

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

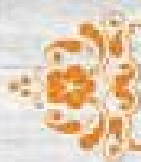
LEXI BLAKE

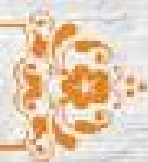
writing as Sophie Oak

ONCE UPON A TIME IN BLISS

Nights in Bliss Series. Book 8

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bir Zamanlar Bliss'te

Bliss, Colorado'da Geceler Kitap 8

**Lexi Blake,
Sophie Oak
adıyl
yazıyor**

Bir Zamanlar Bliss'te Bliss,
Colorado'da Geceler Kitap 8

Yayınlayan: DLZ Entertainment LLC

Telif Hakkı 2019 DLZ Entertainment LLC
Chloe Vale tarafından düzenlenmiştir
ISBN: 978-1-942297-17-8

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Lexi Blake'in haber bültenine kaydolun
ve seçtiğiniz kitapçıdan 25 dolarlık hediye
çeki kazanma şansını yakalayın.

Haberler, eğlence ve ücretsiz kısa hikayeler dahil
olmak üzere özel içerikler için bize katılın.

Her ay yeni bir yarışma var!

Abone olmak için [burayı](#) tıklayın.

İçindekiler

<u>Adanmışlık</u>
<u>Önsöz Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm Üçüncü</u>
<u>Bölüm Dördüncü</u>
<u>Bölüm Beşinci</u>
<u>Bölüm Altıncı</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Yedinci Bölüm</u>
<u>Sekizinci Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Onuncu Bölüm On</u>
<u>Birinci Bölüm On</u>
<u>İkinci Bölüm On</u>
<u>Üçüncü Bölüm On</u>
<u>Dördüncü Bölüm</u>
<u>Epilog</u>
<u>Yazarın Notu</u>
<u>Back in Bliss, 10 Eylül 2019'da çıkacak Lexi</u>
<u>Blake'in Lost in You kitabından bir alıntı Lexi</u>
<u>Blake hakkında</u>
<u>Lexi Blake'in Diğer Kitapları</u>

Adanmışlık

Her zaman inanan Kim'e.

Adanmışlık 2019

2000 yılına geri dönelim. Kim adında bir kadınla tanıştım. Oldukça havalı birine benziyordu. Büyük çocuklarımız aynı anaokuluna gidiyordu ve küçük çocuklarımız da aynı yaşıydı. Böylece bir oyun grubu kurduk. Haftada birkaç saatten ibaretti. Hepimiz ev hanımıydık ve diğer yetişkinlerle bağlantı kurmak iyi geliyordu. Büyük çocukları almayı beklerken geçen uzun öğleden sonralarını geçirmek için iyi bir uğraştı.

O zamanlar bilmiyorduk, ama bu, hayatımı ve geleceğimi değiştirecek bir dostluğun başlangıcıydı, çünkü Lexi Blake, Kim Guidroz olmadan var olamazdı.

Birkaç yıl sonra, çocuklarımız üçüncü sınıfa geçtiler. Okulda gönüllü olarak çalışıyoruz ve sınıf anneleriyiz. Derin bir dostluk kurduk. O zamana kadar iki kitap yazmıştım ama bunları yayınlamak gibi bir niyetim yoktu. Sadece eğlence amaçlıydı. Belki bir gün bunu yaparım diye içimden bir ses söylüyordu. Kim birini okumak istiyor. Ona izin veriyorum. Kitabımı okuyan ilk kişi o ve onu düzenlemeyi teklif ediyor. Beni cesaretlendiriyor. Çılgın bir teklifte bulunuyorum. Hey, bana yardım edersen sana yüzde veririm. Ona hiçbir şeyden yüzde verdiğim için benim için iyi bir anlaşma. O yüzde için çok çalışıyor ve ben düşünmeye başlıyorum... belki.

2010. Yıllar geçti ama o hala benimle. Hala bana zamanını ve enerjisini veriyor, yorgun olduğumda bana tükenmez gücünü ödünç veriyor. Yanımda olması, para kazanacağını düşündüğü için değil. Yanımda olması, bu hayatı birlikte yaşadığımız için. Bir şekilde, kan bağından bile daha güçlü bir aile olduk. Ve sonunda hazırım. Sıkı çalışıyoruz ve

Small Town Siren adlı kitabımızı iyi bir şekilde hazırladık. Gönder düğmesine bastık ve dua ettik.

Başladığımızdan on yıl sonra, bir gecede başarıya ulaştık.

"Biz" diyorum çünkü bu gerçekten bir işbirliği. O benim ilk editörüm, asistanım, beni hizada tutan kişi, çoğu zaman ilham kaynağım ve her zaman, her zaman, her zaman kardeşim. "Bulunan" aileyi yazmakta iyi olduğum söylenir. Bunun nedeni, bunun ne anlama geldiğini bana onun öğretmiş olmasıdır.

İşte, ilk kitabımızı yayınladıktan neredeyse on yıl sonra, hayatımın gidişatını değiştiren dostluğumuzun yirminci yılında, Nell'i tekrar dünyaya sunmaktan çok mutluyum.

Bu kitap, her zaman bana inanan Kim'e şimdi ve sonsuza kadar adanmıştır...

Önsöz

*Altı yıl önce
Kolombiya'da gizli bir yer*

Bishop olarak bilinen adam, yaptığı işi aşağıdan yukarıya doğru inceledi.

Çok fazla kan vardı. İnsan vücudu neden bu kadar çok kan içermeliydi? Ortalama bir erkek vücudu altı litre kan içerdi ve yerde altı adam yatıyordu. Otuz altı litre kan. Bugün döktüğü kan buydu. Otuz altı litre kötü, uyuşturucu kaçakçılığı yapan kan, ama bu yeterli değildi ve asla yeterli olmayacaktı. ABD hükümeti bunu garanti edecekti.

"İyi misin?" diye sordu derin bir ses.

Başını kaldırdı ve Ian Taggart'ın orada durduğunu gördü. Tag, onun mentorluğunu yaptığı genç ajanlardan biriydi. Yeşil Bereliler'den doğrudan işe alınmıştı ve Bishop bazen onun orada kalmasının daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu. Büyük sarışın Viking adam, aylar geçtikçe giderek daha az gülümsüyordu. Gerçek bir CIA ajanı haline geliyordu. "İyiyim. Kimseyi kaybettik mi?"

Bishop derin bir nefes aldı, Kolombiya'nın sıcak havası ciğerlerini nemlendirdi. Yabancı ülkelerden bıkmıştı. Güzel yerlere gitmiyordu. Cartagena'nın güzel yerlerinde dolaşamıyor, plajın tadını çıkaramıyordu. Hayır, dünyanın en kötü yerlerine gönderiliyordu; insanlık ve hakların uzak bir hayal olduğu yerlere. Şimdi Kolombiya'nın uyuşturucu sorunuyla boğuşan bir bölgesindeydi.

"Kesinlikle hayır," diye cevapladı Tag. "SEAL'lar oldukları için Green Beret'ler kadar sert olmayabilirler, ama yine de ABD ordusunun bir parçası."

"Siktir git Tag," dedi yukarıda bahsedilen SEAL'lardan biri, ama sözlerinde kötü niyet yoktu.

Birlikte gittiği SEAL ekibi, Taggart ile şakalaşırken el çırpıp gülümsedi. Onlar kahramandı. İşlerini yapmışlardı ve bunu hassasiyetle ve mükemmel bir merhametle yapmışlardı. Hedefleriyle oynamadılar. Mümkün olduğunda onları çabucak ortadan kaldırdılar ve acımasız katillere hak ettiklerinden daha kolay bir ölüm verdiler, çünkü onlar askerdi, hayvan değildi.

Bishop gibi değillerdi. Bishop, hedefleriyle oynamak ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. İhtiyacı olanı elde etme sanatında çok ustaydı. İşkence ile ödül arasındaki ince çizgiyi ve ne zaman bu çizgiyi aşması gerektiğini çok iyi biliyordu. Evet, ihtiyacı olanı elde etmeyi çok iyi biliyordu.

Ama bir soru onu giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Ne istiyordu?

Teğmen Wilder, yüzünde bir gülümsemeyle yanına geldi. Wilder iri bir adamdı, en az 1,95 metre boyundaydı. Bishop'ı gölgede bırakıyordu. Zayıf ve sert bir adamdı ve Bishop, vahşet konusunda Wilder'ın kendisine yetişemeyeceğine emindi. "Hey, Bay Bishop, işimiz bitti mi? Bizden başka ne istiyorsunuz? Kurtarma ekibini arayıp adamlarımı eve göndermek istiyorum."

Eve. SEAL Takımı 4 için ev, Virginia'daki Little Creek'ti. Bishop için ev, içinde neredeyse hiçbir şeyin olmadığı, Washington DC'deki tek yatak odalı bir daireydi. Bir valizle yaşıyordu. Kendine ait çok az şeyi olan bir yerden bir yere dolaşıyordu. Bir sonraki kanlı plan dışında hiçbir şeyi yoktu.

"Patronu bir dakika rahat bırak," dedi Tag, bir kez olsun ciddi bir ses tonuyla. Adam alaycılığı sonuna kadar götürebilirdi, ama ne zaman geri çekilmesi gerektiğini de bilirdi.

Wilder, Bishop'a bakarken kaşlarını çattı. "Hadi ama dostum, bunun için mutlu olmalısın. Kolombiya'nın en büyük uyuşturucu kartelini çökerttik. Amerika'ya ne kadar kokain girmesini engelleyeceğimizi biliyor musun?"

Wilder'a gerçeği söylemeye gönlü el vermiyordu. Söyleseydi bile, sözleşme gereği bunu yapmamakla yükümlüydü. Bu operasyon sokaklardan bir gram bile kokain uzaklaştırmayacaktı. CIA ve Amerikan hükümeti bir karteli çökerterek işi başka bir karteğe vermişti. Amerika'ya daha dostane bir uyuşturucu satıcısına. Amerika'nın onayladığı yerel hükümeti destekleyecek birine.

Ama SEAL Team 4 sadece bir araçtı ve büyük kararları onlar vermiyordu.

Siktir, öyle olsaydı dünya daha iyi bir yer olurdu. "Evet, Teğmen. Buradaki işimiz bitti. Kurtarma ekibini çağırabilirsiniz."

Helikopterler hepsini almaya gelecekti ve o, Langley'e geri götürülecek, orada doğru kişilere doğru şeyleri anlatacak ve bir sonraki cehenneme gönderilmeden önce ruhuna ait hiçbir şeyin olmadığı o sıkıcı dairede bir iki gece geçirecekti.

Orta yaş krizi böyle bir şey miydi?

"Harika," dedi teğmen. "Yarın doğum günü partisi olan küçük bir kızım var ve bunu kaçırmak istemiyorum."

Teğmen, adamlarını çağırarak uzaklaştı.

"Bunu anlamıyorum," dedi Tag başını sallayarak. "Çocuklar. Kokuyorlar ve tuhaflar, ayrıca temizlemenizi bekledikleri bir sürü kaka yaptıklarını söylemiş miydim? Asla çocuk sahibi olmayacağım."

Ajans için çalışırken çocuk sahibi olmak iyi bir fikir değildi.

Otuz beş yaşındaydı ve kim olduğunu hiç bilmiyordu. Black Ops ekibi onu bu hale getirmişti. CIA onu bu hale getirmişti.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir. Bir erkeğe karşı çok etkili bir koz oluyorlar," dedi Bishop.

"Dostum, normalden daha huysuzsun. Hadi helikoptere binip Amerika'ya dönelim ve gidecek bir kulüp bulalım." Taggart boş zamanlarının çoğunu BDSM kulüplerinde geçiriyordu, bu onların ortak hobisiydi, ancak Taggart bu hobiyi normal coşkusuyla sürdürürken, Bishop bu günlerde sadece formalite icabı yapıyordu.

Taggart, yaşları çok da farklı olmasa da, onun için bir oğul gibiydi. Ajansa ondan yıllar önce girmişti ve bazen genç adamın enerjisine sahip olup olmadığını merak ederdi. "Sanırım bu sefer pas geçeceğim. Kolombiya'dayken takip etmem gereken birkaç ipucu var. Sen de çok fazla parti yapmamalısın. Tennessee ile Orta Doğu'ya gideceğini duydum."

Onun bir başka çırağı. Ten inanılmaz derecede zekiydi. Bishop, Tag'ın henüz o kadar acımasız olup olmadığından emin değildi. O

oraya ulaşacaktı.

Nedense bu düşünce Bishop'u sonsuz bir hüzne boğdu.

"Evet," dedi Tag iç çekerek. "Fransa veya İspanya'da gerçekten kötü şeyler bulmam lazım. Tapas yemek isterdim. Belki Almanya. Ben Ten'in yedeğiyim ve hepimiz bunun, oda servisi olmayan boktan bir motelde sıkışıp kalıp, hazır yemek yiyip, televizyonun nasıl çalıştığını anlamaya çalışmak anlamına geldiğini biliyoruz."

Ne yazık ki, dünyanın daha lüks bölgelerinde Tag için pek iş görmüyordu. "Son zamanlarda kardeşinle konuştun mu? Orta Doğu'da değil mi?"

Tag'in yüzü tamamen boşaldı, bu konuyu konuşmak istemediğinin açık bir işaretiydi. "Sean meşgul. Yeni terfi aldı ve bir grup arkadaşı var. Takımındaki birkaç kişiyle iyi anlaşıyor. Adam ve Jake. İyi görünüyorlar. Sanırım ağabeyinin zamanını almasına gerek yok, anlarsın ya."

Oh, Tag'in ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Kardeşiyle konuşmak, ona yalan söylemek anlamına gelecekti, bu yüzden durumu görmezden geldi. Ajansa katılmadan önce değer verdiği insanlarla arasına mesafe koyuyordu. Evet, Bishop bunu çok iyi anlıyordu.

"Bence onu aramalısın." Elini Tag'ın geniş omzuna koydu. "Bunu rutinine dahil et. Ayda bir kez kardeşini ara. Zor olduğunu biliyorum, ama dış dünyayla bağlarını korumak için bu gerekli. Bunun normal olmadığını unutmamalısın."

Tag'in dudakları kıvrıldı. "Cesetlerin ortasında durmak mı? Garip bir şekilde bana normal geliyor."

Ve sorun da buydu. Bishop yüzünü buruşturdu ve dışarıya açılan kapıya doğru yürüdü. Kokain'in inşa ettiği evin etrafını saran büyük bir sundurma vardı. Huzurlu bahçeyi görüyordu. Tabii ki, SEAL'lar işlerini iyi yaptıkları için şu anda huzurluydular.

"Ama seni anlıyorum," dedi Tag, verandaya gelerek. "Kardeşimi arayıp birkaç arkadaşına da ulaşacağım. Alex ve Eve. Yakında yıldönümü partisi verecekler. Aslında gitmemeyi düşünüyordum, ama Alex'in sağdıciydim. Ona bir flashback bekarlığa veda partisi düzenleyebilirim diye düşündüm ve

Sean'a bırakırsam, her şey gurme yemeklerle ilgili olacak ve ortada striptizci falan olmayacak."

"Bunu yapamazsın."

"Sen de benimle gelebilirsin. Alex, Washington DC'nin hemen dışında yaşıyor. Harika bir adamdır," dedi Tag.

Genç FBI ajanı hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Taggart'ın hayatındaki tüm insanlar hakkında dosya hazırlamak, onu işe alma sürecinin bir parçasıydı. Bu insanlarla gerçek hayatta tanışmak, kişisel protokolünü ihlal etmek anlamına gelirdi.

SEAL'lar ve Tag ile birlikte helikoptere binebilirdi, ama bu onu evine yakın bir yere götürmezdi. Onun bir evi yoktu. CIA'ya katılmaya karar verdiği ve "hayat kurma" fikrinden vazgeçtiği anda ev aramaktan vazgeçmişti.

O zamanlar, bu doğru bir karar gibi görünmüştü. Yıllar ve deneyimler bunun aksini kanıtlamıştı. O, gerçekten bir fark yaratmamıştı. Sadece kanın akmasını ve güçlülerin istediklerini elde etmelerini kolaylaştırmıştı.

İyilik diye bir şey yoktu. İnsanlık diye bir şey yoktu.

Muhtemelen ölü bir adamın seçtiği bir sandalyeye oturdu. O helikoptere binmek istemiyordu, ama nereye gideceğini bilmiyordu. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Açık ve dürüst olabileceği hiçbir arkadaşı yoktu.

Taggart'ı severdi, ama o adamın patronuydu. Kendini uzak tutmak zorundaydı. Onu aktif olarak tehlikeye atabilecek kararlar almak zorundaydı. Kimseyle arkadaş olamazdı.

"Maalesef, birkaç gün burada kalmam gerekiyor." Kalması gerekmiyordu, ama Taggart'a teklifini neden kabul etmediğini söyleyecek cesareti bulamadı. Kendilerine Bishop diyen ve gerçek isimlerini görmezden gelen adamların arkadaş edinemediğini ona söyleyemedi.

Aslında bir tane vardı. Bill Hartman, eski komutanı. Bu fikir nereden gelmişti? Yıllardır Bill'i düşünmemişti. Bill, ordudan ayrılıp CIA'ya katılmaması için onu ikna etmeye çalışan kişiydi. Bill, Colorado'daki işinde ona bir iş teklif etmişti. Ona bir baba gibiydi, ama Bishop o kadar uzun süredir babasızdı ki, onu dinlemeyi unutmuştu.

Ya Washington'a dönmezse? Ya soğuktan kaçıp sıcak ve özel bir yer bulmaya karar verirse? Ya her şeyden uzaklaşırsa?

Gerçek adı yok olmuştu. Silinmişti. Evi yoktu. Ailesi yoktu. Hayatı yoktu.

O hiçbir şeydi. Hiçbir şey.

"Muhtemelen en iyisi budur." Taggart, SEAL'ların eşyalarını topladığı avluya bakarak başını salladı. "Onlar çok aşk dolu bir çift. Yani, mide bulandırıcı olabiliyor. Onları seviyorum. Gerçekten seviyorum, ama bazen Alex şarkı söylemeye başlayacakmış gibi görünüyor. Ben asla evlenmeyeceğim."

Tag, hayatını basit tutmak için yapacağı her şeyi anlatmaya devam etti. Bishop rahat görünümlü bir koltuk takımı buldu.

Ölü bir adamın sandalyesine oturdu, güneş ufukta bir peçe gibi kapanırken, ona bir taraf seçmesini işaret ediyordu. Rahat taraf mı? Hayalet olduğu ve bir sonraki görevini tamamlamaktan başka hiçbir şey için endişelenmesi gerekmeyen taraf mı? Yoksa yeni bir şey mi?

Zaman geçti, arka planda güneş batarken etrafındaki kan soğudu. Bu, başkalarının temizlemesi gereken bir karmaşaydı. Beyninin çalışıyordu ama hiçbir şey netleşmiyordu. Sıkışıp kalmıştı. Kaybolmuştu.

Nasıl bulunacağını bilmiyordu.

"Hey, Bishop, Tag." SEAL ekibini yöneten teğmen koşarak geldi, sırtında çantası vardı ve uzaktan helikopterin pervanelerinin sesi duyuluyordu. "Çıkış noktasına gitmeliyiz. Beş dakika sonra hazırız. Eve dönüyoruz. İlk bira benden."

Teğmenin verdiği söz sahte bir sözdü. ABD topraklarına ayak bastıkları anda Bishop'ın ayrılacağını ve muhtemelen bir daha birbirlerini görmeyeceklerini çok iyi biliyordu. CIA ajanları, görevden sonra ekiple bir şeyler içmeye çıkmazdı. CIA ajanları, kötü bir oyunda satranç taşları gibi feda etmek zorunda kalabilecekleri askerlerle yakınlaşmazdı.

Tag kendi çantasını aldı. "Sözünü tutacağım, Teğmen. Gideceğim yerde bira diye bir şey yok."

Taggart askerlerin yanına oturacaktı. Şakalar yapıp bir süreliğine onlardan biri olacaktı. O kadar da uzaklaşmamıştı ki, hala onlardan biri olamazdı.

Gerçek adını bilen bir insanla bira içmek için en son ne zaman oturmuştu? Bazen bu çok uzak bir şey gibi geliyordu.

Ya tatile çıksaydı? Dünya gerçekten sona erer miydi? Ya bir hafta dinlenip başka biri olsaydı? Sonra da seçtiği bu hayata geri dönseydi. Elbette bir hafta tatil yapabilirdi.

CIA'in bile bilmediği pasaportları vardı. Aptal değildi. Her an yakalanabileceğini biliyordu. Parası ve kimlikleri saklıydı. Bir ipucu bulduğunu ve gizlice takip etmesi gerektiğini söyleyebilirdi.

Bir arkadaşı vardı. Belki de onu ziyaret etmenin zamanı gelmişti. Sadece kafasını boşaltmak için bir hafta.

"Git. Ben kendi başıma dönerim," dedi, sandalyeden kalkarak kararını vermiş bir şekilde.

"Çok önemli bir ipucu olmalı." Tag merdivenlerden aşağı koştu. "Kendine dikkat et."

Teğmen ona başparmağını kaldırdı. "İyi şanslar, Bishop. İyi savaş."

SEAL'lar sıkı bir düzen içinde koşarak dışarı çıktılar, Taggart da milyonlarca kez yaptığı gibi onlara katıldı.

İyi bir mücadele mi? Öyle olduğunu düşünmüştü, ama artık emin değildi.

Belki de uğruna savaşılacak iyi bir şey yoktu.

Aklını arkadaşına çevirdi. En son duyduğu haber, Bill'in Colorado'da küçük bir kasabada olduğu idi.

Mutluluk.

Mutluluk, aranması gereken iyi bir şeydi. Hayatında pek fazla mutluluk yaşamamıştı. Artık bir ailesi de yoktu. Uzun zamandır bir ailesi yoktu. Sadece o ve annesi vardı ve annesi öldükten sonra, orduya katılana kadar uzun bir süre boyunca birçok koruyucu aileye verilmişti. Bill bir süre onun ailesi olmuştu.

Gidecek bir evi yoktu. Belki bir arkadaşı ona en yakın şeydi. Tabii Bill onu şimdi tanıyorsa.

Bishop, Cartagena'ya doğru uzun yürüyüşüne başladı. Havaalanına doğru.

Mutluluğa.

Birinci Bölüm

İki Gün Sonra Bliss, Colorado

"Bu sefer sana ne diye hitap edeyim?" Bill Hartman, dudaklarını yukarı doğru kıvrarak Bishop'a eğlendiğini belli eden bir şekilde sordu.

O da çıplaktı.

Eski komando ve son derece başarılı bir risk sermayedarı olan Bill Hartman, artık Mountain and Valley Naturist Community adlı bir çıplaklar kolonisi yönetiyordu. İçeri girip herkesin çıplak olduğunu fark etmek şok ediciydi. Gerçekten, gerçekten çıplaktılar.

Bishop'ı şok etmek çok zordu.

"Henry Flanders." Bu onun özel kimliği idi. Yıllar önce Mexico City'de bir adamdan satın almıştı. Bu, Ajans'ın bilmediği üç pasaporttan biriydi. Dikkatli bir adamdı ve en iyi ajanların bile CIA'nın ihtiyaçları doğrultusunda kurban edilebileceğini çok iyi biliyordu. O büyük tekerleklerin altında ezilmek niyetinde değildi. Ajans onu yakmaya karar verirse, her zaman bir çıkış yolu vardı. Kısa bir süreliğine uzaklaşmak istediğinde, hazırlıklı olması işine yaradı.

Şu anda Henry Flanders'dı.

Bill onu baştan aşağı süzdü. "Her halinle bir üniversite profesörü gibisin.

Gözlükleri nereden aldın?"

Görünüşünü değiştirmek zor olmamıştı. İnsanların kolayca unutabileceği, sıradan bir çekiciliğe sahip bir yüzü vardı. Bir çift gözlük ve bir blazer giyince herkes onun bir akademisyen olduğunu varsayıyordu. "Bunlar gerçek değil. Camlar normal cam.

Colorado gibi bir yerde iyi bir kamuflaj olur diye düşündüm. Kovboy gibi davranmayı düşündüm, ama Henry bana sıradan bir kovboy ismi gibi gelmedi."

Bill koltuğunda kaşlarını çattı. Bishop hayatı boyunca pek çok tuhaf şey görmüştü, ama güçlü bir masanın arkasında çıplak bir adam görmek, kitaplara geçecek bir olaydı. "Bunu yapmadığın için memnunum. Kovboylarımız yaşam tarzlarını oldukça ciddiye alırlar. Hazırlıklı değilsen, senin oyununu oldukça çabuk anlarlar."

Bishop bundan şüpheliydi. Yaptığı işte olağanüstü iyiydi. Kovboy kimliği yaratmış olsaydı, kimsenin sorgulayamayacağı bir geçmiş yazardı kendine. Ama zekâlı yolu seçmişti. Henry Flanders tarihi ve benzeri şeyleri severdi. Belki de tüm cevapları bilen bir adam rolünü oynayarak, kendisi için de bazı cevaplar bulabilirdi.

"Birkaç gün burada kalmamın sakıncası var mı?" Oturdu ve sabırla Bill'in kararını bekledi. Bill'in üzerinde tek bir giysi bile olmamasına rağmen, bu onun için garip bir şekilde savunmasız bir andı. Bill'in, onun değerli tatil beldesinde kalmak yerine kasabada bir yer bulması için makul bir bahane sunmasını bekliyordu. Çok uzun zamandır kendini savunmasız hissetmemişti, bu yüzden bu durum onu tedirgin ediyordu. On iki yaşında bir çocukken evden eve dolaştığı, kimsenin onu gerçekten istemediğini çok iyi bildiği için sürekli eşyalarını topladığı zamandan beri böyle hissetmemişti.

Ne halt ediyordu böyle?

Bill öne eğildi, yüzü açık ve endişeli bir ifadeyle. "Tabii ki. Sormana gerek yok. John, benim evim senin evindir, evlat."

Gerçek adı. John. Sadece birkaç kişi biliyordu. Neredeyse hiç kimse kullanmıyordu. O kadar çok adı vardı ki, bazen hala var olup olmadığını ya da Ajans'ın iddia ettiği gibi bir hayalet olup olmadığını merak ediyordu. "Teşekkür ederim, efendim."

Sadece bir haftalığına. Kendine verebileceği süre bu kadardı. Patronuna, Taggart'a verdiği ipucunu takip ettiği gibi aynı aptalca mazereti sunmuştu ve onlar da bunu yutmuştu. Kasıtlı olarak belirsiz konuşmuştu. Bu ona biraz zaman kazandıracaktı. Çeçenistan'daki olaydan sonra Güney Amerika'ya gönderilmesinden bu yana yeterince iyi niyet kazanmıştı. Güney Amerika her türlü potansiyel tehditle doluydu

tehditlerle doluydu, bu yüzden sessiz kalmak alışılmadık bir şey değildi. Birkaç günlüğüne ona zorluk çıkarmayacaklardı.

Eğer onun söylediği yerde olmadığını fark ederlerse, o zaman sorunlar başlayacaktı, ama o zamana kadar o da oyuna geri dönmüş olacaktı.

Birkaç gün özgür kalması gerekiyordu.

"Bu yaşam tarzına alışabilecek misin?" Bill, Bishop'a, aletinin dışarıda kalmasından ne kadar rahat olduğunu göstermek istercesine arkasına yaslandı.

"Sanırım idare ederim." Çıplak dolaşmak onu aslında biraz korkutmuştu. Giysiler günlük hayatının o kadar önemli bir parçasıydı ki, kostüm giymeme düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Solundaki pencereye baktı. Hafifçe kar yağıyordu, zemini bembeyaz bir tozla kaplıyordu. Buradaki dağlar çok güzeldi. Tabii ki her şey gibi ölümcül, ama güzeldi. "Soğuğa nasıl dayanıyorsun?"

"Şey, dışarıda palto giyiyorum ve içeride her şeyi sıcak tutmak için küçük bir servet harcıyorum. Keşke yazın gelseydin. Yazın yüksek vadiler gibisi yoktur. Çok güzeldir ve sırtında sadece su ve güneş varken dağ gölünde yüzmeden hayatı yaşamış sayılmazsın."

Bishop kaşlarını çatıldığını hissetti. Eski komutanı hakkında anlamadığı çok şey vardı. "Bunu nasıl yapıyorsun, Bill?"

"Şey, önce pantolonumu çıkarıyorum. Bazıları önce gömleği çıkarmanı söyler, ama aslında sürtünen pantolon." Bill, Bishop'un gönderdiğini bildiği derin bir hoşnutsuzluk ifadesini yakalamış gibiydi. "Üzgünüm, seninle biraz eğleniyordum. Dinle, ordudan ayrıldıktan sonraki ilk birkaç yıl zordu. Sana bu konuda yalan söylemeyeceğim. Bazı görevler beni rahatsız ediyordu, ama sonra burayı buldum. Bu yaşam tarzını benimseyen bir arkadaşımın buraya geldim. Sanırım sivil hayata geçtiğim ilk günlerde biraz kaybolmuştum ve o bunu anlıyor gibiydi. Buraya geldim ve başlangıçta herkese gülüyordum. Giysilerimi çıkarmadım. Onlar aptaldı. Ama günler geçtikçe, onların hiç de aptal insanlar olmadıklarını fark ettim. Onları mutlu eden, ruhlarına hitap eden bir yaşam tarzı bulmuşlardı. Ben de denemeye karar verdim. Giysilerimi çıkarmak aptalca zordu. Kulağa basit geliyor, değil mi?"

Hayır. Hiç de basit gelmemiştir. Biraz ürkütücü gelmiştir ve şimdi Bishop bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu, ama başını salladı ve Bill'in devam etmesine izin verdi.

“Hiç de basit değil. Zor bir şey. Giysiler kim olduğumuzu büyük ölçüde gizler. Bir tür zırh gibidirler. İlk kez giysilerimi çıkarıp gruba katıldığımda, içimi görebileceklerinden, yaptıklarımı anlayacaklarından endişelendim.” Bill, anılarına dalmış bir şekilde iç geçirdi. “Bana cennetlerinden ayrılmamı söyleyeceklerinden emindim. Partinin kenarında, utangaç bir çocuk gibi duruyordum. Sonra bu kadın, bu sevimli, muhteşem kadın yanıma geldi, elimi tuttu ve birdenbire aptal bir hippie görmedim. Nezaket ve güzellik gördüm. Burayı kuran yaşlı çift emekli olduğunda, ben satın aldım ve şimdi burayı sadece kendim için değil, bu dağ bir barış yeri yapmak istediğim için işletiyorum. Bu, uğruna savaştığım, ellerimi kanattığım her şey. Bu dağ, ülkeme hizmet ettiğim için aldığım ödül. Ruhumun parçalarını feda ettiğimi sanıyordum, ama bu yer ve o kadın onları bana geri verdi.”

Bishop, tam olarak anlamasa da arkadaşı için mutlu olduğunu gösteren bir şekilde başını salladı. Eğer bu yer Bill'e biraz olsun huzur getiriyorsa, o zaman buna karşı çıkmayacaktı. Ama sorunlarının, aletini sallayarak dolaşarak çözülemeyeceğinden emindi.

Belki de tüm bunlar büyük bir hataydı. Bill, anormal bir versiyonu olsa da, dünyaya yeniden entegre olmuş gibi görünüyordu. Bishop, kendisinin de aynısını yapabileceğinden şüpheliydi.

Kapı hızlıca çalındı ve sonra açıldı, koyu saçlı güzel bir kadın içeri girdi, ardından üç kadın daha girdi. Biri ilk kadının yaşlarında, diğer ikisi ise gençti, muhtemelen yirmili yaşların ortalarındaydılar. Genç kadınların ikisi de esmerdi, biri tatlı yüzlü ve gözlüklüydü, diğeri ise Bishop'un dikkatini çekti.

Zengin çikolata kahvesi saçları, çarpıcı kahverengi gözleri ve bir penisi emmek için yaratılmış bir ağzı vardı. Diğerleri gibi hareket etmiyor gibiydi. Çok zarif ve hafif adımlıydı. Ağır bir palto giymiş olmasına rağmen, kıvrımları, kalçaları ve göğüsleri olduğunu tahmin edebilirdi.

Aradığı şey buydu. Hayatındaki tüm saçmalıklardan uzaklaşmak istiyordu ve aradığı şey kapıdan içeri girmişti.

"Pam." Bill hemen ayağa kalktı, tüm dikkati kapıyı açan kadına odaklanmıştı. Bill ona bakarken adeta parlıyordu. "Callie. Bu hoş bir sürpriz. Moira ve Nell. Lütfen içeri gelin ve arkadaşım ile tanışın."

Bishop ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. Bill'in kılıfını hatırlamasını umuyordu. Burası onu yumuşatmış gibiydi. Gözleri, büyük geyik gözlü kıza gitti, ama kız onun odada olduğunu fark etmemiş gibiydi. Kız paltosunu çıkardı. Ne yazık ki, doğum günü kıyafeti giymiyordu. Oldukça saygın bir kazak ve kot pantolon giymişti, ama Bishop haklıydı. Minyondu ama seks için yaratılmıştı. Göğüslerinin küçük bir C beden olduğunu tahmin ediyordu. İnce bir beli vardı ve bu bel, çekici kalçalara doğru kıvrılıyordu.

"Merhaba, ben Pam Sheppard. Bu da kızım Callie." Pam, ellili yaşlarının başında, güzel bir kadındı. O, güzel kızın kıyafetlerle ilgili sorunu yaşamıyordu. Ceketini çıkardı ve sadece botlarıyla ayakta duruyordu.

Callie ona gülümsedi ve gözlükleri buğulandı. Gözlüklerini çıkardı ama silmek için hiçbir şeyi yoktu çünkü o da annesinin verdiği giysileri giyiyordu. "Üzgünüm. Bu yaşam tarzının bazı dezavantajları var, özellikle de bu mevsimde. Yazın gözlüklerim nadiren buğulanır."

Bishop gözlerini onun yüzünde tutmaya çalıştı. Göğüsler ve diğer şeyler göz önünde olduğu için bu giderek zorlaşıyordu.

"Ben hallederim." Güzel Kız, Callie'nin elinden gözlüğü aldı ve süveterinin eteğiyle hızla sildi. Gözlüğü geri verdi ve odaya bakındı. "Giysilerimi çıkarmalı mıyım?"

Evet. Evet. Evet. Bishop bu düşünceyle kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bu biraz endişe vericiydi. O buz gibi soğuktu. Ateşli biri değildi, ama kız onu baştan aşağı ısıtıyordu. Giysilerini giymiş olduğu için çok mutluydu. Tam burada sertleşmeye başlamıştı. Giysilerini çıkarmamış olan kıza karşı ereksiyon olması, ne kadar sapkın olduğunu kanıtlıyordu.

"Nell, canım, kıyafetlerini dert etme. Dertecek çok daha önemli şeyler var." Moira. Balıkçı yaka kazağı ve özel dikim pantolonuyla oldukça asil görünüyordu. Bill'e döndü. "Kulübemize zorla girilmiş. Korkarım ki geçmişim kızımı ve beni yakaladı. Bu uçakta kalmamalıyım. Yoluma devam etmeliydim. Burada zamanın daha hızlı mı yoksa daha yavaş mı geçtiğini hatırlayamıyorum. Bazen ikisi de olduğunu düşünüyorum."

Ve yaşlı bayan deliydi. Bill'in her türden insanı kabul ettiğini bilmek güzeldi.

Nell'in yüzü kızardı, cildi muhteşem bir pembeye büründü. "Anne, lütfen. Bırak ben halledeyim. Bu durumu en iyi benim halledebileceğimi kararlaştırmıştık. Ve sen çok kaba davranıyorsun. Henüz misafire tanıştırılmadık bile." Sonunda çikolata rengi gözlerini ona çevirdi. Ondan yarım ayak daha kısaydı, omuzlarına zar zor ulaşyordu ve bu onu etkiledi. Onun üzerinde durmak, ona tuhaf bir koruma hissi verdi. "Annem adına özür dilerim. O biraz tuhaftır ve sosyal nezaket kurallarına pek ilgi duymaz. Ben Eleanor Finn, ama herkes bana Nell der. Annem Moira Finn ile birlikte vadide yaşıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Çok kibardı. Elini uzattı. Sosyal nezaket kuralları. O da bunlara pek önem vermiyordu, ama bu konuda iyiydi. Elini eline aldı, cildinde bir kıvılcım çaktı. Bunu statik elektrikten başka bir şey olarak görmedi. "Ben Profesör Henry Flanders."

Gözleri bir anlığına onun gözlerine takıldı, sonra göğsünde bakacak bir yer buldu. Hoş. İtaatkar. Belki her yerde değil, ama yatakta öyle olacaktı ve onun için önemli olan da buydu. Bill çıplak olmayı seviyor olabilir, ama Bishop'un da oynamayı sevdiği oyunlar vardı. Ve bunları Nell Finn ile oynamayı ciddi olarak düşünüyordu.

Evet, birkaç günlüğüne dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu ve Nell bu iş için çok uygun biriydi.

* * *

Nell Finn, hayatında gördüğü en yakışıklı adama baktı. *Kader*. Bu kelimeyi merak etmiş, bazen buna inanmanın

buna inanmanın aptalca olduğunu düşünmüştü, ama şimdi adam tam karşısındaydı.

Ona ilk kez dokunduğunda, bir yıldırım çakması gibi bir şey hissetmişti. Annesinin ona anlattığı tüm masallar doğruduydu. Gerçekten de onun için yaratılmış bir kişi vardı. Tabii annesi biraz deli olduğu için, o kişinin başka bir boyutta olduğunu ve kötü bir akraba tarafından esir tutulduğunu iddia etmişti, ama yanılmıştı. Adam tam karşısındaydı ve o nefes alamıyordu.

Henry Flanders. Mükemmel bir isimdi.

Neden daha iyi bir zamanda tanışmamışlardı? Belki de kader acımasız bir tanrıçaydı. Ya da belki bu ilk buluşmayı hala kurtarabilirdi. Annesi henüz çok fazla konuşmamıştı. Henry'yi odadan çıkarabilirse, annesinin deli olduğunu ve perilerin gerçek olduğunu düşündüğünü anlaması birkaç gün sürebilirdi ve tanrım, lütfen kurumsal vampirler hakkında konuşmasına izin verme. Evet, Henry gitmek zorundaydı çünkü gerçekten bir sorunu vardı ve Bill bu sorunu çözmek için en uygun kişiydi.

Henry'nin göğsünden dikkatini uzaklaştırarak Bill'e döndü. Bill hala giyinikti ve bu muhtemelen iyi bir şeydi. Mountain and Valley'deki erkeklere ve onların seçtikleri inanç sistemine iyice alışmıştı. Tüm insanların felsefi inançlarına saygı duyduğu gibi buna da saygı duyacaktı, ancak yakışıklı profesöre bakmamak zor olacaktı ve bir nudistin özel bölgelerine bakmak oldukça kaba kabul ediliyordu.

"Bill, güvenlik sorunumuz hakkında seninle konuşmak için bir zaman ayarlayabilir miyiz?" Kafeteryada öğle yemeği yiyebilirlerdi. Dağ ve Vadi her öğünde vegan seçenek sunuyordu. Annesini yatıştırıp, Henry'nin aktivitelere katıldığı veya dinlendiği öğleden sonra geri gelebilir, peki sonra ne olacaktı? Onu nasıl tekrar görebilirdi? Akli yüzlerce farklı yöne gidiyordu. Bir erkeği nasıl takip edeceğini bilmiyordu. Üniversite yıllarını protesto etmeyi öğrenerek geçirmişti. Henry, EPA standartlarını ihlal eden bir şirket olsaydı, ona ne yapacağını çok iyi bilirdi.

Bill, devasa, çok önemli görünümlü masasının arkasına oturdu. Nell masayı çok sevdi, ama onu yapmak için kaç ağacın kesildiğini merak etti. Yine de, masa iyi işçilikle yapılmıştı ve atılabilecek bir mobilya değildi. Birkaç nesil dayanabilecek türden bir masaydı, bu yüzden ağaçların kesilmesi buna değdi. Bir gün o da böyle bir masa bulacaktı.

Henry'nin de böyle bir masası olup olmadığını merak etti.

"Nell, canım, anneni üzen bir güvenlik sorunu varsa, neden bunu şimdi konuşmuyoruz? Pam'ın arkadaşlarına yardım etmekten daha çok hoşlandığım bir şey yok," dedi Bill.

"Sorun değil. Misafirinizle konuşurken sizi rahatsız etmek istemem." Son istediği şey, yakışıklı Henry'nin onun acıklı hikayesini duymasıydı. Erkeklerle pek fazla tecrübesi yoktu. Sadece birkaç erkek arkadaşı olmuştu ve hepsi ya onun davalarına olan bağlılığı ya da annesinin var olmayan bir gerçeğe olan sarsılmaz inancı yüzünden kaçmıştı. Çoğu erkeğin de bakım gerektirmeyen kadınları tercih ettiğinden emindi. Kendi fikirlerini bilen ve sorunlarını kendi çözen bağımsız kadınları severlerdi.

"Sadece sohbet ediyorduk. Ciddi bir şey yok." Henry ona sandalyesini uzattı. Diğer herkes yerini bulmuştu. "Lütfen, otur."

Sırf kadın olduğu için oturmak istemiyordu. "Oh, hayır. Sen önce geldin. Ben gayet sağlıklıyım. Ayakta durabilirim."

"Lütfen otur, Nell." Gözleri hafifçe kısılmıştı ve sesi son derece kibardı, ama ses tonunda tartışmanın daha iyi olacağını söyleyen bir şey vardı.

Kendini sandalyeye otururken buldu.

Neden böyle bir şey yapmıştı? Tartışmayı severdi. Tartışmada oldukça iyiydi. Bu konuda bir dönem boyunca ders almıştı. Tartışma 101. A+ notu almış ve profesörün tanıdığı en sinir bozucu kadın olduğu söylenmişti. Onun dünyasında bu bir iltifattı. "Israr ediyorsan, ama şunu bilmelisin ki ben kadınların erkeklerden farklı olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden centilmenlik yapmana gerek yok."

"Bu bir davranış değil," diye cevapladı Henry. "Erkekler ve kadınların ne kadar farklı olduklarını daha sonra tartışırız."

O, az önce oturduğu sandalyeye eğilerek bu sözleri fısıldadı. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Nefesi cildinde titriyordu.

Vay canına. Nelson Milford, tartışma takımındaki erkek arkadaşı, kalbini hiç bu kadar hızlı attırmamıştı. Ve göğüs uçlarına ne olmuştu böyle?

"Devam et, Moira. Bill'e bize anlattıklarını anlat," dedi Callie cesaret verici bir tonla.

Callie, Nell'in üniversiteden mezun olduktan sonra annesini takip ederek Bliss'e geldiğinde edindiği ilk arkadaşıydı. Kasabaya adımını attığı anda, burasının onun evi olduğunu anlamıştı.

Nell, Henry'nin odadan çıkmış olmasını dileyerek döndü. Hayır. Henry, kollarını göğsünde kavuşturmuş, orada duruyordu. Neler öğrettiğini merak etti. Profesör gibi görünüyordu. Koyu renkli gözlerinden keskin bir zeka parlıyordu. Belli ki gitmeye niyeti yoktu ve gözleri doğrudan ona bakıyordu. Kendini zorlayarak diğerlerinin yanına döndü ve ona gitmesini söyleme isteğini bastırdı. Hayır diyecekti. Bunun farkındaydı. Hayır diyecekti ve oldukça sert bir şekilde.

Kader bu kadar. Henry annesinin hikâyesini dinledikten sonra, ondan olabildiğince uzak dururdu.

Annesini seviyordu, ama bazen ona yük oluyordu. *Kahretsin*. Böyle düşünmemeliydi. Annesi sevimli bir kadındı. Annesi ona bakmıştı. Annesi, ihtiyacı olduğunda doğru şeyleri söylemişti. Nell'i kurtarmak için gerçekliğe tutunmuştu. Annesi için bunu asla ödeyemezdi. Henry Flanders ise geçici bir rüyaydı. O yalnızdı ve Henry ilginç biriydi.

Kader meselesi, hayal gücünün bir ürünüydü.

Çıkmaya başlayacaktı. Erkeklerle çıkma teklif edebilirdi. Belki Rye Harper'a bir ara akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sorabilirdi. Çekici ve çekiciydi ve çok fazla hayvansal gıda yiyordu. Ve bir kardeşi vardı. İkisi ona ilgi duysalar bile, ikisiyle birden başa çıkamazdı.

Henry Flanders, Bliss'e gelen en ilginç adamdı. Hepsi bu kadar.

"Kuzenimin adamları kulübemize zorla girdi," diye açıkladı Moira sakın bir şekilde. "Bunca yıl sonra sonunda bizi buldu."

Bill'in sol kaşı kalktı. "Kuzeninden kaçıyor musun?"

Nell elini uzattı, bu durumu onurlu bir şekilde atlatma umudu tamamen yok olmuştu. "Annem Fae akrabalarından bahsediyor. Anneme göre, o başka bir varlık düzleminin kraliyet ailesinden. Ben bebekken kaçmak zorunda kalmış çünkü görünüşe göre biz bir tür peri prensesleriyiz ve kuzeni tahtı ele geçirebilecek herkesi öldürmek istemiş. Ama cidden, kulübemize zorla girilmiş."

Bill, Pam'e baktı. Pam, "*Yaşa ve yaşa*" der gibi omuz silkti. *yaşa*" der gibi omuz silkti.

Nell'in yüzü kızardı. Annesi kendi dünyasında yaşıyordu. Zararsız görünüyordu. Küçükken annesinin anlattığı hikayeleri severdi, ama büyüdükçe annesinin gerçeklikle bağlantısının kopukluğunun onlara ne kadar pahalıya mal olabileceğini anladı.

"Peki, Moira, o zaman bunu araştırmamız gerek." Bill, Moira'ya gülümsedi. "Hiç endişelenme. Belki şimdilik burada, topluluk içinde daha rahat hissedersin. Burası güvenli bir yer ve çok sayıda güvenlik görevlisi var. Sen ve kızın burada çok hoş karşılanırsınız."

Annesi büyük bir rahatlama ile içini çekti. "Teşekkürler, Bill. Sen tam bir beyefendisin. Burada kalmak kendimi daha güvende hissettiriyor."

Evet, annesinin farklılıkları onlara çok pahalıya mal olmuştu, ama Bliss'te değil. Nell'in gözleri yaşlarla doldu. Burayı seviyordu. Kimse annesini bir bakımevine yatırmaya çalışmıyordu. Onun çalışmasına ve muhteşem çömleklerini kasabadaki galerilerde satmasına izin veriyorlardı. Onun topluluğun bir parçası olmasına izin veriyorlardı.

Nell, annesinin radyasyon tedavisi sırasında Pamela Sheppard ile tanıştığı günü kutsadı. Pam, Moira'yı kendisiyle birlikte Bliss'e dönmeye ikna etmişti. Pam'in hastalığı gerilemişti. Annesinki ise gerilememişti. Nell derin bir nefes aldı. Annesi kadar önemli hiçbir şey yoktu. "Teşekkürler, Bill. Çok minnettarım. Annem çok endişelenmişti. Eve girenler aslında hiçbir şey almamışlar. Sadece bir sürü mobilyayı tahrip etmişler."

Yenisini bulması zor olacak mobilyalar. Annesi, nehir kenarındaki kulübeyi satın almak için tüm paralarını harcamıştı. Nell ciddi ciddi bir iş bulmayı düşündü. Yazarlık kariyeri askıya alınacaktı. zor olmayacaktı. İdealist,

Çevre dostu aşk romanları şu anda pek satmıyor gibi görünüyordu.

"Ayı olmadığına emin misin, tatlım?" diye sordu Pam. "Bazen içeri girerler ve ortalığı darmadağın ederler."

"Ayı değildi. Torin'di, sana söylüyorum. Beni buldu." Moira, sanki bunun olacağını başından beri biliyormuş gibi başını salladı.

Torin, görünüşe göre onların işkencecisiydi. Evet, o kötü periyle ilgili birçok hikaye duymuştu. "Ayı olduğunu sanmıyorum."

"Ayı değildi anne," diye Callie de aynı fikirdeydi. "Ayılar bu kişi kadar iyi yazamazlar."

Callie haklıydı. Adamın bıraktığı mesajdaki her şey, biraz kaba olsa da, doğru yazılmıştı. Ayılar nadiren kişisel mesajlar bırakırlardı. Bu, onların sevdiği özelliklerinden biriydi. "Duvara bir mesaj yazmış."

"Ne yazmış?" diye sordu Bill, kaşlarını çatarak.

Nell kaşlarını çattı. Bu kısmı hiç sevmiyordu çünkü mesajın annesi için bırakılmadığından emindi. "Öl, kaltak. Böyle yazmış."

"Öyle mi?" Henry'nin sesi buz gibiydi.

Nell cevap vermek için arkasını dönmek zorunda kaldı. "Evet, öyle. Neden yalan söyleyeyim ki? Bu, kasabada konuşmak isteyeceğim bir konu değil."

"Neden şerifin ofisinde değil de buradasın?" Henry dikkatsizce duvara yaslandı, ama yüzündeki ifade hiç de rahat değildi. "Bu bir suç gibi görünüyor. Yetkilileri bilgilendirmelisin."

"Şerif Bryant balık tutuyordu," diye açıkladı Nell. "Ve yardımcısı bir çağrıya gitmişti."

"Rye bir trafik kazası üzerinde çalışıyor," dedi Callie. "O şerif yardımcısı. Şerif yerine Rye'ın bu olayı araştırmasını tercih ederim. Şerif Bryant emekliliğe çok yakın ve pek fazla enerji harcamıyor, anlarsın ya."

"Anlamıyorum," diye cevapladı Henry. "Şerif işini yapmıyorsa, işini yapacak başka biri onun yerine geçmeli."

"Bu çok dar görüşlü bir bakış açısı." Nell, onun yargılayıcı tavrına biraz şaşırmıştı. Belki de o, hayallerindeki erkek değildi. Hayallerindeki erkek biraz daha hoşgörülü olurdu.

"Hangi gezegende, tatlım?" diye karşılık verdi Henry.

"Henry, burada işlerin dünyanın geri kalanından biraz farklı yürüdüğünü göreceksin," diye açıkladı Bill. "Şerif oylarla seçildi ve gelecek yılın sonuna kadar görevden alınamaz. Anlayabileceğin bir şekilde açıklayayım. Şerif Bryant'ın görev süresi olduğunu düşün. Balık tutmak için ara sıra izin aldığı için görevinden alınamaz. Bliss'te balık tutmayı çok ciddiye alırız."

Henry'nin bu söze verdiği tepkiyi görmezden gelmeyi tercih etti. Hormonlarının mükemmel beynini yönetmesine izin vermişti. Henry de diğer yabancılar gibi davranıyordu. Onları yargılıyordu ve o bunu tolere edemezdi. Ne kadar yakışıklı olursa olsun. Gözleri ne kadar güzel olursa olsun. Omuzları ne kadar geniş ve erkeksi olursa olsun. Bir Neandertal'e aşık olmayacaktı.

Bill'e ve elindeki soruna geri döndü. "Peki, bize yardım edebileceğini düşünüyor musun? Bu adamı bulamayacağını biliyorum, ama belki eve döndüğümüzde kulübeyi daha güvenli hale getirmemize yardım edebilirsin."

"Onu bulacağım."

Nell, Henry'nin bu sözleri söylemesi ve kendinden çok emin konuşması nedeniyle tekrar dönmek zorunda kaldı.

"Bunu sen halletmek mi istiyorsun? Tatilde olduğunu sanıyordum," dedi Bill ve iki adam arasında sessiz bir an geçti. "Nell'in ya da annesinin zarar görmesini istemem."

"Onlara ben bakarım."

Henry Flanders'ın söylediği bu beş kelime, Bill Hartman'ın zihninde bir şeyi kararlaştırmış gibiydi. Elini uzattı, Pam'in elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "O zaman karar verildi. Gidip öğle yemeği yiyelim mi, hayatım? Henry sorunu halledecek. Moira, sen de bize katılana. Nell, Henry'ye kulübeyi gösterebilir."

Bu, onun planladığı gibi gitmemişti.

Annesi ayağa kalktı. "Bence bu iyi bir fikir değil. Hâlâ dışarıda Nell'i bekliyor olabilirler. Onunla gitmeliyim. Gerekirse kendi hayatımı onunkiyle takas edebilirim."

Annesini özetleyen bir cümleydi bu. Nell içini çekip odanın diğer ucuna yürüyerek annesine sarıldı. "Bir şey olmaz. Sadece bir saat kadar sürer, sonra geri dönerim. Kitaplarını getiririm, sonra da bir süre burada kalırız. Tatil gibi olur."

Annesinin çömlek satışları kulübenin onarım masraflarını karşılamadığı için iş bulduğu bir tatil. Dizüstü bilgisayarını ne kadar satabileceğini görmek ve kasabada iş veren biri olması için dua etmek zorunda kalacaktı.

"Bilmiyorum." Annesi Bill'e baktı. "Henry ona bakabilir," dedi Bill.

"Nell, paltonu al, yola çıkabiliriz," dedi Henry. Aslında emretti. Çok otoriter bir adam gibi görünüyordu. Muhtemelen öğretmen olduğu içindi. Öğretmenler genellikle kontrolü ele almak zorundaydı, ancak Nell'in en sevdiği öğretmenler her zaman özgür düşünceli olanlardı. En sevdiği öğretmen, sekizinci sınıf İngilizce öğretmeni Bayan Joyce'du. Sınıfa bir ağ getirip sarkan sıfatları yakalardı. Tabii ki, yorumlayıcı dans yoluyla da gramer öğretirdi.

Belki bir öğretmenlik işi bulabilirdi.

"Nell?" Henry ona bakıyordu.

Evet, onun zevkine göre fazla otoriterdi. Öğleden sonrasını atlatması gerekecekti. Onu kulübeye götürecek, sonra da şehre gidip Teeny ile bilgisayarını nereye rehin verebileceğini konuşacaktı. Ve kolyesini. Aptalca bir şeydi, üzerine "Sen Eşsizsin" yazan küçük gümüş bir kar tanesi. Bir arkadaşının hediyesiydi. Kendini kötü hissettiğinde hep kolyeye dokunurdu, bu sözleri kendine hatırlatmak için. Şimdi onu rehin vermek zorunda kalacaktı. Ceketini astığı yere doğru yürürken burnunu çekti.

Henry annesiyle konuşuyordu. Ona eğilip bir şeyler fısıldıyordu. Annesi durdu, güzel yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Gerçekten yapacak mısın?" diye sordu.

Henry'nin yüzü, başından beri olduğu gibi aynı nazik ve ifadesizdi. Kadının merak ettiği, bu adamın gülümsemesi için neyin gerekli olduğuydu. "Söz veriyorum."

Annesinin önceki kasvetli hali, parlak, güneş gibi bir gülümsemeye dönüştü. "Harika. Seni sevdim Henry. Kızımı iyi koru. O dünya için çok önemli, biliyorsun."

Utançtan yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Anne, lütfen."

"Görüyorum." Henry kendi paltosunu aldı ve kapıyı ona açtı. "Gidelim mi?"

Çok otoriter olması ve ataerkil bir dünya görüşüne sahip olması çok yazık, çünkü oldukça yakışıklıydı. Kapıdan çıkarken, gülümseseydi nasıl görünürdü diye merak etti.

İkinci Bölüm

"Anneme ne dedin?"

Arkasını dönüp bakmadı, sadece Nell'in onu takip etmesini bekledi. Eğitimi başlama zamanı gelmişti ve eğitiminin bir parçası da, o liderlik etmeye karar verdiğinde onu takip etmektir. İlişkilerinin kısa süren çoğu zamanında, Bishop onu takip etmekten ve önemsiz kararların çoğunu ona bırakmaktan hiç rahatsızlık duymuyordu. Nerede yemek yiyeceklerini ve eğlenmek için ne yapacaklarını o seçebilirdi. Hangi filmi izleyecekleri onu hiç ilgilendirmiyordu. Tüm bu günlük işler ona bırakılırdı.

Ama önemli anlarda, işler kötüye gittiğinde ve tehlikeye girdiğinde, sorumluluk ona ait olacaktı.

"Sana göz kulak olacağımı söyledim." Aslında ona söylediği şey, onun gözetimindeyken Nell'e zarar verebilecek herkese göz kulak olacağıydı. Aslında, ona dokunmayı düşünen herifin testislerini koparıp boğazına tıkayacağını söylemişti. Moira Finn oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Nedense Nell'in etkilenmeyeceğini düşünüyordu. Daha çok, modern çağda uygun erkek davranışları ve bunun düşmanlarının hayalarını koparmakla ilgisi olmadığı konusunda ona bir ders vereceğini düşünüyordu. Nell'in, ellerini kirletmek istemediği için tüm dünyanın cehenneme gitmesine izin verecek türden bir duyarlı insan olduğu açıktı. O tür insanlara tahammül edemiyordu.

Ve yine de onu istiyordu. O içeri girip masum gözleriyle ona baktığından beri, penisi kaya gibi sertleşmişti. O andan itibaren tek düşünebildiği şey, onu

onu altına almak. Onun dünyasındaki kadınlar genellikle soğuk ve onun kadar acımasızdı.

Nell Finn yumuşak ve görünüşte masumdu. Oh, onun bakire olmadığından oldukça emindi. Kimse o kadar masum olamazdı, ama kızlık zarının olmaması onun dünyevi olduğu anlamına gelmezdi.

"Aslında bakıma ihtiyacım yok, ama annemi rahatlattığın için teşekkür ederim," dedi, karlı havada yürürken. Kar, dağı beyaz bir örtüyle kaplamıştı. Nell, örgü şapkasını aşağı çekerek kulaklarını kapattı.

"Söylesene tatlım," dedi Bishop, şans eseri kar lastikleri takılı olan kiralık SUV'sine doğru ilerlerken. "Sence hangi *kaltaktan* bahsediyordu? Senden mi, annenden mi?"

Onun peşinden gelmediğini anlaması biraz zaman aldı. Döndü, botları karla kaplıydı. Güney Amerika'da çok uzun süre çalışmıştı. Soğuk ona yabancı, garip geliyordu. Neredeyse orman gibi sığağa alışmıştı.

Nell aynı sorunu yaşamıyor gibiydi. Galoshes'leriyle ayakta duruyordu, o güzel vücudu parkasının içinde kaybolmuştu. Kafasındaki bere de onu neredeyse yutuyordu, saçlarının çoğunu örtüyor ve omuzlarına sarkan iki örgü top ile bitiyordu. Seksi değildi. Çekici değildi. Öyleyse neden kalbi garip bir şekilde titriyordu? O çok sevimliydi.

O sevimli davranmazdı.

"Bu çok kaba bir davranış, Henry. Ben kaltak değilim ve bunu söylemen çok acımasızca." Sessizce konuştu, sesinde gerçek bir öfke yoktu, ama onun incindiğini hissedebiliyordu.

Kahretsin. Buna ihtiyacı yoktu. Durumunu tamamen yeniden düşünmesi gerekiyordu. O, duygularını açıkça gösteren, aşık olan türden bir kadındı ve onun tek istediği uzun ve güzel bir seks yapmaktı. Bu yüzden geri çekilmeliydi. Onun sorununu çözecek, sonra o kendi yoluna, o da kendi yoluna gidecekti. Bu kasabada sadece orgazm olmak isteyen kadınlar da vardı elbette.

"Özür dilerim. Aslında sana kaltak demedim. Duvarında yazan şey hakkında kötü bir şaka yapıyordum."

Bir anlığına, onun samimi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi ona baktı. "Tamam. Hassas davranıyorum. Bana öyle demen hoşuma gitmedi."

Yürümeye başladı, aralarındaki mesafeyi kapatarak. Kahretsin, çok güzeldi.

"Kimsenin sana öyle demesini sevmemelisin." Omuz silkti. "Alışyorsun."

"Alıştın mı? Kim sana sürekli küfürlü sözler söylüyor ki?" Bu düşünce onu çok kızdırdı. Buranın güzel bir kasaba olduğu söylenmişti, genç kadınların sürekli sözlü tacize uğradığı bir kasaba değil.

"Oh, birçok kişi. Çoğunlukla protesto ettiğim yerlerde," diye cevapladı.

"Protesto mu?"

"Evet. Protesto etmek, siyasi sürecimizin önemli bir parçası. Geçen hafta, beş farklı protesto düzenledim veya katıldım, ancak biri tamamen spontane olduğu için sayılmamalı. Max Harper bir kurdu öldürdü. Ona şiddetle protesto ettim."

Bishop ona yetişmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Neden bir kurdu öldürdü?"

Avcı mı?"

Kız başını salladı. "Hayır. Ama avcılık da yaptığını duydum.

O bir çiftçi ve görünüşe göre bu zavallı kurt çok açmış."

Bishop durdu, elleri beline gitti. "Nell, kendi mülkünü koruma hakkı var."

Nell ona döndü, bir çatışma yaşandı. "Ve benim dünyayı koruma hakkım var. O kurtları kurtarmaya bile çalışmadı. Ve özür dilemedi. Tam bir sert adamdı, 'Doğanın nimetlerinden birini öldürdüm ve bu beni erkek yapar' diyordu. Teleskopik tüfek kullandı. Kurtun hiç şansı yoktu. Eğer büyük, kötü bir erkek olduğunu kanıtlamak istiyorsa, silahsız olarak kurtla dövüşmeli. O zaman belki etkilenirim, ama muhtemelen etkilenmeyeceğim, çünkü kurtların nesli tükenmekte olan türler listesinden çıkarılmaması gerektiğini düşünüyorum. Buna da itiraz ettim."

Vay canına. Dakikada bir kilometre konuşabiliyordu. "Bence kurtlar hayatta kalmak istiyorlarsa, evrim geçirmeli ve kendi silahlarını üretmeye başlamalıdır."

Gözlerini devirdi. "Oh, sen bekleyin bakalım bayım. Tüm yırtıcı hayvanlar yok olduğunda, sevimli tüylü tavşanlar dünyayı istila edecek. İnsanların bildiği tüm sebzeleri yedikten sonra, aç kalacaksınız."

Onun yanından hızla geçti. Evet, birkaç günlüğüne bile olsa çılgın bir idealistle uğraşmaya hiç gerek yoktu. Tatilini, insanlığı kurtaracak iyilik hakkında aptalca fikirler ve vaazlarla dolu bir cehenneme çevirecekti. Çoğu insanda gerçek bir insanlık yoktu. Hepsi bu fikri sözde destekliyordu, ama işler kötüye gittiğinde pençelerini çıkarıyorlardı. Korunaklı Nell dünyayı kurtarabileceğini mi düşünüyordu? O, onun protesto etme yeteneğini korumak için ondan çok daha fazlasını yapmıştı.

O geçerken ona baktı, o muhtemelen zulüm içermeyen kumaşın altında kalçalarının sallanışını görebilmeyi diledi. Beyninin onun kötü bir fikir olduğunu anlayabilirdi, ama penisi beyni kadar gelişmiş değildi.

Siki onu istiyordu, o kadar.

Kız, onun kiraladığı büyük SUV'nin yanına yürüdü ve yolcu kapısının yanında durarak beklediğini belli etti.

"Onun benim arabam olduğunu nereden bildin?" Küçük otoparkta en az on beş araba vardı.

Kadın kaputu okşadı. "Oh, bu kesinlikle buradaki en iğrenç, en çok benzin yakan, dünyayı öldüren araba. Senin arabası olduğuna emin olabilirdim."

O kış şaplak atılmak için yalvarıyordu. Onu dizinin üzerine yatırmış, o yuvarlak kış havada, çok gergin olduğu için kasları gergin bir şekilde hayal edebiliyordu. Bekleyecekti, acı beklentisi sürecin bir parçası olduğu için bekleyecekti. Ve sonra ona verecekti. Sertçe. Hızlı. Acımasızca. İlk başta acı şokunun gerçek bir acı gibi gelmesi nedeniyle biraz ağlayabilirdi, ama o bu acıyı bir ağrıya dönüştürmeyi biliyordu. Hızlı başlayacak, ama yavaş bitirecekti, her keskin tokatta avucunu dinlendirerek ısının kaslarına nüfuz etmesini ve amına ulaşmasını sağlayacaktı. Islak. Birkaç saniye içinde ıslanacaktı. Amı şişecek, biraz ilgi bekliyor olacaktı, ama o kışına odaklanacaktı.

Tanrım, onu sikmek istiyordu. Kışını tokatlamak ve patronun kim olduğunu ona göstermek istediği kadar, sikini amında kullanmak da istiyordu.

patronun kim olduğunu bilmesini istiyordu. Onun nesi vardı? Seksi severdi, bazen arzuları, özellikle de kanlı bir ameliyattan çıktıığında, ama arzuladığı seksdi, belirli bir kadın değildi.

"İyi misin?" Nell, onun çıldıracağından birazcık endişelenmiş gibi ona bakıyordu.

Tabii ki, onun ne düşündüğünü tam olarak bilseydi muhtemelen kaçırdı. Soru şuydu: Onu yakalayabilecek miydi? Emin değildi. Güvenli bir hamle yaptı ve anahtarlarını uzattı. "Buldum."

Onun kapısını açtı.

"Kendi kapımı kendim açabilirim."

Gözlerinin kısıldığını hissetti. "Biliyor musun, kadınlar kapılarını kendileri açabiliyor ya da oturmak yerine ayakta durabiliyor diye, erkeklerin onlara kapı açmamaları ya da yerlerini vermemeleri gerektiği gibi modern bir ideali savunmayı bıraksan, seni çok daha fazla severdim. Bu bir nezaket. Beni iyi hissettiriyor ve sen bunu mahvediyorsun."

Durdu ve alt dudağını ısırdı. "Bu şekilde düşünmemiştim."

Evet, bu onu etkilemek için iyi bir yoldu. Garip bir şekilde, bu aynı zamanda gerçektir de. "Bazı erkekler tanıştıkları kadınlara nazik davranmaktan hoşlanırlar. Kadınlar yeteneksiz değildir. Sadece içleri ve dışları çok daha güzeldir ve ben bunu onurlandırmak istiyorum."

"Beni güzel mi buluyorsun?" Kızardı ve ağzını kapattı. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Sen tüm kadınlardan bahsediyordun."

"Senin hakkında konuşuyordum." O pes etsin ya da etmesin, kadının güzel olduğunu bilmesi gerekiyordu. "Şimdi bin ve senin sorunun ne olduğuna bir bakalım."

Kadın, adamın kapıyı açmasına izin verdi ve yolcu koltuğuna oturdu. "Tamam, ama seni uyarmalıyım, oldukça şiddetli. Seni rahatsız edebilir. Sen bir üniversite profesörüsün. Çok fazla şiddet gördüğünü sanmıyorum. Bu, dünyanın çirkin yüzü."

Arabayı dolaşarak başını salladı ve sürücü koltuğuna oturdu.

Geceleri gözlerini kapattığında, rüyalarında dünyanın tüm kötü şeylerini görüyordu. Son zamanlarda, kendisinin de onlardan biri olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. O kadar uzun süre uçuruma bakmıştı ki,

yavaş yavaş içine kayarak, eskiden ne olduğunu hatırlamayana kadar onun bir parçası olmuştu. Ona insanlığa olan inancını sarsacak hikayeler anlatabilirdi. "Oh, sanırım bununla başa çıkmanın bir yolunu bulurum. Beni korkutursa, senin bana bakacağından eminim."

Bu gülünç bir düşünceydi. Ama Nell için öyle değildi. Ona parlak bir gülümsemeyle uzandı ve koluna dokundu. "Öyle yapacağım. Aktivist dünyasında yeterince uzun süre bulundum, dışarısının ne kadar kötü olabileceğini biliyorum, ama buna değer. İstedğimiz dünya için savaşmalıyız."

Durdu, elleri kontak anahtarını çevirirken. *İstedğimiz dünya için mücadele etmek*. Bu, dünyanın değiştirilebileceği gibi çocukça bir idealdi. Dünya her zamanki gibi boktan bir yerdi ve Nell gibi idealistlerin bu gerçeği fark etmemelerini sağlamak onun sorumluluğundaydı. Eğer gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalırsa, tüm bu idealler yıkılacak ve o da diğerleri gibi olacak: bencil, muhtaç ve kendi canını kurtarmak için herkesi ezmeye hazır.

Onun görevi, Nell'in kendisi hakkındaki bu gerçeği asla öğrenmemesini sağlamaktı.

Dünyayı yok eden aracının motorunu çalıştırdı ve geri vitese aldı, lastiklerin altında kar çtırdadı. Dikkatli olmak zorundaydı. Dağlar çok güzeldi, ama dünyadaki her şey gibi, dikkatli davranılmazsa ölümcül de olabiliyorlardı.

"Peki ne öğretiyorsun, Henry?"

Suikast 101. Güney Amerika Darbeleri. Beş Kolay Adımda Kimliğini Değiştirme. "Tarih öğretiyorum."

Nell'in gülümsemesi taksiyi aydınlattı. "Vay canına. Bu çok heyecan verici. Tarihi çok severim. Hangi dönemi öğretiyorsunuz? İngiliz tarihi mi? İngiliz tarihini çok severim. Hangi dönemde yaşamak istediğime karar veremiyorum. Karanlık Çağlar protesto edilecek şeylerle doluydu. Ciddiyim. Aktivist olmak için ne harika bir dönemdi. Tabii hepsini kazıkta yakmadılarsa. Viktorya dönemi daha iyiydi, ama kadın hakları için yürüyüşe katılırsan, genellikle fahişe olarak yaftalanırdın. Sanırım aktivist olmak için en iyi zaman gerçekten de şimdiki zaman. Herkes hala bizden nefret ediyor ve bizi sinir bozucu buluyor, ama artık linç edilmiyor, asılmıyor ve parçalanmıyoruz. Vay canına. Şimdi düşününce, tarih biraz kanlıymış."

Hafifçe dönerek ona kendi gülümsemesini gösterdi. Aslında onun beyin yapısını biraz seviyordu. Her kelimenin keskin bir silah olduğu dikkatli konuşmalara alışkındı, ama Nell her düşüncesini dile getirerek konuşmaya devam etti. "Ben savaş tarihi konusunda uzmanım."

Gülümsemesi kayboldu. "Eminim sen de et yiyorsundur. Değil mi?"

"Arada sırada salata yemeye ikna edilebilirim." Henüz onu tamamen korkutup kaçırmak istemiyordu. Ona bu kadar yakinken, saçında kullandığı şampuanın kokusunu alabiliyordu. Nell Finn güneş gibi kokuyordu ve o kasvetli havaya çok alışmıştı. Bu kötü bir fikirdi ve o nadiren kötü fikirler üretirdi. Kız incinecekti.

Yine de onu elde edecekti. Belki bugün bile. Ne de olsa tatildeydi.

"Dağdan aşağı indiğinde dur işaretinde sola dönmen gerekecek," diye açıkladı. "Kulübemiz nehrin yakınında. Biraz izole bir yerdeyiz."

Bliss'te her şey izoleydi, ancak geçtiği vadide çok sayıda kulübe vardı. "Diğer insanlardan bu kadar uzak olmak iyi bir fikir mi?"

Kadın omuz silkti. "Huzur ve sükûneti seviyorum. Şehirden ve onca hastaneden sonra çok güzel geliyor."

"Neden hastanedeydin?"

"Ben değil, annemdi. Annem lösemi hastası. Tedavi gördüğü Denver'da Pam Sheppard ile tanıştık ve o bizi Bliss'i denemeye ikna etti. Sanırım annem benim için bir aile bulabileceğini umuyordu." Duygusallaşmaya başlamıştı, burnu kızardı. Hayatını kurtarmak için yalan söyleyemezdi.

"Annen tek ailen mi?" Yalnız olmanın ne demek olduğunu anlıyordu.

Kız hafifçe döndü ve gülümsedi. "Başka bir varlık düzlemindeki vampirleri saymazsan tabii. Üzgünüm. Artık bununla dalga geçebiliyorum. Annemin kişiliğinde bazı tuhaflıklar var, ama tamamen zararsızdır."

Annesi akıl hastasıydı. "Şizofren mi?"

"Hayır." Nell öfkeyle cevap verdi. "Hayal görmüş olabilir, ama sesler duymuyor ve hiç şiddet uygulamadı. Sevgi dolu bir anne ve

çok nazik bir arkadaş. Onun sanatsal mizacını suçluyorum, ama Atlanta'daki Çocuk Koruma Servisi öyle düşünmedi."

Sola döndü ve arazi düzleştirdi, vadiye doğru ilerledi. "Sen koruyucu aileye verildin."

Bu fikir hoşuna gitmedi. Nell bu durumu kaldıramayacak kadar yumuşak başlıydı. Nell gibi bir kadının onu koruyacak güçlü birine ihtiyacı vardı. Koruyucu aileler şans işiydi. Onu önemseyen birkaç aile olmuştu, ama çoğu onu sadece maaş çekinden ibaret görüyordu. Genç Nell'in bu hayata zorla sokulduğu görüntüsü aklına geldi.

"Çok uzun sürmedi. Annem onlardan istenen her şeyi yaptı. Hemen danışmanlık almaya başladı ve doğru şeyleri söylemeye başladı. Sonunda beni almaya geldiği günü hatırlıyorum. İki blok uzaklığa kadar gülümsüyor ve çok sakindi, sonra birden yıkıldı. Bana sarıldı ve onu affetmem için yalvardı. Ben sekiz yaşındaydım. Buraya gelene kadar kimseye ailesinden bahsetmedi." Nell pencereden dışarıya, geçen ağaçlara bakıyordu. "Komik. Bir bakıma, buraya geldiğimizde annemi geri kazandığımı hissediyorum. O ve Mel adındaki adam, kimin daha kötü olduğu konusunda sürekli tartışıyorlar. Kötü periler mi, uzaylılar mı? Belediye meclisi toplantısı düzenleyip hangisinin kazanacağını oylamaya çalıştılar, ama belediye başkanı, güvenlik planı uygulamak zorunda kalacağından ve bunun pahalıya mal olabileceğinden çok korkuyor."

Kasaba da biraz tuhaf geliyordu, ama bu onu rahatsız etmiyordu. Muhtemelen burayı çok eğlenceli bulacaktı, komik bir kitap okumak ya da film izlemek gibi. Arkanıza yaslanıp onların sizi eğlendirmesine izin verirdiniz.

Ve Nell'in de onu eğlendirmesine izin verecekti.

Sessizliği acımasızca bastırılması gereken bir şey gibi konuşup duruyordu. Bishop sessizliği tercih ediyordu, ama onun sesini oldukça hoş, hatta yatıştırıcı buluyordu. Denver'daki evini terk edip bu ücra küçük kasabaya gelmesini ve yazar olmaya çalışmasını anlatırken bile.

Konuşmak zorunda değildi. Bir bakıma bu ferahlatıcıydı. Arkalarına yaslanıp, o kısmı ona bırakabilirdi. Arada sırada ona kendisiyle ilgili bir soru sorardı ve o da konuyu geçiştirip, konuşmayı tekrar ona çevirirdi.

Onun konuşmaya devam etmesi için tek yapması gereken, dünyada olan korkunç şeyleri belirtmekti. Nell'in bir planı vardı. Diktatörlere ve şirketlere protesto mektupları yazacaktı.

Ona düzgün bir orgazm yaşatmazsa ona protesto eder miydi? O pek endişeli değildi. Onu, Birkenstock sandaletlerine kadar tamamen tatmin etmek niyetindeydi.

"Kabin şurada." Ön camdan nehir kenarındaki küçük bir kabini işaret etti. Önünde küçük bir verandası ve bakımlı bir bahçesi olan gerçek bir ahşap kabindi. Çakıl yoluna girdi. Nell haklıydı. Burası ıssız bir yerdi. Yol bile asfaltlanmamıştı.

"Yol nereye gidiyor?" Kulübesinden başka bir dağa doğru giden toprak bir yol vardı.

"Elk Creek Geçidi'ne çıkıyor. O tarafta pek bir şey yok. Bir kayak merkezi ve Hell on Wheels adında bir bar var, ama ikisine de hiç gitmedim. Barı işleten beyleri tanıyorum. Çok nazikler." Kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Onu eğitmesi gerekiyordu. Kapısını açmak onun göreviydi, onun görevi ise yardım edene kadar beklemektir. Elleri onun kıvrımları üzerinde kayarak dengesini sağlıyordu. Onu takip ederken biraz hoşnutsuzdu, ama dilini tuttu.

Kulübe eskiydi, derzleri onarılmaya ihtiyaç duyuyordu. Orada yeni görünen tek şey posta kutusu idi. Altın ve yeşil renkle boyanmış, üzerinde "Finn" ismi güzel bir yazı ile yazılmıştı. Ayrıca olması gereken yerde de değildi. Biri neşeli posta kutusunu zorla sökmüş ve onu verandaya bırakmıştı. Nell harap olmuş kapıyı açarken o da posta kutusunu aldı.

"Sanırım onu tekmelemiş olmalı." Nell bariz olanı söylemekte iyiydi.

Kapıyı inceledi. Ucuz. İnce. Muhtemelen kulübenin inşa edildiği tahmin edilen ellili yıllarda yapılmıştı. İçeri girdi. Bütün yer tam bir kaos içindeydi.

Kanepe kesilmiş, küçük sehpa kırılmıştı. Kırık tabaklar küçük mutfak zeminini kaplıyordu.

Bu, saf nefretin bir eylemiydi. Biri Finn kadınlarından birini nefret ediyordu. Soru, hangisi olduğuydu. O, mesleki bir mesafe koruyarak mekanı inceledi, ama bu zordu. Şiddeti defalarca görmüştü, ama Nell'in yanında annesinden başka kimsesi olmadan bununla yüzleşmek zorunda kalması düşüncesi, onda belirli bir öfke uyandırdı. Onlar, biri çok hasta olduğundan şüphelendiği, dünyada yalnız kalan iki kadındı.

Döndüğünde, birinin spreyci boya kullanarak panelli şömineyi mahvettiğini gördü.

Die Bitch

Onun görüşüne göre gramer açısından doğru olmayan ve biraz kaba bir yazıydı. Zarif değildi. Boya berbat bir mor renkteydi. Muhtemelen indirimden almıştı. Buralarda boya satan pek fazla yer yoktu. Evet. Bunu çözebilirdi.

"Şiddet eğilimli eski erkek arkadaşların var mı?" Kırık sehpadan dökülen dergi yığınına karıştırdı. Çoğunlukla haber dergileriydi, aralarına birkaç sanat ve el sanatları dergisi serpiştirilmişti. Finn kadınları ciddiyete düşkündü. Onlar için magazin dergileri yoktu.

Nell kaşlarını çatarak bir not defteri almak için eğildi. "Callie, Rye bakana kadar her şeyi olduğu gibi bırakmam gerektiğini düşündü. Bu dağınıklığa dayanamıyorum."

"Birkaç fotoğraf çekmesi gerekecek, ama bunun için burada olmana gerek yok. Soruma cevap verebilir misin?"

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Erkek arkadaşlarım hakkında mı? Hayır. Bunu yapabileceğini düşündüğüm erkek arkadaşım yok. Çok fazla erkek arkadaşım olmadı, ama hepsi şiddet karşıtı inançları nedeniyle seçilmişti."

Demek ki korkaklarla çıkmıştı. Bu onu şaşırtmadı, ama hiç gerçekten iyi seks yapıp yapmadığını merak etmesine neden oldu. Muhtemelen yapmamıştı. Muhtemelen, kumaşlarının hayvanlara zarar vermeden üretilmiş olması nedeniyle seçtiği şekilsiz elbiseler giyiyordu. Gerçek bir orgazm yaşamışsa şok olurdu. Sevgililerini, onu orgazma ulaştırabileceklerine göre değil, siyasi inançlarına göre seçmişti. Onu orgazma ulaştırabileceğinden emindi. "Peki ya annen?"

Nell başını salladı. "Annemin erkek arkadaşı olmadı. Babamın sevdiği tek erkek olduğunu ve onun öldüğünü söylüyor."

çok küçükken. Onu hiç hatırlamıyorum. Babamı kaybetmesinin onu hayal dünyasına sürükleyen şey olup olmadığını sık sık merak ediyorum.

Annesinin deli olduğunu tüm ayrıntılarıyla anlatmaya niyetli değildi. "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Son zamanlarda kimi kızdırdın?"

Birini kızdırmış olmalıydı. Onu tanıdığı çok kısa sürede onu kızdırmıştı. Tabii ki, onun aletini de sertleştirmişti ve bu onun için bir şey ifade ediyordu.

Onun muhteşem dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Herhangi bir sayıda insan. Bak, ben birçok şeye karşı çıkarım. Doğru olan şey için mücadele etmeye inanırım."

O sevimli, aptal bir granola kızdı. Evet, bunu anladı. "Geçen yıl içinde protesto ettiğin şirketlerin veya kişilerin bir listesi var mı?"

Eğer bir liste varsa, protestolarının gerçekten birine maddi zarar verip vermediğini anlayabilirdi. Para kaybı, bir insanı çok çabuk nefret ettirebilirdi. Onu kimin takip ettiğini ne kadar çabuk anlarsa, o kadar çabuk endişesiz seks yapabilirdi.

Nell başını salladı. "Geçen yılki programımı yazdırabilirim. Çok düzenliyimdir. Aktivistleri bir araya getirmek için interneti kullanmayı düşünüyorum."

"Bunu yapmalısın. Çıktıyı alayım lütfen," dedi Bishop etrafta dolaşırken.

Kulübe 700 fit kareyi geçemezdi. İki yatak odası saydı ve aynı anda birden fazla kişinin sığamayacağı bir banyoya kafasını uzattı. İki yatak odasından daha küçük olanında, parçalara ayrılmış pembe ve beyaz renkli güzel bir yorganın üzerinde tek kişilik bir yatak vardı. Odayı olduğu gibi görebiliyordu, kaosu geri çekip Nell'in odasının nasıl düzenlenmesi gerektiğini zihninde canlandırıyordu. Odanın Nell'e ait olduğuna şüphe yoktu. Asla daha büyük odayı almazdı. O odayı birlikte yaşadığı herkese bırakırdı.

Ona bakacak birine ihtiyacı vardı.

Onun neye değer verdiğini anlamak kolaydı. Kitaplar. Kitaplar yırtılmış ve zarar görmüştü, ama duvarlarını kitaplarla kaplamıştı ve bunlar sadece kurgu olmayan kitaplar değildi. Kaosun ortasında bazı müstehcen kapaklar gördü.

Romantizm. Demek ki sadece entelektüel uğraşlarla ilgilenmiyordu. Romantik bir tarafı da vardı. Bunu kullanabilirdi.

Yırtık pırtık giysilerin altında pembe bir kürk gördü. Eğilip bir oyuncak ayı çıkardı. Eskimiş ve yıpranmış, üzgün görünümlü küçük bir şeydi. Ortası yırtılmıştı.

"Snugglebunny Bey. Biliyorum. Bu bir ayı, ama o zamanlar tavşanlara meraklıydım." Onun elinden acınası görünümlü doldurulmuş hayvanı alırken yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Bildiğim kadarıyla babamdan bana kalan tek şey bu."

Oyuncakı inceledi. Garip bir şeydi. Seri üretim malzemelerden yapılmamıştı. Biri onu elle dikmişti. Ayının gözleri düğmelerden, burnu ise siyah iplikten yapılmıştı. Bu, onun çocukluğunun bir parçasıydı ve onun için bir anlamı vardı.

Gözlerinde biriken yaşları fark etmedi. "Bence onu tamir edecek birini bulabilirsin."

Gözleri parıldayarak başını kaldırdı. "Evet. Evet, yapabilirim. Kulübeyi de tamir edebilirim. Kasabadan yeni bir kapı alabilirim diye düşünüyordum, ayrıca ev tamiratları ile ilgili bir kitabım var. Kulübeyi düzene sokana kadar annemin bir süre Pam'ın yanında kalması en iyisi olur diye düşünüyorum. Beni kasabaya bırakabilir misin?"

Gözleri kısıldı çünkü kızın planları vardı. Bu çok açıktı. Kızın planlarını beğenmeyeceğinden oldukça emindi. "Neden?"

"Çünkü onarımları planlamaya başlamam gerekiyor."

Planladığı tek şey bu değildi. Bir şey saklıyordu. Gözlerine bakmaması bunu açıkça gösteriyordu. Neden annesinin kendisiyle değil de Pam Sheppard'la kalacağından bahsetmişti? Nell'i doğru yöne yönlendirmenin zamanı gelmişti. Ona yaklaştı. Küçük yatak odasında bu zor olmadı.

Onun ne kadar yakın olduğunu fark ettiği anda, geri çekildi ve sırtı kapıya çarpana kadar yer açtı. "Henry?"

"Bu onarımların masraflarını nasıl karşılayacaksın?" Bu kulübe kapsamlı bir onarım gerektiriyordu. Her şeyin değiştirilmesi gerekiyordu. Sadece kapı bile yüzlerce dolara mal olacaktı, pencerelerin onarımından bahsetmiyorum bile. Nell'in bu kadar parası olmadığına bahse girerdi.

O yaklařtıķķa yüzü kızardı. Evet, sonunda onun farkına varmıştı. İstediği de buydu. "Bunun seni ne ilgilendirdiğini bilmiyorum."

"Yani senin için bunu halletmek benim işim, ama senin kendini nasıl idare edeceğinizi bilmek değil mi? Birine yardım ederken böyle mi çalışırsın? İşin bir kısmını yapıp onları yoluna mı gönderiyorsun?" O, Nell'in şefkatli ruhuna ve vücuduna oynuyordu. Ona doğru eğildi. Nell, süt ve bal gibi tatlı kokuyordu. Lanet olsun, onu yiyip bitirebilirdi. Sveterinin altında, styen giymediği için dikleşen meme uçlarını görmemek imkansızdı.

Sesi biraz nefes nefeseydi. "Yardım etmek istemen hoş, ama buna ihtiyacım yok. Her şeyi halledebilirim."

Kadının zerine eğildi, boynunu kullanarak onu korkutmaya çalıştığının farkındaydı. "Nasıl, Nell? Bana sylemediğin bir işin mi var?"

"Rehin verebileceğim bir bilgisayarım var," dedi sessizce.

Kadının ne yapmaya niyetlendiğini merak etti ve yine de lanet olası soğuk kalbi bir parça yumuşadı. Buraya gelirken yol boyunca tek konuştuğu şey yazdıklarıydı. "Kitap yazdığını sanıyordum."

Sırtı duvara dayalıydı. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve bu tam da onun istediği şeydi. Gözleri büyümüştü. Konuşurken yüzünden boynuna, boynundan göğsüne doğru dolaşan bakışları onu içine alıyordu. "Evet, ama itiraf etmeliyim ki, bu konuda pek iyi olduğumu sanmıyorum. Sürekli reddediliyorum, o yüzden bilgisayarını atsam daha iyi olur. Bu kadar yakın durman gerekmiyor mu?"

Bu soruda hiçbir rahatsızlık izi yoktu. Soruyu, ilgilendiğini belli eden hoş bir nefesle sormuştu.

"Bu kadar yakınımda durmamı istemiyorsan, daha büyük bir yatak odası almalıydın," dedi, sesinin alaldığının farkında olarak. Onu bir an olsun rahat bırakmak istemeden, ona bakakaldı. Artık ona bu kadar yakın olduğu için, onu bırakamayacağından emindi. Oh, eninde sonunda bırakacaktı. Kendi hayatına geri dönecek ve kız da kendi hayatına devam edecekti, ama bir hafta kadar, kızın yatağında kalacaktı. Kızın vücudunda olacaktı. Ve kızın birkaç sorununu zecekti. "Bilgisayarını rehin veremezsin."

protestolarını nasıl sürdüreceksin? Öncelikle neye karşı protesto edeceğini nasıl bileceksin?"

Hiç mantıklı gelmiyordu, ama onun dandik bir dükkana girip bilgisayarını değerinin yarısına satması düşüncesine dayanamıyordu.

"Bir yolunu bulurum," diye cevapladı kız, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ve onu satmak da bir işe yaramazdı. İhtiyacı olan paranın yanında damla kadar bir miktar olurdu. "Bu işe yaramaz, Nell." Onu duvara dayadı. "Birinin sana yardım etmesine izin ver. Sana para ödünç verebilirim."

Bu bir borç olmayacaktı, ama o çoktan gitmiş ve onu bulamadığı için bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bu iyi bir fikir değil." Başını yukarı kaldırdı. "Bunların hiçbiri iyi bir fikir değil."

Ama dudakları, o "beni sik, beni al" dudakları titriyordu. Elleri, kendini tutamıyormuş gibi beline doğru hareket ediyordu ve o da kendini tutmaya çalışmak istemiyordu. Hayatındaki her şey, içinde bulunduğu lanet olası görevin en iyisi için planlanmış, tasarlanmış ve kararlaştırılmıştı.

Düşünmek istemiyordu. Onu istiyordu. Önemli olan tek şey buydu.

"Bu, uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikir." Kafasını biraz hareket ettirdi, çünkü onun sözlerine rağmen, kız çoktan parmak uçlarına yükselmiş, ağzını onun ağzına yaklaştırmıştı. Eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirmek, dünyadaki en basit şeydi.

O kadar basit ve o kadar sarsıcıydı ki. Ona dokunduğu anda kontrolünü kaybetti. Kız ona yaslanarak içini çekti ve onu domine etme ihtiyacı tüm vücudunu sardı. Onu duvara itti, kaldırdı, böylece onu destekleyen tek şey onun gücü oldu. Kız ona sarıldı, nefes almak için ona ihtiyacı varmış gibi ona tutundu.

Vücudunu onun vücuduna sürttü, keşke soğuk bir yerde olmasalardı diye düşündü. Çok fazla giysi vardı. Aralarında çok fazla şey vardı. Tenine tenine, göğsünü göğüslerine yaslamak istiyordu. Onu dürten sert meme uçlarını hissetmek istiyordu. Ama şimdilik, sadece onu içine çekiyordu.

Haklıydı. Tadı tatlıydı, çok tatlıydı. Kollarını beline doladı ve alt dudağını yalarken göğüslerinin göğsüne bastırıldığını hissetti. "Ağzını aç. Bırak beni içeri al, bebeğim."

Dudaklarında onun sıcak nefesini hissetti. "Oh, Henry."

Kadının onun sahte adını söylemesinden nefret ediyordu, ama sonra umursamadı çünkü kadının ağzı onun ağzının altında açıldı ve o da kadının bıraktığı boşluğu doldurarak içeri girdi. Dili içeri daldı, kadının dilini buldu ve ipeksi bir dansla oynadı. Çok yumuşaktı. Nell, gülünç derecede yumuşaktı ve içinde, onun penisinin hakimiyet kurmak istemesi için doğal bir boyun eğme vardı. İlk başta tereddüt etti, ama sonra dili onun diline dokundu ve ritmi yakaladı.

Sikini ağrıyordu. Kız çok kısaydı. Onu doğru pozisyona getiremiyordu. Onu yatırıp bir ziyafet gibi yayması gerekiyordu. İlk seferinde olmazdı. Bunun için çok azgındı. İlk sefer sert ve hızlı olacaktı, ama sonra saatlerce amını yalayacaktı. Onu bağlayıp sikini yalvaracak hale getirecekti.

Ama şimdilik, onun küçük yatağı yeterli olacaktı. Onun kıcını kavradı. Evet, onu orada da sikecekti. Penisini onun küçük kık deliğine sokacak ve onun kıvranımlarından ve nefes nefese kalışından zevk alacaktı. Evet, sik beni. "Bekle."

O onu hareket ettirdiğinde, kadın nefesini tuttu. Adam onu kaldırdı ve yanında taşıdı. Kadına düşünmesi için bir saniye bile zaman tanımadı. Dönüp onu yatağa yatırmak için ağzını kullanmasına gerek yoktu. Dilini kadının diline dolayarak onu tamamen meşgul etti. Elleri onun saçlarını buldu ve parmaklarının kafasını okşadığını hissetti, sanki gidecekmiş gibi onu kendine çekiyordu. Kendi çekiciliğini ciddi şekilde hafife alıyordu. Onu yüz kez becermeden gitmeyecekti. Bir haftadan fazla zamana ihtiyacı olabilirdi. Onu özlemeyeceklerdi. İki hafta. Tek gereken buydu. İki hafta ve onu sisteminden tamamen çıkaracaktı.

İki hafta içinde onu çok fazla becerebilirdi.

Elini kadının göğsüne koyarken yüzünü kadının boynuna gömdü. Kesinlikle C beden.

"Henry, bu çok hoş."

Hoş mu? O hoş değildi. O iğrençti ve onu da iğrenç hale getirecekti. Sonunda sikini olması gereken yere, tam amına sokmayı başardı. Ona sürtündü, ereksiyonunun her santimini hissetmesini sağladı. "Hoş olmayacak bebeğim. Sıcak, hızlı ve sert olacak. Bitirmeden önce benim için çığlık atmanı sağlayacağım. Anladın mı?"

Çok küçük bir şeydi. Küçük bir ciyaklama, ama Bishop çok iyi eğitilmişti. Penisi itiraz etti, ama içgüdüleri devreye girdi. Bir dakika önce Nell'e şiddetli bir orgazm vaat ediyordu, bir dakika sonra yataktan kalkmış, ellerini bir çocuğun boğazına dolamıştı.

Uzun boylu, sırık gibi. Sıska herif yirmi yaşından büyük olamazdı. Mavi gözleri korkuyla büyüdü. Çocuğun etkileyici boyuna rağmen, Bishop tek eliyle onu yerden kaldırmayı başardı. Çocuk, sağlam bir şey bulmaya çalışarak spor ayakkabılarıyla tekmeledi. Elindeki beyzbol sopasını düşürdü.

"Bak, sana ikinizi rahat bırakmasını söyledim," dedi laconic bir ses. Haki renkli üniforma giymiş ve kovboy şapkası takmış bir adam oturma odasında oturuyordu. Açık kapıdan Bishop, adamın ayaklarını televizyon sehpasının üzerine uzatmış, rahatça dinlendiğini görebiliyordu. "Seth dinlemedi. Logan da dinlemedi, ama spor malzemesi bulmak için yeterince hızlı davranamadı."

"Ben geldim." Aynı derecede sırık gibi bir çocuk daha kulübeye koştu. "Seth Nell'i kurtardı mı?"

"Şey, bu gerçekten acıtıyor," dedi Seth adındaki çocuk. "Artık gidebilir miyim?"

"Henry, Seth'i hemen indir." Nell ayağa kalkmış, kıyafetlerini düzeltiyordu. O, Seth onun bacaklarının arasına girmeden önceki, düğmeli, biraz tutucu kadına geri dönmüştü.

O küçük pisliği öldürmeyi düşündü. Bunu yapabilirdi. Bir adamın kafasını derisini kesmeden koparabilirdi. Bu, onun birçok yeteneğinden biriydi.

"Yapma dostum," dedi şerif yardımcısı. O şerif yardımcısı olmalıydı. Bu bir çocuk değil, bir adamdı, ama emekliliğe de hiç yakın değildi. "Onu öldürme isteğini anlıyorum, ama o gerçekten senin zavallı Nell'e saldırdığını sandı. Çocuk farkı anlayamaz."

iyi bir inilti ile kötü bir inilti arasında. Bence ikisini de yatırmamız lazım, ama Logan'ın annesi hedef talimi için erkeklerin hayalarını vurmayı seven bir kadın.

"Bunu bilmesine gerek yok, Rye." Logan adındaki çocuk bir ping pong raketi taşıyordu.

"Oh, Marie bilir. Marie her şeyi bilir. Ve o şeyle ne yapmayı düşünüyordun? Onu ölümüne dövmeyi mi?" Rye, elinde bir not defteri ile ayağa kalktı. "Uh, Bay her neyseniz, Seth moranıyor. Şimdi, onu gerçekten öldürmek istiyorsanız, bir rapor yazmak zorunda kalacağım ve rapor yazmaktan nefret ederim. Bu arada, adım Harper. Rye Harper."

"Henry Flanders." Bishop çocuğu bıraktı.

Seth dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kalmıştı.

Nell hemen yanında durmuş, onu teselli ediyordu. Tabii ki, onları rahatsız eden çocuğu. Ona teselli falan yoktu. Çocuğun sırtını okşarken ona bakıyordu. "Bu çok kötüydü Henry. Ne düşünüyordun?"

O, kulübeyi alt üst eden pisliğin geri döndüğünü ve onu ortadan kaldırdıktan sonra Nell'e geri dönebileceğini düşünmüştü.

Aslında, hiç bir şey düşünmemişti. Ve belli ki şerif yardımcısı bir ara içeri girip etrafa bakınmıştı, ama Bishop bunu fark etmemişti. Nell'e girmeyi planlamakla meşguldü.

Çocuk odaya girene kadar, yalnız olmadıklarını bir kez bile şüphe etmemişti. Bu hissi sevmiyordu. Kız onu savunmasız hale getiriyordu. O savunmasız değildi.

"Elbette özür dilerim." Geri çekilip onu izledi. "Bir dahaki sefere, kulübeye giren kişi ikimizi de öldürsün."

Kız kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Tek söylediğim, ona ne yaptığını sormalıydın. Bu Seth Stark. Buradaki yerlilerden birinin torunu. Kış tatili için buraya gelmiş. Ona zarar vermek için hiçbir neden yoktu. Sana çok şaşırdım Henry."

"Ben de senin ona zarar verdiğini sandım. Nell erkeklerden hoşlanmaz," dedi Seth boğuk bir sesle.

"Evet, severim." Kız, kaşlarını çatarak çocuğa döndü.

Bishop dışarı çıktı ve oturma odasına girdi. Logan, yardımcısına, Rye ona bir kız bulursa annesinin asla bilmeyeceğini ve Seth'le paylaşmaya hazır olduğunu açıklamaya çalışıyordu.

Bu insanların nesi vardı böyle? Şerif yardımcısı, Nell'e zarar vermeye çalışan kişinin kim olduğunu bulmaktan çok, çocuklarla konuşmakla daha çok ilgileniyor gibiydi. Nell ise tüm bunlardan hiç de rahatsız görünmüyordu. Ayağa kalkmış, etrafta dolaşüyor ve diğer erkeklerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlıyordu.

Onu dikkatlice kaçınıyordu.

Şerif yardımcısıyla ilgilenmesi için ona bakmadı. Ondan yardım istemedi. Sanki öpüşmemişler gibi, çoğunlukla onu görmezden geldi.

Belki de bu tür şeyleri sık sık yapıyordu. Belki de rastgele erkeklerle yatmaya alışmıştı. Evet, o da bu duyguyu sevmiyordu. O sahiplenici bir adam değildi. Uzun zaman önce hiçbir şeye bağlanmamayı öğrenmişti, çünkü ertesi gün her şey yok olacaktı. Ama Nell'i diğer erkeklerle izlemek, yumruklarını sıkmasına ve midesinin bulantısına neden oluyordu.

Adamın nezaketini kabul etmemişti, ama yardımcısı Rye Harper'ın ona bir koltuk bulmasına izin vermişti. Adamın koltuğu tozunu almasına izin vermiş ve adam ayakta durup bilgilerini yazarken oturmuştu. Hatta aptal çocuklar bile gidip ona bardak bulabilirdi, çünkü tüm cam eşyaları kırılmıştı.

Ama o ona hiçbir şey sormadı. O zaman ne halt yemeye oradaydı?

Verandaya çıktı, soğuk hava hala vücuduna şok etkisi yapıyordu.

"Sen kimsin?"

Seth onun arkasına doğru yürüdü. Üzerinde bir palto vardı, görünüşe göre kaşmirden yapılmıştı. Seth Stark'ın parası vardı, daha doğrusu ailesinin parası vardı. En iyi arkadaşı, ping pong raketi olan çocuk ise parası yoktu. El örgüsü gibi görünen bir kazak ve eskimiş kot pantolon giymişti.

"Ben Henry Flanders. Kuzeybatıda küçük bir liberal sanatlar üniversitesinde askeri tarih öğretiyorum."

Stark'ın oğlu zeki gözleriyle ona baktı. "Bundan şüpheliyim. Hiç senin gibi hareket eden bir öğretmen görmedim."

Bishop omuz silkti. Konuşmaya başladığı anda çocuğun aksanını anlamıştı. Saf Manhattan. Upper East Side. "New York'tan yeterince uzaklaşmamışsın, evlat."

Stark mesafesini korudu. "Aptal değilim. Aslında oldukça zekiyim. Nell'den ne istiyorsun? O iyi bir kız."

Stark ona karşı bir şeyler hissediyordu. Bunu anlayabilirdi. "O bir kız değil. O bir kadın ve ben ona yardım etmeye çalışıyorum."

Gerçi onun yardımına gerçekten ihtiyacı olmadığını düşünmeye başlamıştı. İstemiyordu.

Stark başını salladı. "Tamam. Birinin Nell'e zarar vermeye çalıştığını duydum. Görünüşe göre bu doğru. Muhtemelen işiyle bir ilgisi vardır. Bazı işletmeleri kuralları ihlal ettikleri için kapatmıştır. Bu insanları kızdırabilir. İnternette araştırmaya başlayabilirim. Bilgisayarla aram çok iyidir."

Bu yardımcı olabilir. "E-postalarını kontrol et. Ondan önce ona yazmamışsa şaşıırırım. Bu bir tırmanma gibi görünüyor. Şifresine ihtiyacın olacak."

Çocuk küçümseyici bir sesle burnunu çektirdi. Bishop, makul miktarda kibirden hoşlanırdı. "Bunu halledebilirim. Henüz hackleyemediğim bir hesapla karşılaşmadım."

Tabii, eminim. "Tamam."

Çocuk kızardı, yanakları hafifçe kızardı. "Demek istediğim, ben oldukça iyiyim. Yapabilirim. Şey, ona şifresini soracağım. Haklısın. Bu çok daha kolay olur."

Ve şimdi Bishop, Seth Stark'ın bir şeyler sakladığı için onunla ilgileniyordu. Bu, pembe teninde ve gözlerinin aniden yere bakışında belliydi. Belki de yanılmıştı. "Seni kim yakaladı?"

Sıska omuzları yukarı aşağı hareket etti. "Kimse."

"Seni tekrar boğabilirim. Bu sefer Nell yok." Çocuğu öldürmek biraz stres atmasına yardımcı olabilir.

Ellerini yenilgiyi kabul edercesine kaldırdı. "Tamam. Meraklı bir çocuk olabiliydim. Kendimi hacker sanıyordum. Bazı takım elbiselilerle ufak bir sorun yaşadım."

Siktir. Takım elbiseliler mi? Daha çok federaller gibi. Federaller, bir adam başkasının hesaplarına el attığında kapısına gelenlerdi.

Hesaplar. Evet, FBI çocukla ilgileniyorsa, belki gerçekten yardımcı olabilir. "Biri seni görmeye geldi mi?"

Yine omuz silkti. "Zaman zaman hükümet için küçük işler yapıyorum."

O zaman gerçekten çok iyiydi ve Bishop onu araştırması gerekiyordu. "Tabii, evlat. Sadece e-postalarını kontrol et. Ne bulabilirsen bul. Ben Mountain and Valley'de kalacağım. Bulduklarını bana haber ver."

Bill'e onun sorununu çözeceğine söz vermişti. Odaya bir göz attı, kız şerif yardımcısına gülümsüyordu.

"Tamam," dedi Stark.

"Ve onu dağa geri götürür müsün?" diye sordu Bishop. Bunu uzaktan yapabiliirdi. "Bana ihtiyacı yok."

Bishop verandadan indi ve SUV'ye bindi. Gidecek bir yere ihtiyacı vardı, bu yüzden kadının bahsettiği bara doğru yöneldi. Hell on Wheels. Tam ona göre bir yer gibi görünüyordu.

Bir içki iyi gelirdi.

Üçüncü Bölüm

Nell, Rye zorunlu raporunu tamamladığına göre bir şeyler yapmak için sabırsızlanarak süpürgesini aldı. Etrafına baktı. Henry yoktu. Muhtemelen verandada temiz hava alıyordu.

Henry'nin onu öptüğünü düşününce hala nefes alamıyordu. Daha önce de öpülmüştü, ama o küçük öpücükler ve beceriksiz dokunuşlar, Henry Flanders'ın yaptıklarına kıyasla başka bir evrendeymiş gibi geliyordu. Hala dudaklarını dudaklarında hissedebiliyordu. Onun dudakları tereddütlü değildi ve onun inisiyatif almasını beklemiyordu. Hayır. Henry öyle değildi. İstedikini almıştı ve Nell, bunun kendisine iyi geldiğini fark edince çok şaşırmıştı.

Kadınlık hormonlarının kendisini çılgın bir seks bağımlısına dönüştürmesine izin veremezdi. Ama biraz çılgın olmak sorun olmazdı, değil mi? Bağımlıdan bir adım aşağıda ne vardı? Tutkun. Evet. Çılgın bir seks tutkunu olabilirdi.

Tabii önce seks yapmayı başarması gerekiyordu.

"Nell, Henry denen adam hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Rye Harper, sanki ona ilk kez sormuyormuş gibi kaşlarını kaldırarak.

Kendi kafasında kaybolabilirdi. "Onunla bir saat önce Mountain and Valley'de tanıştım. Bill'in arkadaşı."

"Bir saat önce mi?" Rye'ın kaşları bir santim daha hareket etseydi, alnından düşecekti.

Yüzünün kızardığını hissetti ama kollarını göğsünde kavuşturup ona en sert bakışını atarak bunu gizlemeye çalıştı. "Beni yargılıyor musun, Ryan Harper? Del Norte'deki golf sahasındaki yeni hostesle ilgili hikayeyi duymadığımı mı sanıyorsun? Onu ne kadar zamandır tanıyordun

onunla tanışmadan önce onu... şey, çalılıklara götürüp İncil'deki anlamda tanışmadan önce ne kadar süredir tanıyordun?"

Rye'in yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Anlıyorum canım. Gerçekten anlıyorum, ama Bira Getiren Becky, senin oynadığın adamdan biraz daha az tehlikeli." Kaşlarını çattı. "Ama beni biradan mahrum bırakabilir. Bunu düşünmemiştim. Neyse. Fazla konuşmadık. Onu bir dahaki sefere gördüğümde onu tanımıyor gibi davranacağım ve o da Max'in aramadığını düşünecek."

Ona ikizlerin dönüşümü konusunda ders vermesi gerektiğini biliyordu, ama kulakları başka bir şeye takılmıştı. "O ölümcül değil. O bir üniversite profesörü."

Üstelik huysuz bir profesör, ama onun tavırlarının muhtemelen olumsuz bir ortamdan kaynaklandığı sonucuna hızla varıyordu. Birçok profesörün, kadroya girmenin ne kadar zor olduğundan şikayet ettiğini duymuştu. Yayınla ya da yok ol. Henry kadroya giremezse, fildişi kule Henry'nin ayaklarının altında çökebilirdi. Evet, muhtemelen onu bu kadar huysuz yapan şey buydu. Ve Henry'nin çok fazla kırmızı et yediğinden şüpheleniyordu.

Ama bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu, çünkü dudaklarında hala karıncalanma hissediyordu ve Henry ona dokunup öpüp yatağa atalı kırk beş dakika olmuştu.

Aptal bir kız değildi, sadece temkinliydi. Seth onları kesmeseydi ne olacağını biliyordu. Tanımadığı bir adama bekaretini kaybedecekti ve Rye Harper, yıkılmış oturma odasında oturmuş olan biteni dinliyor olacaktı. Bunun ne kadar utanç verici olacağını biliyordu.

Yine de Seth'e hala biraz kızgındı.

"Tek bildiğim, o kadar hızlı hareket eden bir adam daha görmediğim," dedi Rye, defterini kapatarak.

Kız kaşlarını çattı. "Sen izliyor muydun?"

Rye Harper, onun en sert bakışlarına tamamen bağışık biriydi. "Seks sahnelerini izlemiyordum, ama Seth'in seni kurtarabilecek mi diye görmek istedim."

O içini çekti. "İnsanlar gerçekten erkeklerden hoşlanmadığımı mı düşünüyor?" Belki de Bliss sandığından daha az hoşgörülüydü.

Rye ona göz kırptı. "Tatlım, Seth daha çocuk. Kendisiyle ilgilenmeyen herkesin lezbiyen olduğunu düşünüyor. En azından öyle umuyor. Bir erkek gömleğini çıkardığında ona nasıl baktığını fark ettim. İlgisiz değilsin, seçicisin ve bu iyi bir şey."

Bundan pek emin değildi. Seçici olması, yirmi beş yaşında bir bakire olduğu anlamına geliyordu. Kızlık zarına özel bir değer verdiği için değildi. Öyle değildi. Sadece onu kaybetmek için harekete geçmemişti. Belki de sekse özel bir değer veriyordu. Çok fazla perim masalı dinlemişti. Aşık olmak istiyordu.

Aptalca bir şeydi, ama Henry Flanders'ı sevebileceğini düşünüyordu. Aşk fikrine inanmak için entelektüel bir neden yoktu, ama ona baktığı anda kalbi yumuşamıştı. Aynı odada olduklarında gözlerini ondan ayıramıyordu.

Neden geri dönmüyordu? Onu görememek hoşuna gitmiyordu.

Onu sinir bozucu bulur muydu? Birçok kişi öyle buluyordu.

"Onu seviyorum." Bunu itiraf etmek neden bu kadar cesaret gerektiriyordu?

Rye ona parlak bir gülümseme attı. Bliss'te en sevdiği şey buydu. Neredeyse herkesle konuşabiliyordu ve onlar da açık ve mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı. Burası bir aileydi. Yıllarca sadece annesinin eşliğinde yaşamıştı, ama Bliss'te nereye dönerse dönsün bir erkek veya kız kardeş buluyordu. Elbette, bu onun özel hayatı olmadığı anlamına geliyordu, ama mahremiyet fazla abartılıyordu. "Sevindim. Harika bir erkeği hak ediyorsun. Ve sana layık değilse, onu dövmek için tamamen hazırım."

"Ryan!" O şiddet karşıtı bir insandı.

Kafasını salladı ve ellerini omuzlarına koydu. "Hayır. Kendimi kötü hissetmeyeceğim. Her kadının, onun için kavga etmeye hazır birkaç erkeğe ihtiyacı vardır. Senin hiç erkeğin yok. O yüzden ben ve Max devreye gireceğiz. Stef de. Sen iyi bir kızsın. Kardeşlere ihtiyacın var. Tabii şiddet karşıtı tutumundan vazgeçip sana av tüfeği kullanmayı öğretmeme izin vermezsen."

Gözleri yaşlarla doldu. Şiddet konusunu tamamen reddetmesi gerekirdi, ama onu kollayan birkaç erkeğin olması fikri

onu korumak için yeterince önemseyen birkaç erkeğin olması fikri onu ağlatıyordu. "Sanırım derin inançlarımı koruyacağım, ama teşekkürler, Rye. Onu gerçekten seviyorum. Ama biraz korkuyorum."

Rye uzanıp, kardeşçe bir jestle saçlarını geriye doğru düzeltti. "Denemelisin. Hayatta hiçbir şey risk almadan elde edilemez. Bir gün bu kasabaya tatlı bir kız gelecek ve o mükemmel olacak. Beni sevecek, Max'i sevecek ve ben buna inanıyorum. İnanmak zorundayım. Ailem olmamasını düşünmeye dayanamıyorum. İçten içe bunun olmayacağından endişeleniyorum. Belki de ben çok tuhafım. Pek çok kadın iki erkeğe katlanmak istemez, biliyorsun."

Rye Harper harika bir adamdı ve bunu her saniye bilmesi gerektiği için, tüm vücudunu kullanarak onu çekinmeden kucakladı. "Sen tuhaf değilsin. Sen harikasin ve Max de harika." Max huysuz bir adamdı, ama bir gün harika bir kadın bunu düzeltecekti. "Evleneceksin ve çok mutlu olacaksın. Bu olabilir, Rye. Buna inanıyorum."

Çünkü evren, insanın onu yaptığı gibidir. Olumlu düşünceler, olumlu sonuçlar getirir.

"Umarım öyle olur, tatlım. İçtenlikle diliyorum." Rye ona sarıldı ve sonra geri çekildi. "Şimdi, bu konuyu araştıracağım, ama bence komünde kalman en iyisi olur."

"Burayı temizlemem lazım." Ayrılamazdı. Kulübe güvenli değildi. Kapısı olmadığı için, her türlü tehdit evine girebilirdi ve o sadece insanları düşünmüyordu. Açık girişi bir davet olarak görecektir birçok hayvan vardı. Gezegenin tüm canlılarını hoş karşılasa da, belki de onları evinde istemiyordu. Burada olması gerekiyordu. "Kulübemizi korumam gerekiyor. Annem ve ben sahip olduğumuz her şeyi buraya yatırdık ve sigortamız da pek iyi değil. Yapmamız gereken onarımların masraflarını karşılayacağını sanmıyorum."

Adam kaşlarını çattı. "Burada tek başına kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Etrafta birine sorup seninle kalabilecek biri var mı bakayım."

O birini istemiyordu. Henry'yi istiyordu. "Bunu kendi başıma halledebilirim sanırım."

Rye'ın gözlerinin üzerinde tek bir kaş yükseldi, bu da ona kimi kastetmediğini çok iyi anladığını gösterdi. "Tamam, ama seni korumakla ilgilenmiyorsa, bana haber ver, biz hallederiz. Bu adam yakalanana kadar sırayla nöbet tutabiliriz. Sanırım Seth ve Logan ilk nöbeti tutabilir. Ping-pong raketi ve birkaç tane rulo haline getirilmiş çizgi romanla karşına çıkan herkesi alt etmeye hazırlar."

Nell güldü ve Logan ile Seth eve girerken Rye'ın gitmesine izin verdi. İkisi de tatlı çocuklardı. Seth biraz daha büyüktü, ama Logan'ın en iyi arkadaşıydı. Beş yaşından beri her yazını Bliss'te geçirmişti. Nell, burayı bu kadar genç yaşta bulduğu için onu kıskanıyordu.

"Rye bu gece burada kalmamız gerektiğini söyledi," dedi Seth gülümseyerek. "Bence hamburger alıp *Star Trek* izlemeliyiz. DVD oynatıcısını almamışlar. Hala çalışıyor. Kablolarını yeniden bağladım, sorun yok. Patates kızartması ister misin?"

Logan pencereden dışarı baktı. "Acele etmeliyiz. Bu mevsimde hava erken kararıyor. Annemi aramam lazım."

Logan uzaklaşırken Seth gözlerini devirdi. Dudakları kıvrıldı. "Sana ben bakarım Nell. Büyükbabam sorun etmez. Bütün gece dışarıda kalmamı bekliyor. Üniversitedeyim biliyorsun. İşletim sistemlerini kullanma şeklini değiştirecek bir yazılım sistemi üzerinde çalışıyorum, bu yüzden ailem dışarıda kalmam konusunda çok fazla tartışmıyor."

Bunu nasıl ifade etmeliydi? "Teşekkür ederim, ama Henry bana bakabilir."

Pencereye doğru yürüdü, onun nereye gittiğini anlamaya çalışıyordu.

Seth kaşlarını çattı. "Gitti. Hell on Wheels'a gitti ve sana iyi bakmamı söyledi. Merak etme. Logan ve ben halledebiliriz. Ping-Pong raketiyle bir sapığa saldırmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Henry gitmiş miydi? Arabası artık garajda değildi. "Ne zaman gitti?"

"Bir süre önce. Omuz silkti ve sana ihtiyacı olmadığını söyleyip gitti. Sorun değil, Logan ve ben sana bakabiliriz. Sana bedava kablolu TV ayarlayacağım, birlikte takılabiliriz."

Gitmişti. Öylece çekip gitmişti, veda bile etmemişti. Sanki yarın yokmuş gibi ve o tüm dünyadaki tek kadınmış gibi onu öpmüş, sonra da ona veda etmektense bir shot içki içmeyi daha önemli bulmuş muydu? Ellerini göğüslerine koymuş, onu bambaşka yerlere götürmüş, ona bakacağına söz vermiş, ama bunu böyle mi yapmıştı? Kötü şöhretli iğrenç bir bara mı gitmişti?

Bunun onu korkutup kaçıracağını mı sanmıştı? Onu hiç tanımıyordu. Gözyaşları doldu ve bu onu çileden çıkardı. O, oturup dünyanın adaletsizliğini kabul eden türden bir kadın değildi. Protesto etti. Bazıları anlamadığı için, insanların en üst düzeyde pislik olduklarını onlara bildirdi.

Henry de bunu anlamak üzereydi.

Ceketini aldı, dolabı açtı ve bir örgü şapka buldu. Birkaç tane vardı ama mavi olanı seçti çünkü Henry'nin gözlerine yakışacaktı ve onun şapkası yoktu. Tek sahip olduğu şey deri bir ceketdi ve o da dünyanın en sıcak giysisi değildi. Eldiven de aldı. Tam bir pislik olsa bile, onun üşümesine izin vermeyecekti.

Logan kabine geri döndü. "Annemle konuştum. Kalabilirim ama telefon etmem gerekiyor ve Nell ile seks yapamam."

"İğrenç." Nell ona patentli bakışını attı ve bu, geri çekilen Logan üzerinde istenen etkiyi yarattı.

"Seninle yatmayacağımı söylediğimde güldüler ve sonra bana sempati dolu bir ses tonuyla konuştular," diye itiraf etti Logan, ellerini savunma pozisyonuna getirerek.

Nell iç geçirdi. "Sorun yok çocuklar. Ben iyiyim. Siz eve dönün."

Seth kaşlarını çatı. Çok gençti, ama onda derin bir sorumluluk duygusu vardı. "Bu olmayacak. Rye ve Henry ile konuştum. İkisine de seni burada yalnız bırakmayacağıma söz verdim. Seni Mountain and Valley'e götürebilirim, ama seni burada bırakmayacağım."

Logan'a baktı. O mantıklı davranacaktı.

"Rye, seni yalnız bırakırsam kıcıımı tekmeleyeceğini söyledi." Logan yüzünü buruşturdu. "Ona inanıyorum sayılır."

"Onu yalnız bırakmayacağız." Seth en iyi arkadaşına kötü bir bakış attı. "Hadi ama dostum. Artık on sekiz yaşındayız. Erkek gibi davranmanın zamanı geldi. Kadınlarımızı korumalıyız."

"Ben senin kadının değilim." Bu sözleri söylerken içinden bir acı duydu. Görünüşe göre Henry'nin kadını da değildi. Henry onu terk etmişti. Onu, nefes almak için ihtiyaç duyduğu hava gibi öptükten sonra terk etmişti. Ona bakacağına söz verdikten sonra terk etmişti.

Onunla ilgilenme konusunda tamamen farklı iki görüşleri vardı.

Yavaş yavaş öfke başladı. Unutmalıydı. Ondan hoşlanmıyordu. Bunu anlamıştı. Öyleyse neden ona dokunmuştu? Neden dudaklarını dudaklarına değdirip onu yatağa itmişti? Neden pelvisine sürtündüğünde onun sert kısmını hissetmişti?

Bunu yapmadan önce tüm bunları düşünmeliydi. Ona hoşlandığını düşündürmeden önce bunu düşünmeliydi. Rol yapmak adil değildi.

Bunu bilmesi gerekirdi. Kız onun kusurlarını göstermezse, nasıl davranışını değiştirebilir ve daha iyi bir insan olabilir ki?

Nell derin bir nefes aldı. Erkekler konusunda naifti. Bunun farkındaydı. Biraz aptaldı. Entelektüel konulara çok fazla zaman ayırıyordu, ama uzun zaman önce, uyum sağlamak için kendini feda etmenin, kendisi olmak için feda etmekten daha pahalıya mal olduğunu öğrenmişti. Ağlamamak için kendini zorlayarak burnunu çekti. Garip biriydi. Ama iyi bir insandı ve boyun eğip insanların üzerinde yürümelerine izin vermezdi. Hak ediyordu. Verecek çok şeyi vardı. Öylece oturup beklemek istemiyordu. Onun için değil.

Ona konuşmasını yapacaktı. Neyi kaçırdığını tam olarak anlayacaktı ve sonra o, fikrini söylediğini bilerek yoluna devam edecekti.

"Hell on Wheels'e gidiyorum."

Seth kaşlarını çatı. "Neden? O gitti Nell. Seni terk etti." Nell omuz silkti. "Gidiyorum. Onunla konuşmam lazım."

Seth derin bir nefes aldı. "Tamam. Benim ve Logan'ın sahte kimlikleri var."

"Dostum, annem ikimizi de öldürür." Logan'ın yüzü bembeyaz olmuştu. "Cidden, seni ikinci oğulları olarak görüyorlar, bu yüzden ölüm çabuk gelir."

Seth mükemmel mavi gözlerini devirdi. Zayıftı, ama bir gün yakışıklı bir adam olacağı belliydi. "Bilmedikleri şey onlara zarar vermez."

"Onlar her şeyi bilir," diye fısıldadı Logan.

"Onu dinleme," dedi Seth. "Eğer istiyorsan seni oraya götürürüm, ama bana sorarsan bu Henry denen adam tam bir pislik gibi görünüyor."

Umursamadı. Birkaç saat içinde ona daha önce hiç hissetmediği kadar çok şey hissettirmişti. "Gidiyorum."

Seth kapıyı açtı ve kız, reşit olmayanların suç işleme eğilimini ciddi şekilde teşvik ettiği gerçeğini düşünmemeye çalışarak onu takip etti.

* * *

Bishop, barın karşısındaki güzel kızıl saçlı kadına baktı ve büyük bir hata yaptığını anladı. Kadın çok hoştu. Yumuşak ve kadınsıydı. Açıkça ilgiye muhtaçtı.

O yanlış bir seçimdi çünkü o Nell değildi.

Barın karşısındaki kadın, etrafındaki herkesi görmezden gelerek Seven and Seven kokteyli içiyordu, ama onlar onu görmezden gelmiyorlardı. Kızıl saçlı kadına bakan en az dört erkek saydı ve onlar onunla arkadaş olmak niyetinde değillerdi.

"Hey, ne alırsın?" Barmen, açıkça Kızılderili kökenli iri yarı bir adamdı. Yirmili yaşların ortalarında görünüyordu ve deri yelek giyyordu. MC. Motosiklet Kulübü, Harley-Davidson süren hafta sonu savaşıcısı tipi değil. Hayır. Kahretsin. Colorado'nun küçük kasabalarında bile suç sorunları vardı. Önündeki adam, onu yüzde birlik bir üye olduğunu gösteren üç parçalı yamayı giymiyordu. Sadece bir parçası vardı, alt rocker. Sol tarafında PROSPECT yazısı kazınmıştı. Bir gün, çok uslu bir çocuk olup her türlü kötü şeyi yaparsa, PROSPECT yamasını diğer iki parça ile takas edecek ve tam bir yetişkin suçlu olacaktı. Bishop döndüğünde, kulübün adını fark etti. Colorado Horde. Eğer aday üyeden üyeye geçerse, bu sembol sırtına dövme olarak kazınacaktı.

"Scotch, sek. En az on beş yıllık."

Barmen gözlerini devirdi. "Gerçekten mi? Nerede olduğunu sanıyorsun dostum?"

"Bilmiyorum. Bir barda." Bir sürü boktan yerde bulunmuştu, ama Amerika'da biraz medeniyet bulmayı ummuştu.

"Burası dedemin barı. O hala Vahşi Batı'da yaşıyor. Sana viski, tekila, boktan votka veya bira getirebilirim. İki çeşit şarabımız var. Kırmızı veya beyaz, ikisi de berbat. Seçeneklerin bunlar," dedi barmen.

Bishop iç geçirdi. Önemli değildi. İçkiye ihtiyacı vardı. Hem de çok. Yeterince içerse, belki de sikinin ne kadar sert olduğunu unuturdu. Hâlâ Nell'in kollarını hissedebiliyordu. Hâlâ göğüslerinin göğsüne bastırıldığını, kalçalarının kalçalarına sürtündüğünü hissedebiliyordu. *Lanet olsun.* "Votka. Çift buzlu."

James Bond'un bu tür sorunları yoktu. O pislik her gittiği yerde iyi bir bar bulurdu, ama Bishop'un hayatı öyle değildi. Boktan barlara mahkumdu. İngiliz olarak doğmalıydı. Amerikan ajanlar boktan şeyler alır. En azından bu sıkıntılarından dolayı iyi bir içki almalıydı.

En azından ödülü olarak, istediği şekilde sikini alacak yumuşak, tatlı, masum bir kadın olmalıydı.

Karşısındaki kızıl saçlı kadın başını kaldırdı. Güzel bir yüzü vardı ve güzel göğüsleri vardı, ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü o Nell değildi. O lanet kadın onun tatilini mahvetmişti.

"Buyurun." Barmen ona bir bardak uzattı. En azından temiz görünüyordu. Barmenin başı barın arkasına doğru işaret etti. "O iyi bir kadın, biliyor musun?"

Bishop omuz silkti ve bir yudum aldı. Evet. Düşük kaliteli, ucuz votkaydı. "Güzel bir kadın."

"Bir süre önce boşanmış. Anlaşılan kötü bir olaymış. Hâlâ ayaklarını yere basmaya çalışıyor. Onu kullanan pislik bir turiste ihtiyacı yok."

Bishop barmeni dikkatle süzdü. "Adın ne?"

Barmen kaşlarını çattı. "Sawyer. Burası dedemin yeri, yani beni kovdurabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün. Ben bedavaya çalışıyorum ve

güzel kadınları kullanan pislikleri sevmem. Holly güzel bir kadın. Ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var."

Bishop yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aferin sana. Aslında, ben pek ilgilenmiyorum. Kasabada başka birine göz koymuş durumdayım."

Sawyer kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Kim olabilir diye düşünmeye çalışıyorum. Harper'ın kız kardeşi çok genç. Stella senin için biraz yaşlı. Arkadaki kız tam uygun."

Bishop bu kadınların kim olduğunu bilmiyordu. "Çok fazla insanla tanışmadım. Bugün geldim. Sadece Mountain ve Valley'e gittim."

Sawyer'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Burun kıvırdı. "Sen çıplak mı çıkıyorsun?" "Hayır. Orada bir arkadaşım var."

"Tamam. Buna inanabilirim. Bak, Bliss civarında birkaç arkadaşım var.

Güzel bir kasaba. Kadınlar da havalı."

Kendini tutamadı. Sormak zorundaydı. "Nell Finn hakkında ne biliyorsun?"

Odanın sıcaklığı on derece düşmüş gibiydi. Sawyer'ın yüzü sertleşti ve gözleri öncekinden daha karanlık görünüyordu. "Onun tatlı bir kadın olduğunu biliyorum ve kasabaya gelip onu kullanan bir turist tarafından incitilmesini istemem. O inançlı biridir, biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Ne demek istiyorsun?"

Sawyer iç geçirdi. "O tüm bu güzel şeylere inanıyor. Gerçekten dünyayı değiştirebileceğini düşünüyor. Bak, bir şeyleri değiştirebileceğini söyleyen birçok insan tanıdım, ama Nell buna inanıyor. O, elinden gelenin en iyisini yapan ve bunu önemseyen insanlardan biri. O, bunu gerçekten başarabilecek türden bir kız."

Bishop homurdandı. Adam kendi ürününü mü içmişti? "Cidden mi? Sen bir kanun kaçağı motosiklet kulübünün üyesisin. O saçmalıklara inanıyor musun?"

Sawyer omuz silkti. "Ben farklı bir dünyada yaşıyorum ve sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Nell idealist biridir."

"O bir hayalperest." Ve onun hayatı çoğu zaman bir kabustu.

"Hayalperestler dünyayı değiştirebilir. Bak dostum, ben öyle bir adam değilim,

ama dünyayı da tanıyorum. Yüz yıl önce kadınlar oy kullanamıyordu

oy kullanamıyordu. Bugün kadınlar en yüksek makamlara seçiliyor. Bunu başaranlar Nell gibi insanlar, o yüzden onu küçümseme. Ve sakın onu kullanmaya kalkışma. Naif görünebilir, ama söyledikleri önemli."

Sawyer ciddiye. Belki de o da ciddi olmalıydı. Hâlâ yapması gereken bir işi vardı. Onu fiziksel olarak terk etmiş olması, ona zarar vermek isteyen kim olduğunu bulamayacağı anlamına gelmezdi. "Çok fazla erkekle çıktı mı?"

Sawyer durdu. "Hayır. Erkeklerle pek ilgi duymadığını düşünüyordum."

Oh, ilgileniyordu. Sadece doğru erkeği bulması gerekiyordu. "Yani hayatında bir erkek yok."

O telaşlanmıştı. Önemli olmayan erkeklere dikkat etmek daha kolaydı. O, Dom'unu memnun etmek için eğitilmemiş itaatkar biriydi. Bir Dom'u yoktu. Muhtemelen hiç Dom'u olmamıştı, bu yüzden bir Dom'un ona bakabileceğini ve onun vereceği tüm tatlı sevgiyi kabul edebileceğini anlamıyordu.

Sinirlenip çok erken çıkıp gitmişti. Neden böyle yapmıştı? O sabırlı biriydi. Bu onun en büyük gücüydü. Dikkatli kararlar alıp bir sonraki hamlesini planlamasıyla tanınıyordu. Ama Nell'i o lanet olası yardımcısıyla bir kez gördü ve duyguları incindiği için çıkıp gitti.

Bir hata yapmıştı.

"Bak, Nell'i sadece rezervata gelip yardım ettiği için tanıyorum," diye açıkladı Sawyer. "Orada çok fazla yoksulluk ve ihtiyaç var ve o buraya çok zaman ayırıyor. Kendini ailenin bir parçası haline getirdi. Onun incinmesini istemem. Onu koruyacak bir erkeği yok."

Bu onun sorunu gibi görünmüyordu. Şerif yardımcısı ona değer veriyor gibiydi ve o iki çocuk da ona asılıyordu. Ama o hiçbirleriyle yatmıyordu. Seks önemliydi. Seks, insanları birbirine bağlayan yapıştırıcı olabilirdi. Bir kadın, arkadaşını veya ailesini dinlemezken sevgilisini dinlerdi. Ne kadar iyi niyetli arkadaşları olursa olsun, Nell, yatağına girip sorumluluk almayan bir erkeğe gerçekten güvenemezdi.

Ne halt ediyordu bu adam? O, güvенеbileceđi biri değildi. Birkaç hafta sonra burada olmayacaktı. Tam da kaçınması gereken türden bir sevgiliydi.

Karşıındaki kızıl saçlı kadın bir yudum daha aldı. Cesaretini toplamaya çalışır gibi ona baktı.

"Bu çok sorun çıkaracak." Sawyer'ın çenesi sertleşti. "Keşke bu gece buraya gelmeseydim. Hapisten uzak durmaya çalışıyorum."

"O zaman MC'ye üye olmak için aday olmamalısın." Bishop kadını izledi. Kesinlikle sorun çıkaracaktı. Çok hoş bir kadındı ve açıkça duygusal biriydi. Köpekbalıkları çoktan etrafını sarmaya başlamıştı. Kolunda kötü bir dövme olan çirkin görünümlü bir pislik, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşmaya başladı. "Bununla ilgilenecek misin?"

Sawyer i geçirdi. "Gerekirse hallederim. Kavga çıkarırsam büyükbabam beni parçalar. Yaşlı bir Ute'nin işleri bozulduğunda ne kadar acımasız olabileceğini bilemezsin. Her zaman bal ve karıncalarla eski usul yöntemleri kullanmakla tehdit eder. ocukluğumdaki yatmadan önce dinlediğim hikayeler gerçekten korkunçtu."

Bishop gülümsemeden edemedi. Hayal edebiliyordu. Kızıl saçlı kadın bardan kalktı, belli ki bir karar vermişti. Deli gibi iri, kaslı ve muhtemelen suçlu olan taliplisi ona doğru gelmeden önce harekete geçti. Barın etrafından dolaşıp doğrudan belirli birine doğru gitti.

Siktir. Onun tarafına geliyordu.

"Güzel. Holly seçimini yaptı." Sawyer eskisinden daha neşeli görünüyordu. "Artık o senin sorunun."

Orospu ocuğu.

"Holly işte böyle biridir." Kafasında Stetson şapkası olan bir kovboy yanındaki koltuğa oturdu. "Her seferinde üniversite eğitimi almış gibi görünen erkekleri seçer. Bu yüzden burada genellikle gerçek bir sorun yaşamaz. Bir viski ve bir bira istiyorum."

"Bak, bunu yapabilirim." Sawyer bara elini vurdu. "Bu adam viskimizin kaç yıllık olduğunu bilmek istedi."

Kovboy burnunu çektirdi. "Turist." Kızıl saçlı kadına doğru başını salladı ve Bishop bir dakika boyunca ona baktı. Bu adamla daha önce tanışmıştı. "Holly Lang. Birkaç yıl önce buraya taşındı. İyi bir kadın, ama

ara sıra eski kocası onu rahatsız ediyor ve intikam seks yapması gerektiği sonucuna varıyor. Bu gerçekten kötü bir fikir, bu yüzden sırayla onu Bliss'e geri götürüyoruz. Sıra Rye'daydı, ama o çalışıyor, bu yüzden Stella onun yeni elbise aldığını görünce beni çağırıyor. Görünüşe göre V yakalı bir kadın işini ciddiye alıyor."

Bishop kaşlarını çatı. Holly fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu ve tuvalete doğru yöneldi. Topuklarını döndü ve uzaklaştı.

Yanıdaki kovboy içini çekti. "Gördün mü? Her zaman fikrini değiştirir, ama o zamana kadar hayır cevabını kabul etmeyen bir aptal bulmuştur."

Evet, o uzaklaşırken birkaç çift göz ona bakıyordu. "Sen şerif yardımcısının ikizisin." Fiziksel olarak birbirlerine çok benziyorlardı, ama

bu adamın kaşları çatıkken, Rye Harper oldukça neşeli biriydi. "Max Harper. Kasabanın diğer tarafındaki Harper Ahırları'nı işletiyorum "Ve sen kimsin?"

"Henry Flanders. Tarih profesörüym. Sadece tatile geldim."

Max başını salladı ve Sawyer'ın önüne koyduğu viskiyi bir yudumda içti. "Bu biraz sertmiş. Büyükbaban bunu nereden bulmuş? Sanırım içimi temizleyecek."

"Hey, şükret," diye karşılık verdi Sawyer ve ona bir bira uzattı. "Büyükbaban muhtemelen Mel'in bokunu verirdi. O ve Mel ter odasına gittiler ve Mel onu tonikinden bir kasa almaya ikna etti. Tanrım, o lanet şeyin içinde on iki çıplak adamla oturmak düşüncesi bana hiç de çekici gelmiyor. Eğer benim ruhani falan olmamı istiyorlarsa, içeriye birkaç kadın da koysunlar."

"Lanet olsun. Başka bir sorun daha geliyor." Max gözlerini devirdi. "O kızı tanımıyorum, ama ortalığı karıştıracak."

Bir kamyonet otoparka girmiş ve sarışın bir kadın arabadan atlamıştı. Kadın arkasını döndü ve Bishop onu duyamasa da, ağzından sadece öfke dolu sözler çıktığından emindi. Kadın çok kızgındı. Elinde bir sırt çantası vardı ve uzaklaşırken kamyon şoförüne orta parmağını gösterdi.

Sawyer yüzünü buruşturdu. "Buna ihtiyacım yok. Silah nerede? Kendimi vuracağım ve bu işi bitireceğim."

"Merhaba." Holly geri gelmişti ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Bak, sana çok utanç verici bir şeyi itiraf edeceğim. Buraya gelip seni tavlamaya çalışacaktım, ama sonra fark ettim ki, eski kocam bir pislik olduğu için seninle seks yapacağım ve bu, cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanma riskini göze almam için bir neden değil." Yüzü kızardı. "Senin bir hastalığın olduğunu düşündüğümünden değil. Seni seçtim çünkü tamamen hastalıksız görünüyordun."

Kapı gürültüyle açıldı ve sarışın kadın içeri girdi. Kot pantolon ve kazak giymişti ama montu yoktu. Ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu. O da ağlamıştı. Holly gibi.

Duygusal kadınlar tarafından kuşatılmıştı. Daha önce birçok kez sert katiller tarafından kuşatılmıştı, ama bu çok daha kötüydü. Duygusal kadınlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

"Ona tüm hikayeyi anlatmana gerek yok, tatlım. Turistlere asılmana gerek yok. Eskortun burada." Max Harper, Holly'ye doğru başını salladı. "Birayı bitireyim, sonra seni şehre geri götüreceğim."

Holly derin bir rahatlama ifadesiyle içini çekti. "Oh, Max, çok teşekkür ederim. Ne zaman aptalca bir şey yapsam, her zaman bana yardım edecek biri olması gerçekten çok güzel. Burası dünyanın en güzel şehri. Eski sevgilim bunun bir ceza olacağını düşünmüştü, ama ben burada mutluyum."

Sarışın kadın, yüzünde yıkılmış bir ifadeyle bara oturdu.

Holly, yeni gelen kişiye bakarken gözlerini genişletti. "Telefonla konuşman mı lazım, tatlım?"

Kadın dönüp kaşlarını çattı. "Arayacak kimsem yok."

"Hey, seninle konuşmak istiyorum." Holly'yi takip eden kaslı aptallardan biri, elini Holly'nin koluna koyarak onu kendine doğru çevirdi.

"Ne?" Holly, gözlerinde uygun miktarda korku ile sordu. korkuyla parladı.

Max, kızıl saçlı ve pislik herife bakarak sırıttı. "Tanrıya şükür Tanrıya şükür. İyi bir kavgaya ihtiyacım var. Stef son zamanlarda on iki çeşit huysuzluk yapıyor. Bana yumruk bile atmıyor. Sanatçılar. Onları anlamıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun?" Sawyer'ın eli masaya vurdu, kapı tekrar açıldı. "Ne oluyor lan?"

Bishop damarlarında haklı bir öfke hissetti. Nell, iki köpeği peşinde, istediği kadar güzel bir şekilde içeri girdi. Seth Stark, barın etrafına bakındı, sanki bu sadece eğlenceli bir deneyimmiş gibi, potansiyel cinayetinin sahnesi değilmiş gibi.

Logan ise ödü patlamış gibiydi. Üzerinde Superman tişörtü vardı, elleri cebindeydi.

Ama Nell, orası kendi eviymiş gibi içeri girdi. "Sawyer, seni görmek ne güzel. Burası çok hoş bir mekan."

Sawyer kaşlarını çattı, gözleri odanın içinde dolaşarak gününün nasıl mahvolacağını değerlendirir gibi. "Hayır, değil. Burası bir batakhaneye ve suç faaliyetlerinin yuvası, bu yüzden gitmelisin ve reşit olmayanları da yanında götürmelisin."

"Şey, kolumdan elini çekmelisin," dedi Holly, dövmelemleri tüm cinayetlerinin bir haritası gibi görünen kaba adama kibarca. "Eve gidiyorum. Dans edecek vaktim yok."

"Benim var," dedi Max Harper, şapkasını bara koyarak. Western gömleğinin kollarını sıvarken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Beni kızdırıyordun." Kaslı pislik Max'e bakmadı. Gözleri Holly'nin üzerindeydi. "Bana nasıl baktığını gördüm." "Harper, ortalığı karıştırma," dedi Sawyer, sonra tekrar Nell'e döndü.

"Sana bakmıyordum," diye itiraz etti Holly. "Başka kimseye baktığımdan daha fazla bakmıyordum. seni de bakmıyorum. Eğer görüş alanıma girersen, sana bakmak zorunda kalırım, ama bu hiçbir şey ifade etmez."

"Bir kadının sertçe becermek istediği erkeğe baktığı gibi bana bakıyordun," dedi Holly'nin saldırganı.

"Bence o da bana öyle bakıyordu." İkinci bir potansiyel seri katil öne çıktı.

"Oh, hayır. Kimseye öyle bakmıyordum," diye ısrar etti Holly. "Eğer birine bakıyorsam, o da bu adamdı ve onu sert bir şekilde becermek gibi bir şey düşünmüyordum. Belki ayak masajı ile başlayabiliriz diye düşündüm."

Birini öldürmek zorunda kalacaktı ve sonra Nell şiddetsizlik konusunda sinirlenip, birinin rektumuna bar taburesi sokmanın neden yanlış olduğu konusunda ona uzun bir nutuk atacaktı.

Bishop korkunç votkasından bir yudum aldı. Onun nutkuna ihtiyacı yoktu. Ve bir suçlunun kışına mobilya parçası sokmaya da ihtiyacı yoktu. Şimdi, onun kışına, evet, bunu yapabilirdi, ama mobilya parçası olmazdı ve sokmazdı. Hayatta olmaz. Yavaş ve nazik olacaktı. O sıkı, dik kış deliğini sikini almaya hazır hale getirmek için acele etmeyecekti. İlk başta direnecekti, kaslarını sıkarak onu dışarıda tutmaya çalışacaktı, ama o istediğini yapacaktı. Er ya da geç, sikini içine sokacaktı ve o da onu içinde tutmak için direnecekti. İhtiyacı olan buydu.

"Bana bu konuda yardım edecek misiniz, profesör?" Max'in havlaması onu güzel hayallerinden uyandırdı. Kimse onu bu yerde rahat bırakmak istemiyor gibiydi. Önce çocuklar, güzel ve uzun bir sevişmeyi bozmuşlardı, şimdi de şiddet, onu güzel ve uzun bir sevişmeyi düşünmekten alıkoyuyordu. Bliss kasabasının tüm sakinleri, onu engellemeye kararlı gibiydi.

Holly şimdi, gangbang terimini kullanmaya başlayan beş iri adam tarafından çevrilmişti.

Sarışın kadın bar taburesinden atladı ve Max'ten önce Holly'nin yanına ulaştı. Sırt çantasını bir silah gibi salladı. "Ellerini ondan çek, pis pislik. Hepiniz ondan uzaklaşsanız iyi olur."

Kaos. Vay canına. Her şey kaosa dönüşmüştü. Bir dakika önce her şey oldukça sakindi, ama şimdi sanki kıyamet kopmak üzereydi. Sarışının sırt çantası kafasına çarptığında pisliklerden biri çığlık attı. Kız iyi hareket ediyordu. Eğitimliydi, ama spor salonunda kardiyo egzersizi yapan türden değil. Seth, kızın bir tür kolluk görevlisi olduğuna bahse girerdi. Ya da Amerika'yı sırt çantasıyla gezmeye karar vermeden önce öyle bir görevdeydi.

"Ben reşit değilim," dedi Seth kendinden emin bir gülümsemeyle. Barda durmuş Sawyer ile konuşuyordu. "Bunu kanıtlayacak kimliğim var."

"Sahte," diye karşılık verdi Sawyer. "Kanıtla." Seth kimliğini uzattı.

Sawyer gözlerini devirdi. "Kanıtlamama gerek yok. Bu Logan Green.

Daha on dokuz yaşında bile değil. Liseyi geçen yıl bitirdi."

Seth ikinci bir kimlik gösterdi. "Yanılıyorsun. Onun adı Orion Buchwald. Yirmi iki yaşında. Senin bahsettiğin Logan Green'i tanımıyoruz."

Logan iç geçirdi. "Lütfen annelerimi aramayın."

Nell'in gözleri Bishop'unkilerle buluştu ve sonra hızla başka yere kaydı, barmenle yeniden odaklandı. "Organik içkiniz var mı?"

Kaba bir bağırış onu Holly meselesine geri döndürdü. "Bak, sürtük, seni de halledebilirim."

Kaslı pisliklerle uğraşmak zorunda kalacaktı. Bütün bar olanları izliyordu.

"Saklanacak bir yer bulsan iyi olur." Max bar taburesinden kalktı. "Bu tür şeyler çirkinleşebilir."

"Sakın bir şey yapmaya kalkışma." Max yaklaşırken sarışın kadın çantasına uzandı. Max'in kurtarıcı rolünü oynamaya çalıştığını bilmediği belliydi. "Biber gazım var."

"Neden bana biber gazı sıkacaksın ki? Yardım etmeye çalışıyorum. Lanet olsun. Zaten yeterince gaz sıkılıyor." Max bir adım geri attı.

"Şiddetin çözüm olduğunu sanmıyorum." Nell, ellerini yatıştırıcı bir hareketle uzatarak olaya müdahale etti. "Oturup bir paylaşım çemberi yapmalıyız."

Neden onu istiyordu? Ah, evet. Göğüsleri gerçekten çok güzeldi. Ve o lanet dudakları vardı. "Yaklaşma."

Bu işin ortasına girmek üzereydi ve bu da onun devralmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Bir bira istiyorum." Seth, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bara yanaştı. Küçük piç.

Bishop bar taburesinden kaydı. Siktir et. Nell'i alıp gitmeliydi, ama o da muhtemelen buna karşı çıkacaktı. "Nell. Hemen buraya gel."

Kız ona kaşlarını çatı. "Neden seni dinleyeyim ki? Sen beni terk ettin."

O, Seth'in peşinden gelmişti. Buna şüphe yoktu. Yani bu tatlı şey gerçekten ilgileniyordu. Şimdi tek sorun, etrafındaki dünyanın parçalanıyor olmasıydı. "Susamışım. Arkama geç."

"Hoşça kal demedin." Nell kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Stark'ın çocuğu onu kesmeden önce, Nell'in meme uçlarının göğsüne bastırışını hatırlıyordu.

"Sana bira vermeyeceğim." Sawyer, Seth'e gözlerini devirdi.

"Hey, ellerini ondan çekmelisin." Logan, Holly'ye olanları görünce anneleri hakkında endişelenmeyi bırakmış gibiydi.

"Hey!" Seth arkadaşının gözlerini takip etti ve bira alamadığı için sızlanmayı bıraktı. Taburesinden kalktı ve onun zayıf vücudundan yüz kilo daha ağır olan kaslı adamlara doğru ilerlemeye başladı. "Onun sana dokunmanı istediğini sanmıyorum."

"Siz iki çocuk geri çekilin, sarışın da bizimle gelebilir." Öldürme konusunda düzenli olmayı tercih ettiği için savaşçıları birden beşe kadar numaralandırdı. En iri olan pislik, sarışının saçına elini sokmayı başardı. Kafasını geriye doğru çekti.

"Benim adım Laura, pislik. Seni pataklayacak sarışın benim." Kız, o öldürücü topuklu ayakkabılarıyla adamın ayağına vurmaya çalışarak direndi.

Max karnına bir yumruk yedi, ama garip bir şekilde bu onu mutlu etmiş gibiydi. Kendini rakibine attı, yumrukları havada uçuyordu.

Herkes olaya karıştı. Gözlerinin takip edebileceğinden neredeyse daha hızlı bir şekilde, tüm bar tam bir kaosa dönüştü. Bishop iç geçirdi ve kapıya bakarak, dışarı çıkabileceği bir yol bulmayı umdu. Gerçek şu ki, bunların hiçbirisi onun sorunu değildi. Holly, seks yapmak için yanlış yere gelmişti. Sarışın kızın başı açıkça bir tür belada, muhtemelen yaptığı bir şeyden kaçıyordu. İki çocuk sinir bozucuydu ve ölümle burun buruna gelmek onları sertleştirecekti. Max Harper nirvanasını bulmuş gibiydi ve barın arkasındaki adam, bunu kanıtlayan yaması olan acemi bir suçluydu.

Bu onun sorunu değildi.

Nell ise onun sorunu idi. Elini tuttu ve onu dışarı çıkarmaya başladı.

"Henry, ne yapıyorsun?" diye sordu Nell, zulüm içermeyen ayakkabılarıyla zeminde kayarak.

Bishop yürümeye devam etti. "Seni buradan çıkarıyorum. Onlar paylaşım çemberine katılmak istemiyorlar, Nell. Zarar göreceksin."

"Arkadaşlarım zaten zarar görüyor." Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Senin neyin var? Onları bırakamayız."

Bir çarpma sesi ve birinin çığlığı duydu. Onları terk edebilirdi. Daha fazla kalırsa başı ağrıyacaktı. "Onlar iyi olacaklar."

Kız onun kolunu çekti ve sonunda yere düştü, ağırlığı onu döndürmesine neden oldu. Kızın yüzünden gözyaşları akarken onu görünce şaşırdı. Bu manzara onu ne kadar derinden etkilediğine hayret etti. "Sen git. Ben arkadaşlarıma yardım etmeliyim."

Kızın ağırlığı belki 52 kilo falandı. Hayatında neredeyse hiç kavga etmemişti. Şiddetten nefret ettiğini söyledi ve adam ona inandı.

"Kavga ediyorlar, Nell. Ne yapacaksın?" diye sordu Bishop.

"Bilmiyorum, ama onları bırakamam." Ayağa kalktı.

"Yaralanacaksın."

"O zaman yaralanırım. Denemediğimi bilsem daha çok yaralanırım. Bırak bırak beni."

Bunu yapacaktı, aniden anladı. O kaosa girecek kaosa girecek ve söylediklerini dinlemeden onu öldürecek insanlara mantıklı davranmaya çalışacaktı. Aptaldı ve Bishop onu bir şekilde takdir ediyordu. Sawyer'ın ona anlatmaya çalıştığı şeyi sonunda anladı. Nell inanıyordu, ama daha da önemlisi, Nell inançları uğruna kendini tehlikeye atmaya hazırdı. Onun için bunlar boş sözler değildi. Onlar onun kim olduğuydu.

Onu geri çekti. "Bir şartla hallederim." "Halletmek mi?"

Kaosun içinde bağıırıyordu. "Nasıl?"

Ona nasıl yapacağını söylemeye niyetli değildi. "Halledeceğim ama bu gece benimle çıkmalısın ve yapacağım şey için beni suçlayamazsın."

Kız başını salladı. "Kimseyi öldürme, Henry. O tür bir karma kolay kolay silinmez."

O kadar çok karmaya sahipti ki, kulaklarına kadar batmıştı, ama kadına başını salladı. "Ve izleme. Sadece bana güven. Bana güvenebilir misin

bana güvenebilir misin?"

Kız elini Henry'nin göğsüne koydu ve gözlerini kapattı. "Yaralanma, Henry."

Beş kişiye karşı tek başına, sanki bu ona zarar verebilirmiş gibi. Asıl sorunu sivilleri kurtarmaktı, ama Max Harper tek başına iyi iş çıkarıyordu. Neşeyle adamını parçalıyordu ve Sawyer bir başkasını başından tutmuştu. Bir numaralı pislik, Holly ve Laura'yı barın etrafında çekmeye çalışıyordu, muhtemelen onları otoparka götürmek için. Üç ve beş numaralı pislikler çocuklarla uğraşıyordu. Üç numara, Seth Stark'ın sırik gibi vücudunu elinde sallandırıyor, çocuk o gün ikinci kez spor ayakkabılarıyla tekmeliyordu. Logan şaşırtıcı bir şekilde daha iyi durumdaydı. Pisliğin sırtına sandalyeyle vuruyordu.

Bishop kızlarla başladı. Tereddüt etmeden Bir Numaralı Pisliğin yanına doğru yürüdü.

"Geri çekil yoksa seni öldürmek zorunda kalırım..." Pislik Bir sert bir sesle başladı, ama Bishop çoktan yeterince yaklaşmıştı. Botlu ayağını geri çekip pisliğin hayalarını o kadar sert tekmeledi ki, artık onların kalın bağırsağının yanında bir yerde olduklarından emindi.

İri adam kadınları bıraktı ve düşük bir iniltiyle yere yığıldı. Normalde bu anda rakibinin C1 ve C2 omurgalarına güzel bir ayarlama yapar ve kimse bir daha onun için endişelenmezdi, ama bir söz vermişti, bu yüzden sadece en yakınındaki şeyi aldı. Votka. Büyük bir kayıp değildi. Küçük bir vuruşla cam kırıldı ve pislik bir süre baygın kaldı.

"Teşekkürler." Sarışın Laura, elini karnının altına koydu. Yüzü solmuştu, kanı çekilmişti. "Sanırım birkaç dikişim açılmış olabilir."

"Git Nell'in yanına otur, seni hastaneye götüreceğiz." Bishop döndü ve bir sonraki kurbanını değerlendirdi. Stark'ın çocuğu iğrenç bulsa da, o da güzel bir maviye dönüyordu. Bishop'un istediği olsaydı, bu adama solar pleksusa tek yumruk atardı. Adamın kılıç kemiğini kırar, onu diyaframına iterek neredeyse anında ölümüne neden olurdu. Bunun yerine, sıkıcı yolu seçti ve kolunu adamın boynuna doladı,

beynine kan akışını keserek onu çok hızlı bir şekilde uyku diyarına gönderdi.

Seth Stark yere düştü, göğsü inip kalkıyordu. "Teşekkürler."

"Git kızları koru." Seth'in kimseyi koruması için gerçekten niyetli değildi, ama çocuğa yapacak bir şey vermesi gerekiyordu.

"Logan," diye başladı, en iyi arkadaşına dönerek.

"İyi gidiyor." Logan kavgada çok acımasızdı. Formu berbattı, ama bunu saf öfke ve hiddetle telafi ediyordu. Bu çok güzel bir şeydi. Ve Nell kanı görünce üzüleceği için bunu durdurması gerekiyordu.

Bu pisliği uzaktan halletmeye karar verdi. Max Harper'ın boş bira şişesini aldı ve adamın etli kafasına nişan aldı. Güzel *bir vuruşla* Logan, tamamen yenilmiş bir rakiple karşı karşıya kaldı.

Logan adama bakarak kafasını kaşdı. "Ben mi yaptım bunu?"

"Sawyer, Max, işlerini bitirin yoksa ben sizin yerinize yaparım." Bu ikisi bu işi gayet iyi halledebilirdi.

Max son bir kez yumruk attı, rakibinin burnunu kırarken yumruğundan kan aktı. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle ayağa kalktı. "Oyunbozan. Eğleniyordum."

Sawyer sonunda rakibinin kan dolaşımını kesmek için doğru açığı bulmuş gibiydi. Rakibi gevşedi ve yere yığıldı.

"Çok uzun sürdü. Daha fazla pratik yapmalısın," dedi Bishop. Dikkatsiz bir nakavt olmuştu.

"Sen de kimsin? Bu boku nereden öğrendin?" diye sordu Sawyer, gözlerinde yeni bir saygı belirmişti.

O hareketi Delta Force'ta öğrenmiş ve daha sonra CIA'de geliştirmişti. Evet, bunu kimseye söylemiyordu.

"Krav Maga derslerinde." Ellerini uzattı, her bir parmağını çıtlattı ve onlara en profesörce gülümsemesini gösterdi. "Üniversitemdeki diğer tarih profesörleriyle birlikte alıyorum. Vücudunu da esnek tutman gerekir, biliyorsun."

"Henry, şimdi gözlerimi açabilir miyim?" Nell'in sesi odanın diğer ucundan geldi.

"Evet, tatlım. Her şey bitti ve herkes hayatta." Öyle umuyordu. Kafasına attığı bira şişesi, istediğinden biraz daha güçlüydü. Hayır. Pislik hala nefes alıyordu. Harika. Pislik sadece beyin hasarı geçirecekti, ama zaten daha önce de pek akıllı görünmüyordu.

"Aptal gençler, hadi. İlk ve tek bira benden.

İyi iş çıkardınız çocuklar." Sawyer iki soğuk biranın kapağını açtı.

Nell odanın diğer ucuna uçtu. Bir dakika önce Bishop tek başına dururken, bir dakika sonra kolları Nell'le doluydu.

Onu kucakladı ve sıkıca sarıldı. Nell kollarındayken içini bir huzur kapladı. Saçlarının kokusunu almıyormuş gibi davranmaya bile çalışmadı.

"Başardın. Teşekkürler Henry. Teşekkürler." Nell onu sıkıca sarıldı.

"Çocuklar, bundan sonrasını siz halledebilir misiniz?" diye sordu Holly. "Laura'yı Del Norte'ye götürüp muayene ettireceğim. Bir hafta önce ameliyat oldu. Çok üzgünüm. Ruh ikizimi aramak için barlara gitmeyi bırakacağım. Bu bana sorun çıkarıyor. Şansım yaver giderse, ruh ikizim Rusya'da, Afrika'da ya da başka bir yerde. Kesinlikle burada değil."

"Seni ben götürürüm," dedi Max. "Götürmezsem Rye beni öldürür." Sawyer bardan başını kaldırdı. "Ya sen, profesör? Bir içki ister misin? Müesseseden."

"Hayır," dedi, Nell'e bakmaktan kendini alamadan, Nell ise ona sanki kahramanmış gibi bakıyordu. "Yapamam. Randevum var."

Dördüncü Bölüm

Henry, kendini içinde bulduğu küçük lokantaya göz gezdirdi ve bir zaman makinesine girmiş olabileceğini düşündü. Stella's Café, 1970 yılında kurulduğunu iddia ediyordu, ama tahmin etmek zorunda kalsaydı, oradan yayılan havaya bakarak 50'li yıllara yerleştirirdi. Oh, mekanın müşterileri yeterince modern görünüyordu. Cep telefonları falan vardı, ama kafenin kapısı her açıldığında, müşteriler başlarını kaldırıp kapıdan girenlere el sallıyorlardı.

Bu tuhaftı. Rahatsız ediciydi.

Ama bir o kadar da havalıydı. Burası bir casusun bulunmaması gereken son yerdi. Herkes birbirini tanıyordu ve yeni gelenler, uyum sağlamaları için muhtemelen incelenecek ve acımasızca takip edilecekti. Ama buraya uyum sağlamak oldukça kolay görünüyordu, en azından tuhaf bir fareyle oturan kel adam bir göstergeyse.

"Prenses bütün hafta boyunca çok sakindi. Çok düzenliydi, ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Bence güzel bir kış olacak. O havayı tahmin edebiliyor, biliyorsunuz," dedi adam, tüysüz bir kemirgen gibi görünen ama muhtemelen bir tür chihuahua olan hayvanı kucağında tutarken. Ve eğer bu "köpek" sakın görünüyorsa, onun heyecanlı halini görmek istemiyordu. Tüm vücudu titriyordu ve çok garip, böcek gibi gözleri vardı. Yine de tulumlu adam onu sıkıca tuttu ve dağınık kafasını okşadı. "Sizin için ördüğünüz süveteri çok seviyor, Bayan Nell."

Nell bu övgüyle yüzü ışıldadı. Bu övgüden keyif alıyor gibiydi. Her iyi köle gibi. "O kazakla çok sevimli görünüyor."

Elbette köpek/kemirgen/hava durumu kahini minik bir kazak giyiyordu. Mor renkteydi ve muhtemelen organik pamuktan yapılmıştı.

"Bu arkadaşın kim?" Kel adam ona döndü ve boş elini uzattı.

"Henry Flanders." Adamın elini sıktı. Bu ismi söylemek gittikçe kolaylaşıyordu. Dikkatli olmazsa, Henry Flanders'ın hayatına girip bir daha çıkmak istemeyebilirdi.

Nell'i tekrar görmek istememişti. Onun oluşturduğu tehlikenin farkındaydı, ama yine de ilk fırsatta bunu değerlendirmişti. Onu tatil köyüne geri götürüp annesine teslim etmeliydi, ama hayır, hamburger ve patates kızartması, kremalı turta ve dondurma ve Hal usulü geyik risotto denen bir şey servis eden bir lokantada oturuyordu. Evet, onu denemeyecekti.

"Uzun Saçlı Roger," diye cevapladı adam. "Ve tabii ki bu da Princess. Hey, Nell ile bir saniye konuşmam lazım. Princess'i tutabilir misin?"

Evet, sorun vardı. O, kucak köpeklerini tutmazdı. Bazen kötü adamların üzerine dikkatlice eğitilmiş saldırı köpeklerini salardı, ama bir suikastçının boğazını kestikten sonra Fido'yu kucaklamazdı.

O tuhaf adama kendi köpeğini tutmasını söylemeliydi, ama Nell ona umutla bakıyordu. Kabinden kayarak çıktı ve kötü bir isim olan Uzun Saçlı Roger'ın yanına durdu, sanki onun bir sonraki hareketi onun hakkında fikir sahibi olmasına yardımcı olacakmış gibi ona bakıyordu.

Böylece, onlar uzaklaşırken kendini o titreyen şeyi ellerinde tutarken buldu. Roger, Nell'i tezgahın yanına çekti, eğildi ve onunla konuşmaya başladı.

Evcil hayvanlarla pek rahat değildi, onları hiç anlamıyordu. Nell, onu düşürürse muhtemelen itiraz edeceği için köpeği iki eliyle tuttu.

Hiç evcil hayvanı olmamıştı. Çocukluğundan bir kediyi belli belirsiz hatırlıyordu. Annesi geceleri kitap okurken kucağına kıvrılan turuncu bir tekir kedi. Kedi mırıldanırdı ve bu ses onu rahatlatırdı.

Nazik ol, Johnny. Ona iyi bakmalısınız.

Tanrım, o kediyi yıllardır düşünmemişti.

Kafasını salladı ve köpek ona bakıyordu, büyük böcek gözleriyle ruhunun derinliklerine bakıyordu. Köpek, onun daha önce birini öldürdüğünü,

iyi bir adam olmadığı umurunda değildi. Köpeğin tek umursadığı, birinin onu beslemesi ve ona bakmasıydı. Başka hiçbir şey umurunda değildi.

O gözlerin nazik görünmesini sağlayan sadece doğanın bir oyunuydu, sanki köpek umursuyormuş gibi. Titriyordu, ama havlamadı ya da sızlanmadı. Sadece öyle duruyordu. Kendini kabul etmişti.

Köpeği kendine yaklaştırdı, göğsüne sıkıca sarıldı. Sadece titremesini durdurmak içindi. Ve onu çok uzun süre öyle tutarsa kolları yorulacaktı. Köpeğin acınası görünmesinden ya da teselliye ihtiyacı olmasından dolayı değildi.

Köpek başını kaldırdı ve ona köpek öpücükleri vermeye başladı.

Aşağıya baktı ve köpeğin minnettar ve mutlu görünmesi başka bir biyolojik hileydi. Hayvanda gerçek bir duygu yoktu. Köpekler diğer canlılar gibiydi. Kendi çıkarlarını düşünüyorlardı.

Ancak, annesi öldüğünde o aptal kedinin yas tuttuğundan neredeyse emindi. Tıpkı onun gibi, evin içinde annesini ararken dolaşmıştı.

"Oh, şuna bak." Nell, Henry'nin karşısına otururken Roger kabinin yanında duruyordu. "Sana gerçekten ısınmış. İyi bir insan olmalısın, Henry Flanders. Princess karakterleri çok iyi değerlendirir."

Karakter konusunda berbat bir yargıcıydı, ama köpeği geri verirken kendini biraz isteksiz hissetti. "Bunu bilmek güzel. Bunu özgeçmişime yazacağım."

Nell ona gülümsedi, sonra Roger'a döndü. "Bu onun özgeçmişi. O bir üniversite profesörü."

Sanki onun kim olduğuyla gurur duyuyormuş gibi söyledi.

O kim olduğunu bilmiyordu. Gerçek özgeçmişini bilseydi ne derdi? Gerçek biyografisini okusa ne derdi?

John Bishop, istediğini elde etmek için durumları manipüle etmekte mükemmeldir. Düşmanlarını bulup onlara bedelini ödetmekten kariyer yapmıştır. Güçlü yönleri: içsel dekapitasyon, mükemmel genç adamları geleceğini geride bırakıp onu şüpheli bir hizmete takip etmelerini sağlama yeteneği. Zayıf yönleri: Aşırı idealist bir esmer ve onun tuhaf kasabasıyla tanışana kadar hiçbirisi.

"Bu etkileyici, ama senin akıllı biriyle birlikte olacağını hep biliyorduk," dedi Roger, Princess'i göğsüne yatırarak. "Peki, ben gitsem iyi olacak. Bu çocuğun annesiyle tanışmamız gerekiyor. Liz Two, zamanında gitmezsek kızıyor. İyi geceler, Nell."

Gitmeye başladı, ama Henry, her masada durup orada oturan müşteriye bir şeyler söylediğini fark etti. "Uzun Saçlı Roger mı?"

Nell, "nefesini kesen, her şeyin tanrıçası" gibi güzel gülümsemesiyle sadece gülümsedi. "60'larda uzun, dalgalı saçları vardı. Dökülene kadar çok güzeldi. Bazıları bunun genetik olduğunu söylüyor, ama ben o kadar kimyasalın etrafında olmasını endişe ediyorum. Kasabada bir tamirhanesi var. Hayatı boyunca çok fazla kimyasalın etrafında olmuştur. Bu, birçok fiziksel düzeyde onu etkilemiş olabilir."

"Ve köpek de."

"Oh, Princess kurtarılmış bir köpek," diye açıkladı Nell. "Birkaç rahatsızlığı var. Titremesi, vücut ısını düzenlemeye çalışmasının bir yolu. Ayrıca anksiyete teşhisi de konmuş. Roger her zaman onun kendini güvende ve emniyette hissetmesini sağlamaya çalışıyor. Ve onun hava durumumuzu iyi bir şekilde gösterdiğinden emin değilim. Neredeyse sürekli titriyor. Bana onun doğum günü hakkında konuşmak istedi. Doğum günü yaklaşıyor. Ona başka bir kazak ve patileri için botlar almak istiyor. Onun önünde sorarak sürprizi bozmak istemedi."

Bu senaryodaki bariz sorunları görmezden geldi çünkü başka soruları vardı. "Liz One diye biri var mı?"

Kadın başını salladı. "Evet. Ama Roger'ın yanında ondan bahsetmiyoruz çünkü o Liz İki'nin kız kardeşi ve şu anda üç yıldan fazladır kavgalıdır. Liz Bir, kızına Prenses adını vermek istemişti ve Liz İki'nin bunu saygı göstermesi ve köpeğine Prenses adını vermemesi gerektiğini düşünüyor."

"Kızına ne isim verdi?" Nedenini bilmiyordu, ama merak ediyordu. Bliss onun için bir gizemdi, tanıştığı her insanla birlikte bu gizem daha da artıyordu.

Nell başını salladı. "Oh, kızı yok. Ama bir gün olabilir. Yani, kırk dokuz yaşında, ama böyle şeyler olabiliyor. Ayrıca, kocası vasktomu yaptırdı, bu yüzden bence bu daha çok bir dilek gibi, ama o bu ismi ciddiye alıyor. Ben de bir plan yapmaya çalışıyorum."

Aralarında barış zirvesi var, ama iki kız kardeşi de bir yerde anlaşamıyorum. Ne istediğini biliyor musun? Yoksa Hell on Wheels'da bir şeyler mi yedin? Akşam yemeği teklif ettiğimde bunu düşünmemiştim.

O pis barda hiçbir şey yememiştir. "Hiçbir şey yemedim. Seni rahatsız etmezse muhtemelen biftek ya da hamburger yiyeceğim."

Et yemesinin onu rahatsız edip etmemesi önemli olmamalıydı. Ne isterse yemeli. İzin istememişti. Yine de kendini bu minyon kadını memnun etmek isterken buldu.

Onunla başı dertteydi.

Kadın, sorduğu soruya şaşırmış gibiydi. "şey, ben kimseye nasıl yaşayacağını söylemem. Ruhunu doyuran ne varsa onu yemelisin, ve eğer bu başka bir ruhsa, o zaman... şey, yaşa ve yaşat... Hamburgerin iyi olduğunu duydum."

"O zaman neden her Perşembe bana karşı çıkıyorsun?" Saçları ağartılmış sarı renkli savaş kaskı takmış bir kadın, elinde bir not defteri ile masanın başında duruyordu. Daracık kot pantolon, işlemeli kovboy çizmeleri ve bir zanaat mağazasının yapay elmas bölümünün çoğunu içeren bir kovboy gömleği giymişti. Kırklı yaşların ortalarında olduğunu tahmin ettiği kadın, ona kaşlarını çatarak baktı. "Onun sana yalan söylemesine izin verme. O herkese nasıl yaşaması gerektiğini söylüyor."

"Ama ben de her Perşembe burada öğle yemeği yerim," diye itiraz etti Nell. "Protesto ettiğin yerde mi yemek yiyorsun?" Onu anlamadı.

Yüzü güzel bir pembeye dönmüştü. "Protesto etmek beni acıktırıyor ve Stella's'ta her zaman vegan seğenekleri var. Ve bunun hepsi benim protestom sayesinde oldu, belirtmeliyim. Değişim tam burada geręekleřti. Stella'nın kalbini ve fikrini değiştirdim."

Stella adındaki kadın omuz silkti. "Menümü değiştirdi. "We Shall Overcome" şarkısını sadece belirli sayıda dinleyebiliyorum. Günlük vegan spesişali sunmak daha kolaydı. Ve dürüst olmak gerekirse, o kadar da kötü değil. Vegan menümüz olduğu için özellikle buraya gelen turistler var. Yakınlarda vejetaryen seğenekleri olan tek kafe Sunshine Café."

Nell titredi. "Del Norte'de, büyük av hayvanı işleme dükkanının hemen yanında."

Stella elini salladı. "Artık belediye başkanını, kalp krizi geçirmesine neden olmayacak bir yemek yemeye zorlayabiliyorum, ancak o bu konuda şiddetle şikayet ediyor. Mel ise daha mutlu çünkü haftada en az bir kez pancar içeren bir yemek servis ediyorum."

"Bu Mel denen kişi pancar çiftçisi mi?" diye sordu Henry. "Uzaylılar pancardan korkar," diye açıkladı Stella.

"Ve uzaylı dostlarımıza çok soğuk davrandığımızı söyleyebilirim, ama Bliss'te çok fazla uzaylı olduğunu sanmıyorum." Nell, Stella'ya menüsünü uzattı. "Yine de Mel'in görüşlerine katılıyorum. Ayrıca pancar, doğanın süper gıdalarından biridir."

"Evet, dişlerimi çok pembe yapıyor," diye belirtti Stella. "Ve Mel, Bliss'in yaklaşan bir istilanın potansiyel merkezi olduğuna inanıyor. Dağlar onları çekiyor falan. Şimdi bu akşam ne yiyeceğini biliyorum. Hal sana kinoa ve siyah fasulye lezzeti yaptı. En sevdiğin yemek."

Anlamadı. Sarışın kadın Nell'den açıkça rahatsız olmasına rağmen, ona gülümsüyor ve tam da istediği şeyi sunuyordu. O, bunun zayıflık olarak görüleceği bir dünyada yaşıyordu.

Nell, elinde büyük bir spatula tutan, sert görünümlü yaşlı bir adamın durduğu mutfağa doğru bir öpücük gönderirken adeta parıldıyordu. "Sen en iyisisin Hal. Teşekkür ederim. Çok beğendim."

Muhtemelen bir ara savaş görmüş olan sert görünümlü adam ona göz kırptı ve başını salladı. "Her zaman senin için, tatlım. Arkadaşın da ister mi? Yemek yiyebilecek gibi görünüyor. Neyse ki, dağa geri götürmen için fazladan yaptım. Prenses'in bağırsak hareketlerinin gösterdiği şeyin aksine, hava durumu sunucusu kötü bir fırtına olacağını söylüyor. Çok kar yağacak. Orada mahsur kalıp granola dışında hiçbir şey yiyememeyi düşünmek bile istemiyorum."

Stella ona umutla baktı. "Siz de ister misiniz, profesör? Batı Kıyısı'nda bir yerde tarih öğrettiğinizi duydum."

Demek bu kasabada dedikodular çok yaygındı. Buna şaşırılmamalıydı. Nell bu küçük kasabaya iyice yerleşmiş görünüyordu. Kendi aralarından birine göz kulak olacaklardı. Bunu unutmamalıydı.

Nell ona bakıyordu. "Dediğim gibi, hamburgerin oldukça iyi olduğunu duydum."

Menüyü Stella'ya geri verdi. "Tabii, iki tane ve biraz patates kızartması alayım."

Nell aniden başka bir yere bakmaya başladı ve o da neredeyse Stella'ya fikrini değiştirdiğini söyleyecekti. Ama yapmadı, çünkü yeni tanıştığı bir kadın için hayatını değiştirmek niyetinde değildi. Bunu yapmayacaktı, çünkü onu güldüren kişi olmak istiyordu. Bu çok saçmaydı.

Stella başını salladı ve siparişlerini vermek için mutfağa doğru yürüdü.

"Bana burayı anlat." Konuşması daha iyiydi. Konuşursa kesinlikle daha samimi olurdu, çünkü ağzından çıkan her şey yalan olacaktı.

Kısa bir an için, ona Buttons'tan bahsetmeyi düşündü. Kedinin adı buydu. Princess'in ona annesinin kedisini hatırlattığını ve annesi öldükten sonra ona ne olduğunu bilmek istediğini anlatmayı düşündü. Sosyal hizmet görevlisinin kediye kafese koyduğunu ve ikisini de kimsenin almayacağını söylediğini çok net hatırlıyordu. İkisine de bir yuva bulacağına söz vermişti, ama birlikte olmayacaktı.

Annesinin son parçası, kafese konup, kimsenin onun hakkı olduğunu düşünmediği bir geleceğe götürülmüştü.

"Mutluluk en iyisidir," dedi Nell iç çekerek. "Pam Sheppard ile tanıştığımız günü kutsuyorum. O olmasaydı buraya asla gelemezdik. Hâlâ Denver'da küçük bir dairede yaşıyor olurduk. Yanlış anlama. Denver güzel bir şehir, ama yine de büyük bir şehir."

O konuşmaya devam etti ve John, ona kendisi hakkında gerçek bir şey söyleme dürtüsünü bastırdı.

Ona gerçek bir şey söyleyemezdi çünkü ayrılacaktı. Henry Flanders ortadan kaybolacaktı ve John Bishop'un onun zihninde hiç var olmaması gerekiyordu.

Ama ona söylemek istiyordu.

Arkalarına yaslandı ve onun konuşmasına izin verdi, zihni onun gerçekten kendi zayıflığı olabileceği düşüncesiyle dolup taşıyordu.

İki saat sonra, kız odasının kapısında durduğunda onun arkasında yürüdü. Bütün akşam yemeği boyunca ona hayranlıkla bakmıştı.

Ve bu bir sorundu.

Onu becerebilir, tadını çıkarabilir ve sonra da çekip gidebileceğini düşünmüştü. Onu sadece eğlenceli bir tatil kaçamağı olarak görmeyi planlamıştı. Ne de olsa, tatilin bir parçası da birkaç günlüğüne başka biri olmaktı. Bunu her zaman yapardı. İşi, başka bir kişiliğe bürünmek ve çevresindeki herkesi kandırmaktı.

John Bishop olmak istemişti. Ajan olan değil. Hayır, bundan çok daha kötüsüydü. Ajans onu ele geçirmeden önceki John olmak, ona çocukluğunu anlatmak ve onun empati kurmasında biraz rahatlık bulmak istemişti.

Nell Finn tehlikeli bir kadındı.

"Bu benim." Nell kapının önünde durdu ve tatlı yüzünü ona çevirdi, beklenti dolu bakışları onu kızartıyordu.

Onunla birlikte içeri girip, geceyi birlikte geçirmek için hamle yapacağını düşünüyordu.

Nell Finn'in yatağında bütün geceyi geçirirse, sabahleyin kim olacaktı?

Bunu öğrenmeyi göze alabileceğinden emin değildi. Yetişkin hayatında ilk kez tamamen çaresiz bir şekilde orada durdu.

Nell saçlarını kulağının arkasına attı ve bir ayağından diğerine geçerek, şimdi onu saran gergin bir enerjiyle durdu. "Şey, içeri gelip çay içmek ister misin?"

Eğer odasına girerse, sabaha kadar çıkamazdı. Birkaç saat önce, bu onun yapmak istediği tek şeydi. Şimdi, onunla gerçek zaman geçirdikten sonra, emin değildi.

O bir gizemdi ve onu çözebileceğinden emin değildi. O, onun için her zaman bir gizem olarak kalabilirdi, çünkü onun tam zıttı olabilirdi. O pek çok şeye inanıyordu.

O ise hiçbir şeye inandığından emin değildi.

"Yatmam gerek." Bir adım geri attı, bu reddedilmenin onu inciteceğini çok iyi biliyordu. Bu düşüncenin

onu rahatsız etmesi hoşuna gitmiyordu.

Gözleri büyüdü ve o, onun gideceğini, işlerin onun istediği gibi gitmeyeceğini anladığı anı gördü. "Oh. Tabii ki. Geç oluyor. Peki, şey, hoşça kal o zaman."

Kapıyı açmak için kıpırdamadı. Onun bir hamle yapmasını beklediği belliydi. Kendini ona sunuyordu ve o da onu kabul etmemekle aptallık ediyordu.

Ama o bir tuzaktı, güzel, tatlı ve rahat bir tuzak, ve o bu tuzağa düşmeyi göze alamazdı.

Adam başını salladı ve kendini zorla uzaklaştırdı.

Aralarında kapının kapandığını ve kilidin tıklandığını duydu.

Böylesi daha iyiydi. Odasına geri dönüp tekrar sahaya çıkmayı düşünebilirdi. Tatil yapmaya uygun biri olmadığı ortaya çıkmıştı. Taggart veya Tennessee'yi arayıp yardıma ihtiyaçları olup olmadığını soracaktı. Kendi dünyasına geri döndüğünde, her şey tekrar normale dönecekti.

Ancak odasına vardığında telefonunu eline almadı. Yalnız yatağının kenarına oturdu ve bir süre televizyona baktı. Uyumaya çalışmayı düşündü, ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Nell'i kapısına bıraktıktan saatler sonra, hâlâ onu düşünüyordu ve o gece uyuyamayacağını biliyordu. Birdenbire, daha önce rahat olan küçük oda artık çok dar gelmeye başladı ve dışarı çıkması gerekti.

Nereye gittiğini pek düşünmeden sessiz koridorda yürüdü ve kendini bir avluda buldu, soğuk hava paltosunu delip geçiyordu.

Evet, yakında o telefonu edecekti.

Kar yağmaya başladığında piknik masalarından birine oturdu ve yukarı baktı.

Yıldızlar onun üzerinde parılıyordu, bir elmas halısı gibi parılıyordu. Birinin ona nasıl kurşun sıkabileceğini anlamaya çalışmadıkça gökyüzüne hiç bakmazdı.

Çok güzeldi.

Geriye yaslandı, gökyüzüne bakarak Nell'in ne düşüneceğini merak etti.

Beşinci Bölüm

Nell odasından çıktı ve hep arkadaşlık bölgesinde kalmaya mahkum olup olmadığını merak etti. Koridordan avluya açılan kapıya doğru ilerlerken, huzursuz bir enerji onu sardı. O, tüm erkekler için bu sınıfa giren kadınlardan biri miydi? Sanki sürekli "sen benim için bir kardeş gibisin" modunda tutuluyormuş gibi.

Henry onu Mountain and Valley'deki odasının kapısına bırakıp sarılmadan gitmesinden bu yana iki saattir tam da bunu düşünüyordu. Akşamını böyle geçirmeyi beklemiyordu. Kulübesinde çok tutkulu davranmıştı. Onu kucaklamış ve sertleşmiş penisinin sertliğini hissetmişti ve "Sonunda" diye düşünmüştü.

Sonra hiçbir şey olmadı.

Randevuları, onun düşündüğü gibi gitmemişti. Stella's'ta üç saat boyunca bir masada oturmuşlardı ve Henry ona bir kez bile dokunmamıştı. Mükemmel bir arkadaş olmuştu. Konuşmanın çoğunu ona bırakmış, politikadan televizyon programlarına kadar çeşitli konularda düşüncelerini söylemesi için onu teşvik etmişti, ama elini uzatıp onun elini okşamamış ya da dizlerini onun dizlerine dayamamıştı.

Avlu kapısını açtı ve gece havasının serinliğini ciğerlerine çekti. Artık birkaç mantıklı gerçeğe yüzleşme zamanı gelmişti. O çok güzel bir kadın değildi. Tabii ki, çirkin bir kadın değildi, ama Holly Lang'ın sekiz rakamı gibi vücudu ya da barda kurtardıkları sarışın mankenin güzelliği yoktu. Callie bile güzel göğüsleri ve tatlı bir güzelliği vardı. Nell kendine yalan söylemeyecekti. O, sıradan ve sade bir kadındı ve bunun ötesinde, inançları konusunda

iğrenç olabiliyordu. Çoğu erkek için çekici bir kombinasyon değildi. Çoğu zaman erkekler, o ağzını açar açmaz uzaklaşıyordu.

Ceketinin düğmelerini ilikledi ve avluya çıktı. O, ona iyi geceler öpücüğü bile vermemişti. Onu dışarı çıkarmak için büyük bir olay yaratmış, sonra da onu kapısının önüne bırakıp uzaklaşmıştı. Onu istemediğine karar verdiğini anlamak için aptal olmak gerekmiyordu. Belki de Holly'yi görmüş ve Bliss'te çok daha iyi seçenekler olduğunu fark etmişti.

Nell biraz homurdandı. O öyle düşünmeyecekti. Holly'yi seviyordu. Holly çok şey yaşamıştı ve Nell'in Holly'yi daha çekici bulan bir erkek istemesi, Holly'ye kötü davranacağı anlamına gelmezdi. Holly'nin harika göğüsleri olması ve Nell'in olmaması onun suçu değildi. Kadınlar birbirlerine destek olmalı, erkeklerin aralarına girmesine izin vermemeliydi. Holly onun arkadaşıydı ve Henry ile çıkmaya başlarsa, Nell onun yanında olacak ve ona destek olacaktı.

Belki de annesi gibi hayatı boyunca yalnız kalması gerekiyordu.

Kar avluyu kaplamış, dünyayı beyaz bir örtüyle sarmıştı. Avludan geçerken ayaklarının değdiği yerlerde küçük izler bırakıyordu. İhtiyacı olan şey buydu. Ödünç aldığı odada kalsaydı, sonunda ağlayıp kendine acıyacaktı. Kulübeye geri dönmek istemişti, ama görünüşe göre Henry Rye'ı aramış ve o gece kulübeyi kapatacaktı, bu yüzden şimdi burada sıkışıp kalmıştı. Onu istemeyen bir adamın gecesini mahvetmesine izin vermeyecekti. Bliss'in sahip olduğu bir güzellik vardı. Hava güzeldi ve yıldızlar gökyüzünde bir harita oluşturunuyordu.

Nell yüzünü yukarı çevirdi. Milyarlarca yıldız ona parlıyordu, her biri bir mucizeydi. İhtiyacı olan buydu. Yalnız kalmaya ve huzurunu bulmaya ihtiyacı vardı. Birkaç dakika burada oturup bu özel gecenin güzelliğini içlerine çekecekti. Bunun gibi bir gece bir daha asla olmayacaktı. Kar tanesi gibiydi, tamamen eşsizdi.

"Ne görüyorsun?"

Nell nefesini tuttu ve döndü. Henry piknik masalarından birinin üzerinde oturuyordu. Yalnız kalıp huzur bulma planı suya düşmüştü. "Ne?"

Ay ışığında yüzü ciddi görünüyordu. Doğal olarak burada olmalıydı, zarif vücudu ve yakışıklı yüzüyle orada oturuyordu. "Gökyüzüne baktığında ne görüyorsun?"

Kafasını salladı, onun neden burada olduğunu anlamaya çalışıyordu. Akşam eğlencesi olarak gökyüzüne bakan türden bir adama benzemiyordu. "Neden umurunda?"

Adam başını kaldırdı ve kız, yıldızlara bakarken gözlerini kısarak baktığını görebildi. "Çünkü ben uzun zaman önce ölmüş bir sürü yıldız görüyorum, ama senin gördüğün şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," diye cevapladı. Yukarı baktı. Gece gökyüzü çok güzeldi. Kadife ve elmaslar. "Benim gördüğüm bu değil, ama aptal değilim. Fen dersleri aldım. Gördüğümüz ışığın eski olduğunu biliyorum."

Adam yüzünü tekrar aşağı çevirip ona baktı. "Işık saniyede 186.282 mil hızla yayılır. Bu hız ve evrenin nispeten genişliği göz önüne alındığında, her gece baktığımız yıldızların bazılarının çoktan yok olduğunu, süpernova haline geldiğini ve varlıklarını yitirdiğini çıkarmak zor değil, ama hey, güzel, değil mi?"

Belki Henry, ayaklarının altındaki kar kadar soğuktu. Titremeye başlamıştı. Galoshes giymişti ama soğuğu uzak tutmaya pek yararları yoktu. Dördüncü bir çift çorap giymeliydi. "Duygusal olması gereken bir şeye bilimi karıştırmak istiyorsun. Çiçek açan bir çiçeği güzel bulmamalı mıyız?"

"Çiçek açan bir çiçek ölmektedir." Sanki onun kurduğu tuzağa düşmüş gibi parmağını ona doğrulttu.

Yine münazara kulübüne mi dönmüştü? "Evet, yeni doğan bir bebek de ölüyor."

"Benim de demek istediğim bu."

Kafasını salladı. Neden onun mükemmel ve keyifli yalnızlık zamanını mahvediyordu? Buraya gelip onu unutmaması gerekiyordu, onun nihilist evren görüşlerine karşı çıkması değil. "Senin argümanını dinleyip ona birazcık bile inanırsam, hiçbir şeyin önemi olmadığı için kendimi öldürürüm."

Adam sanki bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi omuz silkti. "Bu yüzden soruyorum. Sen ne görüyorsun?"

O içini çekti. Gitmesi gerekiyordu, ama içinde bir şey kavgadan kaçınmasına engel oluyordu. "Işık ve hayat görüyorum. Evet, çok uzun zaman önce olabilir, ama şu anda hayattayım ve şu anda önemli olan tek şey bu. Hayatın örtüsünü görüyorum. Yaratılışın beşiğini görüyorum."

Adam burnunu çektirdi. "Bana Tanrı'ya inandığını mı söyleyeceksin?" "Neden inanmayayım ki?"

Cevap çok açıkmiş gibi ona bakakaldı.

Derin bir nefes aldı. Bir gün içinde hem lezbiyen hem de ateist olarak nitelendirilmişti. İkisi de kötü şeyler değildi, ama etiketlenmek canını yakmıştı. "Düşündüğümde daha dar görüşlüsün. Ben evrenin merkezinde sevginin var olduğuna inanıyorum. Nasıl ve neden var olduğumuzu bilmiyorum, ama içten içe bunun o sevgiye hizmet etmek ve ondan ders almak için olduğunu biliyorum. Senin bildiğin Tanrı olmayabilir, ama benim için gerçek ve değerli."

"Nereden biliyorsun?" Soruyu fısıldadı, ama sesinde tuhaf bir çaresizlik vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

Masadan atladı, ayakları kara çarptı. Yüzü mükemmel, muhteşem bir boşluktu. "Evrenin merkezinde bir sevgi cebi olduğunu nereden biliyorsun? Lanet olası bir tesadüf olmadığımızı, yaşadığımızı ve öldüğümüzü, her şeyin bittiğini ve hiçbir şeyin önemi olmadığını nereden biliyorsun? Deneyimsel kanıtın nedir?"

Henry ruhuna kadar bir profesör gibi görünüyordu. Ona anlayabileceği bir şekilde açıklamak için bir yol bulmaya çalıştı. Üniversitedeki fizik dersine geri döndü. "Tamam, termodinamiğin birinci yasası bize hiçbir şeyin kaybolmadığını öğretir."

Henry başını salladı ve homurdandı. "Bu, kapalı sistemlerdeki enerjiyi tanımlar, Nell. Daha iyisini yap."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yerinden kıpırdamadı. "Hayır. Daha büyük düşün. Enerji dönüşür. Biçim değiştirir. Kaybolmaz. Ruhlarımız neden kaybolsun ki?"

Ağızından hızlı bir kahkaha çıktı. "Sen, biz insanların ruhlarının

"

O iç geçirdi. Ruhlara bile inanmayan biri, ona uygun değildi. "Benim bir ruhum var, Henry. Senin de var. Evrende hiçbir şey boşa gitmez. Her şey bir nedenden dolayı evrimleşir. Sevme yeteneği, insanın başkaları için fedakarlık yapma ihtiyacı için biyolojik bir neden yoktur. Darwinizm'i istediğin kadar savunabilirsin. Ben de bu teoriye inanıyorum, ama sadece bir dereceye kadar. Bir insan başka bir insan için hayatını feda ettiğinde bu teori geçerli değildir. Bir adam, içerideki insanları kurtarabilme umuduyla yanan bir binaya koştuğunda bu teori geçerli değildir. Binlerce asker, çocuklarının özgür olmasını istedikleri için öleceklerini bildikleri bir sahile koştuklarında bu teori geçerli değildir. İnsanlar, öleceklerini bildikleri halde inandıkları şey için hayatlarını tehlikeye attıklarında Darwinizm geçerli değildir."

Sessizdi, sadece orada duruyordu, iri vücudu sert ve hareketsizdi. Ağzındaki düz çizgi, ona ulaşamadığını gösteriyordu. Akşam yemeği sırasında son derece kibardı, ama bir noktada onun hakkında fikrini değiştirmişti, çünkü onu güvenilmez biri olarak görüyordu.

Komik olan şey, onunla yine de yatmaya hazır olmasıydı. Ondan tek istediği, kibar ve biraz nazik olmasıydı. Seks yapmaya hazırdı. Ona karşı derin bir şey hissediyordu. Onun onu sevmemesi önemli değildi. Bunu kontrol edemezdi ve o sadece kısa bir süreliğine buradaydı, bu yüzden sorun etmemişti. Ama adam onu sevmiyordu bile. Diğer milyonlarca insan gibiydi. Onu naif bir aptal olarak görüyordu. Onu sevmeyen bir adamla yatamazdı. Çok seçiciydi. Sonunda ona hitap eden bir adam bulmuştu ama o da diğerleri gibiydi. Dar görüşlüydü. Onun önemli şeyler söyleyeceğini bir an olsun dinlemek ya da düşünmek istemiyordu.

Kendini bu kadar ucuza satamazdı.

Belki de Holly'ye vibratör hakkında soru sormanın zamanı gelmişti. Holly bazen seks oyuncaklarından bahsederdi. Onlara isim verebilir ve onlarla ilişki kurabilirdi. Havasında olmadığı zamanlarda, belki de yastığının yanında otururken haberleri izleyebilirdi.

Tanrım, cansız bir nesneyle potansiyel seks hayatı bile sıkıcıydı. Henry hâlâ orada durmuş bakıyordu ve kayıplarını

kayıplarını kesmenin zamanı gelmişti.

"Şey, ben içeri gireceğim. Yemek için tekrar teşekkürler." O bir beyefendi gibi davranmış ve ödemeyi ısrarla üstlenmişti. Dönüp gitmek için döndü. Uyuyabilirse, uyuyana kadar kitap okuyacaktı. Ama buradan çıkması gerekiyordu. Ayaklarının bu kadar üşümesine dayanamıyordu.

Nell tam iki adım atmıştı ki Henry onun önüne geçti, geniş göğsü onun ilerlemesini engelleyen bir duvar gibiydi.

"Seni anlamıyorum," dedi Henry, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Anlamana gerek yok."

O çok yakındaydı. Çok yakındaydı. Kız, onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Seni yalnız bırakmalıyım."

O zaman neden bırakmıyordu? Gözyaşları doldu. Tanrım, bundan nefret ediyordu. Sakin olamıyordu. Her zaman duygusal davranmak zorundaydı. Kaç kez incitilse de, kalbi hala etkileniyordu. Akı vazgeçmeye hazırdı, ama kalbi hala istiyordu ve bunu durduramıyordu. "O zaman git. Seni aramak için buraya gelmedim. Seni takip etmeyeceğim. Söz veriyorum, seni rahatsız etmeyeceğim. Kötü bir randevuydu. İkimiz de yolumuza gidebiliriz."

Kaşlarını çattı, yüzü sert çizgilerle doldu. "Kötü bir randevu değildi. Güzeldi. Seninle konuşmak hoşuma gitti."

Gözlerini devirdi. "Aptal değilim. İyi vakit geçirmedin. Beni olabildiğince çabuk başından attın."

"Hayır, yapmadım. Aşçı fırtına yaklaşıyor dedi. Fırtına başlamadan dağa çıkmak istedim. Karda araba kullanmaya alışkın değilim."

O, son derece yetkin bir şekilde araba kullanmıştı. "Bu aptalca. Sen mükemmel bir şoförsün. Benden uzaklaşmak için geri dönmek istedin."

Gözleri yere bakıyor gibiydi. "Belki."

Kalbi sıkıştı. "Peki, sana rahatsızlık vermek istemem. Bundan sonra senden uzak durmaya çalışacağım."

Aynen öyle yapacaktı. Kendini bu adama zorla kabul ettirmeyecekti. Çok acı vericiydi. Neden? Onu sadece bir gündür tanıyordu ve onu hiç tanımıyordu. Öyleyse neden kalbi kırılıyordu? Neden iyi bir şeyi kaçırdığını düşünüyordu? Neden

onunla birlikte olamadığı için hayatının geri kalanında pişman olacağını düşünüyordu?

"Lanet olsun, Nell." Eli uzandı, dirseğini yakaladı ve uzaklaşmasını engelledi. "Ben sana uygun değilim."

Evet, bunu anlamıştı. "Peki. O zaman bırak beni."

Parmakları sıkılaştı. "Denedim. Seni bırakmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Gözünü kırpmadan yaptığın için oldukça kolay olduğunu düşünüyorum. Bırak beni. Ayaklarım çok üşüyor." Derisine işliyordu. Titreyip dişlerini takırdatarak kendini utandıracaktı.

O eğildi ve kaslı kolunu kızın dizlerinin altına soktu, kız itiraz etmeden onu kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Daha önce hiç kucağa alınmamıştı. Başka bir insanın kollarında kucaklandığını hatırlamıyordu. Muhtemelen bebekken olmuştu. Sevilme, kucaklanmak ve sevilme böyle bir şeydi. Ve bunu durdurması gerekiyordu.

Adam onu bırakmadı. Uzun bacaklarıyla hızla mesafeyi kat ederek kapılara doğru yürümeye başladı. "Seni içeri götürüp ısınmanı sağlayacağım."

"Kendi başıma yürüyebilirim."

"Ama buna gerek yok. Gördün mü? Sorun da bu. Sen tamamen bağımsız bir kadın olmak istiyorsun, ben ise seni taşımak, korumak ve yapmaman gereken tüm aptalca şeyleri yapmak istiyorum."

Ne oyunu oynuyordu bu adam? Bir şey söylüyor, başka bir şey yapıyordu. "Beni indir. Beni bıraktığında kararını verdin, ikimize de bir iyilik yapıp kararını uygulatacağım."

"O zaman dışarı çıkmamalıydın. Bana bir şans daha vermemelisin."

O çok sinir bozucuydu. "Sana bir şans daha vermeyecektim, seni ilkel insan. Seni unutmaya çalışıyordum."

Kapıyı tekmeledi ve koridorda yürümeye başladı. Gecenin bu saatinde koridor bomboştu. "Ben de seni unutmaya çalışıyordum, ama sen o avluya çıkarak bunu tamamen imkansız hale getirdin."

Biliyor muydun, bu kompleksin içinde üç ayrı avlu var? Bu, odandan en uzak olanı."

Sesi alçaktı. Topluluk çok hoşgörölüydü, ama biraz dedikodu yapmaktan hoşlanıyorlardı. "Seni aramaya geldiğimi söylemeye çalışıyorsan, gelmedim. Odanın nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Seninkinden iki kapı ötede." Nefes nefese bile değildi. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu destekliyor gibiydi. "İkimiz de gidebileceğimiz en uzak mesafeyi, yaklaşık aynı anda yürüdük. Beş dakikadır orada oturmuş, içeri girmem gerekip gerekmediğini düşünüyordum. İkimizden biri sola ya da sağa dönseydi, bu gece karşılaşmazdık, ama öyle olmadı. Sen buraya kadar yürüdün, ben de buraya kadar yürüdüm ve karşılaştık."

"Ve tanışmamış gibi davranabiliriz."

Onun kafası salladı. "Hayır, ben düşündüm biz yapabileceğimizi ama şimdi merak ediyorum."

"Benim için kötü olduğunu söylemiştin." Tartışmaya devam etti, ama içinde küçük bir umut ışığı yanmaya başlamıştı.

"Öyleyim, ama senin benim için iyi olabileceğini düşünmeye başladım." Kollarını hafifçe sıkarak onu kendine daha yakın çekti.

Kollarında kendini ne kadar küçük hissettiğini seviyordu, ama onun söylediklerini sevmiyordu. "Bu adil değil."

"Dünya adil değil. Bu yüzden yaptığın saçmalıkların yarısını yapıyorsun."

"Bunlar saçmalık değil ve senin bunları saçmalık olarak nitelendirmen, beni bırakman için yeterli bir neden."

Koridorun ortasında durdu ve onu yere indirdi. "Peki. Eğer istediğin buysa."

O, Nell'in tüm sinirlerine dokundu. Nell dönüp gitmek istedi, ama yapamadı. Ona fikrini söylemeden yapamadı. O, Nell'e kötü niyetli inançlarını dayatmış ve onu aptal gibi hissettirmişti. Nell uzaklaşmalıydı. Her zaman yaptığı gibi. Ama yapamadı. O, orada güvenli ve kayıtsız bir şekilde dururken, sanki hiç umursamıyormuş gibi. "Yaptığım şeyin boktan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Naif olduğunu düşünüyorum," diye düzeltti. "Dünyayı olduğu gibi kabul etmek daha cesurca. Daha akıllıca da."

Öfkenin kıvılcımı içini kapladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Henry kendini hazırlamış gibiydi. "Muhtemelen bana söyleyeceksin."

"Bence asıl korkak sensin. Dünyanın adaletsiz olduğunu kabul edip bu konuda hiçbir şey yapmayan herkes korkaktır. Doktorlar her gün yeni tıbbi buluşlar yapmak için çabalıyor. Bilim adamları yeni teknolojiler icat etmek için çabalıyor. Ben de her gün bu gezegenin herkes için daha iyi bir yer olması için çabalıyorum. Beni küçümseyip deli diyebilirsin, ama benim gibi insanlar sayesinde demokrasiye sahibiz. Kadınların oy kullanabilmesinin sebebi biziz. Sözlüğümüzde insan hakları gibi kelimelerin olmasının sebebi biziz. Filozoflar, düşünürler, aktivistler, insanlığın daha adil bir yer haline gelmesi için yaptığı her atılımın sebebidir. Sence şimdi adil değil miyiz dostum? Yüz elli yıl öncesine git ve Güney'de köle olmayı dene. Aktivistler bunu değiştirdi. Onlar da naif ve aptal olarak görülüyorlardı. Bugün normal ve adil olarak kabul ettiğimiz şeyler, bir zamanlar benim gibi insanlar tarafından mücadele edilip kazanıldı, bu yüzden ben naifliğimi koruyacağım, sen de alaycılığını koruyabilirsin. Umarım ikiniz birlikte çok mutlusunuzdur.

O dönüp gitmek için arkasını döndü. Onu bir daha düşünmeyecekti. Söylemesi gerekenleri söylemişti. Artık onu unutabilir ve hayatına devam edebilirdi.

Ama Henry elini uzattı, dirseğinden tuttu ve onu kendine doğru çevirdi.

Nell nefesini tuttu, dengesi bozuldu. Sendelemeye başladı, ama Henry kollarıyla onu sardı ve tekrar ayağa kaldırdı. Tam önceki pozisyonundaydı, onun büyük, güçlü göğsüne yaslanmış. "Ne yapıyorsun?"

"Aptalca bir şey."

"Beni bırak."

"Yapamam. Denedim, ama sen konuşmaya devam ediyorsun, Nell." Küçük avludan geçti, Nell'in gitmesi gereken ama gitmediği avludan. İkisinin odalarının bulunduğu kanada girmek için yaklaşık beş uzun adım attı. "Seni yalnız bırakacaktım. Akıllıca davranacaktım."

Neyin fikrini değiştirmişti? "Henry, dur."

"Durmaya çalıştım. Beyefendi gibi davranmaya çalıştım, ama evrenin bunu istemediğine karar verdim."

"Sen yüksek bir güce inanmıyorsun."

"Hayır, ama sana inanmaya başlıyorum." Ona baktı, derin kahverengi gözleri yüzünde yakıcıydı. Onu eritmek için tam da doğru şeyi söylemişti. Ona yalancı demesi gerektiğini biliyordu, ama bunu yapmak istemiyordu. Onu istiyordu. Henry Flanders'ın güçlü kollarında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. O gidecekti, ama onun tarafından tutulmanın, onun tarafından sevilmenin ne demek olduğunu bilecekti.

"Oh, Henry, benimle sevişecek misin?"

Onu yere indirmeden kapıyı açmayı başardı. İki adımda odaya girdi ve onu yatağa yatırdı. Mountain and Valley'deki tüm tek kişilik odalar gibi, bu odada da küçük bir çift kişilik yatak vardı.

Ona baktı, bir eliyle saçlarını okşadı. "Seninle sevişmek mi? Evet, sanırım öyle. Bu benim için bir değişiklik olacak."

Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadı, ama başı dönüyordu ve doğru bir karar verebileceğinden emin değildi, ve bu biraz hoştu. Hatalar. Nadiren hata yapardı ve hayat muhteşem güzellikte hatalardan oluşuyordu. Kalbi daha sonra kırılabilirdi, ama bu tutkuyu hissetmenin ne demek olduğunu bilecekti.

İstiyordu. Açgözlü bir şekilde istiyordu ve bu çok hoştu. Hayatının büyük bir kısmı vermekle geçmişti, bu yüzden aynı şeyi isteyen iki kişinin paylaştığı bu an mükemmel görünüyordu. Zevk. Bağlantı. Aşk. Sevişmenin sonsuza kadar birlikte olmak anlamına geldiğini düşünecek kadar aptal değildi, ama bir bakıma öyle idi. Bunu sonsuza kadar hatırlayacaktı. O onu istediği kadar unutulabilirdi. Bunu kontrol edemezdi, ama bu deneyim nefes aldığı sürece kalbinde kalacaktı.

Henry ceketinin fermuarını açtı ve bir kenara attı. "Ceketini bana ver, sonra gömleğini çok yavaşça çıkarmanı istiyorum."

Kendi kıyafetlerini çıkardı. Akşam yemeğinde giydiği kıyafeti giyiyordu. Siyah tişörtün üzerine sade siyah kaşmir kazak. İkisini de başından çıkardı ve ceketin yanına, odanın köşesine rastgele bir yığın halinde attı. Bakmaktan kendini alamadı. Göğsü bir sanat eseri gibiydi. Oldukça şok ediciydi.

Giysileri giydiğinde, vücudunun sertliğini gizleyen sıradan bir görünümü vardı. Oldukça sevimliydi. Bunu inkar edemezdi. Yakışıklıydı ama profesör gibi, süper avcı, atletik bir yakışıklılık değildi, ancak göğsü farklı bir hikaye anlatıyordu. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve belirgin hatlara sahip olan Henry, spor yapmayı seviyordu. Buna şüphe yoktu.

O, onun fitness seviyesine yakın değildi. Biraz formdan düşmüştü. Çok yürüyordu, ama ne kadar sağlıklı beslenirse beslensin, karnındaki kıvrımlar bir türlü gitmiyordu. Kıyafetlerini çıkardığında ne düşünecekti?

"Yavaş derken, salyangoz hızını kastetmedim." Elini uzattı.

Kadın derin bir nefes aldı. "Sorun ne?"

Bundan nefret ediyordu ama ona karşı dürüst olmaktan başka çaresi yoktu. "Senin kadar güzel değilim."

Koyu renkli gözleri yuvarlandı. "Hadi oradan. Sen çok daha güzelsin ve seni çıplak görmek istiyorum. Bunun için bana kızacak mısın?"

O onu çıplak görmek istiyordu ve o da onunla çıplak olmak istiyordu. Kesinlikle onunla çıplak olmak istiyordu. Korkak davranabilir ya da istediğini elde etmeye çalışabilirdi. Eğer gülüp uzaklaşırsa, şiddetsizlik konusundaki tutumunu yeniden gözden geçirecekti. Ceketinin düğmelerini açtı ve ona uzattı. Kendi kıyafetlerinin aksine, onun ceketini askıya astı ve elini gömleği için uzattı.

Hala soğuk olan havada titredi.

"Lanet olsun, donuyorsun." Elleri ayaklarına gitti, galoshesini ve sonra çoraplarını çıkardı. Büyük elleri onu sardı. Onları karnına koydu, avuçlarıyla kapattı. Donmuş ayakları sıcaklıkla sarıldı, onun cildi onu kapladı.

Bu çok tatlı bir hareketti. Kız, onun sıcaklığıyla çevriliydi. Ayakları. Seksi değillerdi. Ayaklarında cinsel bir şey yoktu. Adamın elleri kızın cildini ovuşturdu. Bir süre sonra, bir ayağını eline aldı ve uzun, yavaş bir ovuşturmaya başladı, bu da kızı neredeyse mırıldanmaya başladı.

"Neyi seviyorsun, Nell?"

Ondan hoşlanıyordu. Oh, ondan gerçekten hoşlanıyordu. "Sosyal adaleti seviyorum."

Seksi. Bu çok seksi bir şeydi. En azından ona göre öyleydi. Muhtemelen ona göre pek öyle değildi.

"Seks hakkında konuşuyordum. Cinsel olarak neyi seviyorsun?" Başparmağını ayağına bastırmaya devam etti. Gözleri geriye yuvarlandı, bu his onu başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar rahatlattı. Nasıl görüldüğünü umursamıyordu. Tek düşünebildiği, Henry'nin ona ne kadar iyi hissettirdiği ve bunu sadece ona dokunarak yaptığıydı.

"Hiçbir fikrim yok, ama ayak masajını gerçekten seviyorum. Pedikürü yeniden düşünmemi sağlıyor. Polly's Cut and Curl'daki teknisyenlerin her zaman ayak masajı yaptığını duydum, ama zehirli kimyasallar kullandıkları için oradan uzak durdum. Kimyasallar olmadan masaj yaptırabilir miyim sence?"

"Nell, bana bakire olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" Henry yavaş masajını durdurmuş ve orada durup ona bakıyordu.

Belki de bunu itiraf etmemeliydi. O, bu soruya "evet" cevabını duymak istemiyor gibi görünüyordu. "Sana ayak masajından bahsetmeye çalışıyordum."

Gözleri sertleşti. "Sen bakire misin?"

Yalan söylemeyi gerçekten deneyecekti. "Hayır."

Henry onu ters çevirdi ve eli kısa, keskin bir hareketle sırtına indiğinde Nell neredeyse çığlık atacaktı. "Bana yalan söyleme."

"Bana şaplak attın." Dönüp ona baktığında gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

Yavaş, sonsuz derecede seksi bir gülümseme yüzünü kapladı. "Ve bana dürüstçe cevap vermezsen bunu tekrar yapacağım. Bunu saklayamazsın, bebeğim. Sikimi içine soktuğum anda anlarım, o yüzden şimdi söylemelisin."

"Bana şaplak attın Henry, ve beni cezalandırmadan önce sınırlar koymadın bile. Aramızda bir sözleşme yok." Aptal değildi. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Çok sayıda erotik roman okumuştı. Protesto eden arkadaşlarına bundan bahsetmemişti. Okudukları kitaplar konusunda garip bir şekilde yargılayıcı olabiliyorlardı.

Onu tekrar ters çevirdi. Onu oynadığı bir oyuncakmış gibi davranmayı bırakması gerekiyordu. O da bunu ona söylemek üzereydi

"Senin Dom'un kim?"

"Dom'um yok." Kafasını salladı. "Haklıydın. Ben bakireyim. Ama bilmen gerekir ki, zamanında birkaç kez öpüştüm. Ve biraz da ağır seviştim."

Gerçek şu ki, erkek arkadaşlar konusunda oldukça izole bir hayat sürmüştü. Arkadaşlar konusunda da öyle. Çocukken başına gelenlerden sonra, yanlış bir şey söylerse tekrar koruyucu aileye verileceğinden korktuğu için kendine saklanmıştı.

Adam gülmedi, sadece onun üzerinde dikilip, bileklerini ellerinde tuttu. "Sözleşmeler ve disiplin hakkında ne biliyorsun?"

"Kitap okudum," diye itiraf etti. O da herkes gibi ona gülecekti.

"Kitap mı okuyorsun?" Adam derin bir kahkaha attı. "BDSM hakkında kitaplar mı? BDSM romanları okuyorsun. Aptalca romanlar okuyorsun, değil mi?"

"Aptalca değiller. Onları seviyorum." Adam onu yine ağlatacaktı. Kahretsin. Bazen o aptal kitaplar gününü geçirebilmesini sağlayan tek şeydi. Onlar onun rahatlatıcı yiyecekleriydi.

"Hey, özür dilerim. Öyle algılama. Bence bu çok tatlı." Burnunun ucunu öptü. "Erotik kitaplar okuyorsun. Bunu beklemiyordum. Hoşuma gitti, Nell. Bana okuyabilirsin. Birlikte tahrik olabiliriz ve sevişebiliriz."

"Onlar aşk hakkında, biliyorsun." Seçtiği okumaları savunma ihtiyacı hissetti.

"Tabii ki öyleler. Aksi takdirde onları okumazdın." Henry'nin dudakları onun dudaklarına değdi ve o, Henry yakınında olduğunda her zaman hissettiği o hoş, uyuşturulmuş hissin içine batmaya başladı. "Ve bu, senden ne istediğimi açıklamayı kolaylaştırıyor. Ben itaat istiyorum."

"Çok itaatkar olduğumu sanmıyorum." Sözler, Henry'yi güldüren nefes nefese bir sesle çıktı.

"Normal hayatında değil, bebeğim, ama burada öyle olacaksın. Kontrolü ele aldığım her seferinde çok güzel tepki verdin. Şu anda ıslanmadığını söyle bana."

"Henry, bu çok cüretkar bir davranış." Evet, külotu, uyarılmasını emmeye çalışmaktan dolayı ıslak bir haldeydi. Yüzde yüz organik pamuktan yapılmış bir külotun bu işi göreceğini umuyordu, ama oldukça ıslanmıştı.

yüzde yüz organik pamuklu külotun bu işi halledeceğini umuyordu, ama oldukça ıslanmıştı.

Yataktan kalkıp onun üzerine eğildi. "Daha da ileri gideceğim. Bir karar vermelisin. Bu gece seninle yatmak istiyorum. Burada olduğum sürece senin erkeğin olmak istiyorum ve senin erkeğin olduğum sürece hayatımızın bu kısmından ben sorumlu olacağım. Diğer her şeyin kontrolünü sana bırakacağım."

"Burada olduğum sürece" ifadesinden nefret ediyordu, ama anlıyordu. Ona karşı dürüst olmaya çalışıyordu. Sonsuza kadar burada kalamazdı. Bir işi ve bir hayatı vardı. Bu, zaman içinde kısa bir andı. Şu an, herkesin güvenebileceği tek şeydi. "Tamam, Henry. Burada olduğun sürece."

"Giysilerini çıkar. Bunun senin için yeni olduğunu biliyorum, ama istediğin zaman beni durdurabilirsin. Bu gece güvenlik kelimesi yok. 'Hayır' demek yeterli." Her odada bulunan küçük masanın yanındaki sandalyeyi çekti. İnce vücudunu sandalyeye kıvrıp arkalarına yaslandı. "Seni çıplak görmek istiyorum. Küçük itaatkarımın bana neler sunabileceğini görmek istiyorum."

Küçük itaatkârı. O kadar da küçük değildi, ama onun bu şekilde söylemesi onu seksi hissettiriyordu. "Beni gerçekten görmek istiyor musun?"

Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Bebeğim, bunu taklit edemem." Kalçalarını dışarı doğru çıkardı, böylece ereksiyonunun pantolonunu şişirdiğini görmesini sağladı.

Vay canına. Bu küçük bir şey değildi. Bu büyük bir şeydi. Gerçekten büyük bir penis.

"Nell, kıyafetlerini çıkar yoksa cezalandırmaya başlayacağız. Yirmi şaplaqla başlayacağım ve söz veriyorum, sonunda hala çıplak olacaksın."

Öyle söylendiğinde, bunu yapması gerekiyordu. Onun bu işi kolaylaştırmayacağını açıkça görebiliyordu ve bununla bir sorunu yoktu. Onu sadece müsait olduğu için kabul edecek birçok erkek ya da çocuk olabilirdi, ama o *onu* isteyen birini istiyordu. Henry'nin koyu renkli gözleri onun gözlerine bakıyordu. Onu istiyordu. Nell Finn'i.

Titrek ellerle pamuklu gömleğini başından çıkardı ve üzerinde sadece beyaz pamuklu sütyeni kaldı.

"Benim istediğim bu," diye fısıldadı. "Sana bakacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Kitaplarında bu konu geçiyor mu?"

Gözleri yaşlarla doldu. Evet, kitapları bunu kapsıyordu. Eğer onun istediğini yaparsa, güven ve kabul karşılığında ona sevgi, rahatlık ve koruma sunacağı bir tür sözleşme yaparlardı. Sonuçta, bu tatlı bir takastı ve ona daha önce teklif edilen her şeyden çok daha dürüsttü. "Evet, Henry."

"Oh, bunu duymak hoşuma gitti. *Efendim* ya da *Efendi* yok. Sadece 'evet, Henry'." Elini pantolonunun fermuarını bulup fermuarı açmaya başlarken ona göz kırptı. "Göğüslerini göster bana. Seni Bill'in ofisinde gördüğüm andan beri onları düşünüyorum. İçeri girdiğinden beri sertleşmiş durumdayım. Nazik olacağım, ama bütün gün boyunca sana karşı heyecanlanmadığımı sakın düşünme."

Gömleği yatağa bıraktı. O dürüst davranıyordu, o da aynısını yapacaktı. Dünyayı anlamayan bir genç kız değildi. Nasıl işlediğini biliyordu. Mutlu sonlara olan derin sevgisine rağmen, en fazla umabileceği şeyin şu anda mutlu olmak olduğunu biliyordu. Organik pamuklu sütyenlerin daha çekici modellerinin olmasını diledi. Onunki oldukça endüstriyel görünüyordu.

"Yavaşça. Yavaşça çıkar."

Ellerini arkaya uzattı ve sütyeni çıkarmayı başardı. Beceriksiz olduğunu çok iyi biliyordu, ama Henry umursamıyor gibiydi. Küçük Henry de umursamıyordu, ve küçük Henry derken büyük penisini kastetti. Pantolonunu kenara itti, tekmeledi ve penisini serbest bıraktı. Henry'nin penisi büyük ve muhteşemdi, güzel, şişkin bir başı vardı. Kalın ve mor olan penis, Henry onu yukarı aşağı okşarken elinde nabız gibi atıyordu. Büyük eli penisini kavradı, gözleri onu izlerken tabandan başa doğru okşadı.

Sütyenini yavaşça çıkardı, meme uçları soğuk havada sertleşti. Daha önce birçok kez çıplak kalmıştı. Annesi Mountain and Valley'i çok severdi. Buraya sosyal etkinlikler ve partiler için gelirlerdi ve Nell çıplak kalmaktan hiç çekinmezdi, ama şimdi durum farklıydı. Onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Meme uçları sertleşmişti. Bekaretini kaybedecekti.

kalbini kaybedecekti. Birdenbire, bundan sonra Henry Flanders'i seveceğini fark etti, ama o ona hiçbir şey vaat etmemiştir.

Ama hiçbir şey kesin değildi. Dünyada hiçbir şey. Ve aşk bu riski almaya değirdi. Onun onu bir geceden daha fazlası için istediğini bilemezdi. Sadece deneyebilirdi. Onu istiyordu. Onu gerçekten sevebileceğini düşünüyordu. Ve eğer o onu umursamadan alırsa, bu onun suçu olurdu, onun değil.

Ama denememek onun suçu olurdu.

Çok uzun süre beklemişti, ama bu doğru adamdı.

Sütyenini düşürdü.

Henry'nin iç çekişi odayı doldurdu. "Sen çok güzelsin, bebeğim."

Güzel koyu renkli gözleri uykulu olmasına rağmen, göğüslerine lazer gibi odaklanmıştı. Onları, onu okşayan bir el gibi hissetti. Sesi derin, zengin çikolata gibiydi ve içindeki onayı duyabiliyordu. Omurgasından aşağıya doğru, tüm kadınsı bölgelerine doğru giden tatlı bir titreme yayıldı.

"Ben de seni çok sevimli buluyorum, Henry."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Öyle düşünürsün tabii." Eli kalın penisini yukarı aşağı okşadı. "Pantolonunu çıkar. Amını görmek istiyorum."

Bütün vücudu kızardı. Nasıl böyle konuşabilirdi? Küfürlü kelimelerle hiç sorunu yoktu. Onun karanlık sesinden çıkmadan önce, o kelimeleri hep iğrenç bulmuştu. Elleri neredeyse kendi iradesiyle hareket etti, külotunun beline doğru kıvrıldı ve onu aşağı itti. Külotu yataktan attı ve tamamen çıplak kalarak Henry Flanders'ın gözlerine kendini açtı.

Adam uzun, arzulayan bir nefes aldı, sanki vücuduna dokunuyormuş gibi. "Bu mükemmel. Tıraş oluyorsun. Neden?"

"Saç meselesini hiç sevmiyorum." Kaşlarını çatı. Bazen protesto dünyasında azınlıkta olduğunu hissediyordu. Muhtemelen koltuk altı kıllarını örebilecek birkaç çok zeki kadın tanıyordu. Bakım eksikliğini iyi bir protesto yöntemi olarak görmemiştir. "Garip olduğunu biliyorum, ama böyle daha iyi hissediyorum."

"Oh, böyle daha iyi görünüyorsun. Eğer benim olsaydın, seni lazerle tedavi ettirirdim. Benimle amım arasında hiçbir şey istemiyorum." Eli, sert ve inatçı olan penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyordu. Ucunda inci gibi bir damla vardı. Eli üzerinde hafifçe hareket ederek, vuruşlarının daha yumuşak olmasını sağladı. O da bu manzaraya tepki gösterdi. Amı, sanki onun penisine yaptığı her şeyi hissedebiliyormuş gibi titriyordu.

Bu yanıltı. Bir erkeğin ona ne yapacağını söylemesine izin vermemeliydi, ama bir şekilde bunu istiyordu ve kendi adına karar vermek feminizmin özüyü. Henry Flanders ile oynamak istiyordu. Ne anlama geldiğini anlıyordu, bu yüzden kendini kandırmıyordu. O kısa bir süreliğine buradaydı. O buradayken ona sahip olabilirdi. Ona verebileceği her anı istiyordu.

Belki de bu kadar azıyla yetinmek onu acınası bir hale getiriyordu, ama aynı zamanda onu insan ve kadın yapıyordu. Kadınlar bir ilişkiye girerken ne elde edeceklerini asla bilemezlerdi. Kadınlar sadece önemser ve en iyisini umarlardı ve akıllıysalar, her şey mahvolduğunda kendilerini affederlerdi. Sonuncusu en önemli kısımdı. Affetmek evde başlardı.

"Çok ciddi görünüyorsun Nell. Bu eğlenceli olmalı."

"Kutsal olmalı."

Yüzü düştü. Eli penisesinden çekildi. Yanlış bir şey söylemişti. Sessizlik çöktü ve ne kadar savunmasız olduğunu derinden fark etti.

"Haklısın," diye yavaşça cevap verdi. "Senin gibi bir kadın için bu kutsal bir şey. Seninle burada olmak istiyorum. Uzun zamandır istediğim her şeyden daha çok istiyorum, ama burada kalabileceğimi bilmiyorum ve seni benim dünyama sokmayacağımı çok iyi biliyorum. Yıllardır hiçbir kadına hissetmediğim kadar çok şey hissediyorum sana karşı, ama senin vermek için beklemeyi tercih ettiğin bir şeyi senden almayacağım. Ben iyi bir adam değilim. Oldukça kötüyüm, ama burada olduğum sürece sana bakacağıma söz veriyorum. Başka bir kadına bakmayacağım. Sadece seni düşüneceğim. Burada olduğum sürece yüzde yüz senin olacağım."

Daha fazlasını isteyebilir miydi? O dürüsttü. O kalamazdı, o da gidemezdi. Annesine bakması gerekiyordu. Annesi ona ihtiyaç duyuyordu. O ve Henry birbirlerinden çok uzaktaydılar, ama birbirlerini istiyorlardı

daha zordu. Dürüst olmak çok daha zordu. Ona kalacağına ya da onu yanında götüreceğine söz verebilirdi, ama cesur davranmıştı. Onun beklentilerini belirlemeye çalışmıştı. Gerçek bir erkek olmuştu.

"Hala seni istiyorum, ama sana karşı dürüst olacağım. Bunun benim için hiçbir anlamı olmayacağını söyleyerek bu işe giremem. Anlamı olacak. Seni her zaman hatırlayacağım. Sen her zaman ilk sevgilim olacaksın."

Ayağa kalktı ve bir an için kapıdan çıkıp gideceğinden korktu. "Ben de seni unutmayacağım. Bana inanmayabilirsin, ama sen benim birlikte olduğum diğer kadınlardan farklısın. Gitsem bile seni unutmayacağımı bil. Tek yapman gereken Bill'e bana ihtiyacın olduğunu söylemek, ben de geri döneceğim. Söylediklerimde ciddiydim. Sana bakacağım. Bu gece kendini bana verirsen, bu bir anlam ifade eder. Bu kutsaldır."

Daha fazlasını isteyemezdi. "Seninle olmak istiyorum. Ne kadar kalmak istersen o kadar kal."

Cildi kızardı, onda gördüğü ilk gerçek, hissedilebilir duygu buydu. Yüzünde en ciddi ifadeyle ona doğru yaklaştı. "Elimden geldiğince kalacağım. Buna inanmanı istiyorum. Seni gerçekten istiyorum. Sanırım sana ihtiyacım var."

İlk başladıklarından beri ilk kez, saldırgan olan oydu. Elini uzattı, onun elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Bu gece Henry Flanders ile birlikte olacaktı. Onun sevgilisi olacaktı. "Gel ve beni öp, lütfen."

Onun nezakete ihtiyacı vardı. Şimdi bunu anlayabiliyordu. Onu yanlış anlamıştı. İnsanların farklı ihtiyaçları vardı ve bunları esirgemek yanlıştı. Henry'nin ihtiyaç duyulmaya ihtiyacı vardı. Bir çiçeğin güneşe ihtiyacı olduğu gibi buna can atıyordu. Nell'in ise verme ihtiyacı vardı. Çok şey veriyordu, ama çoğu zaman onu istemeyen insanlara. Onu gerçekten isteyen birine vermek nasıl bir duygu olurdu?

Henry, onu çözölemeyen bir gizemmiş gibi izledi, ama dizleri yatağa değdi ve elleri onun tenini buldu. Aralarındaki boşluğu doldururken, sıcaklık onun vücuduna yayıldı. Onu kollarına aldı.

"Tüm planlarımı mahvediyorsun." Söylediği sözlerle rağmen, yanağına öpücük kondururken dudaklarında bir gülümseme yayıldığını hissedebiliyordu.

"Öyle demek istemedim." Hiçbir şeyi mahvetmek istememişti, ama onun kollarının onu sarmalamasını seviyordu. Bu ona şefkat ve koruma hissi veriyordu. Bu onu tamamen savunmasız hale getiriyordu. Aralarına koyacak hiçbir şeyi yoktu, tartışma yoktu, konuşma yoktu. Bariz olanın dışında ona ne söyleyebilirdi ki?

Alını alnına yaslandı. "Kasıtlı yapmıyorsun belki, ama sen benim karşılaştığım en tatlı kaos yumağısın. Pandora gibisin. Sana karşı koyamıyorum. Sanırım sen benim sonum olacaksın."

Elini kaldırıp göğsünü avuçladı ve o nefes alamadı, cevap vermekten çok uzak kaldı. Ve açıkçası, Pandora efsanesini her zaman takdir etmişti. Yunan mitolojisinde Pandora, ilk kadın, onların Havva'sıydı. Dünyaya kavga getiren oydu, ama aynı zamanda umudu kurtaran da oydu. İnsanlar mücadele olmadan bir hiçti. İnsanlar savaştı, üstesinden geldi ve kazandı. Mücadele olmadan hayat anlamsızdı.

Aşk bir mücadeleydi. Aşk uğruna çabalamak gereken bir şeydi. O, herkesin sandığı kadar naif değildi. Biraz şansla bile gerçek aşkın emek gerektirdiğini biliyordu.

Henry'den bunu elde edemezdi. Henry onu terk edecekti, ama o bir bağ kurabilirdi, bir gün aşkı bulabileceğini kanıtlayabilecek geçici bir bağ. Ve bulamasa bile, nasıl bir his olduğunu bilirdi, çünkü Henry Flanders'ı sevebileceğini düşünüyordu ve bu çok güzel bir şeydi.

Dudakları dudaklarını buldu. Bu sefer tereddüt etmedi. Onun altında açıldı. Onu içeri aldı, dili dudaklarını geçip onunkiyile uyum buldu. Dili onu okşadı, onu ateşledi. Ağzı onun ağzına eğildi, elleri tatlı bir şekilde onun vücudunu döndürdü.

Nipelleri, onun kaslı göğsündeki hafif tüyleri okşadı. Nipelleri sertleşti, dışarı doğru çıktı ve gülünç derecede hassas hale geldi. Onun teninin her dokunuşu, onun cildinde yayılıyor gibiydi. Onu kendine çekti, aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırdı, tüm uzaklığı kapattı. Biraz dalgın olan adam gitmişti ve şimdi tamamen onunla birlikteydi. Tüm şüpheler ortadan kalktı.

Elleriyle vücudunu okşadı. O, lezzetli bir erkeklik oyun alanıydı. Kasları, pürüzsüz ve mükemmel bir deri ile kaplıydı. Geniş ve düz omuzlarını keşfetti. Kolları, sert pazılardan mükemmel bir şekilde kıvrılan ön kollara doğru uzanıyordu. Göğsü muhteşemdi. O bir gizemdi ve Nell onu çözmek istiyordu. Parmak uçlarıyla mükemmel bir şekilde sıkılaştırmış karın kaslarını okşadı.

"Daha aşağı, Nell. Dokun bana." Henry'nin sesi biraz boğuk çıkıyordu. Gözlüklerini çıkardı ve bir kenara attı.

Penisine dokunmasını istiyordu. Daha önce bir kez dokunmuştu. Aslında, iç çamaşırı varken dokunmuştu, ama tereddüt etmedi. Eli tam olarak nereye gitmek istediğini biliyordu. Karnından penisine doğru okşadı.

"Penisime dokun, Nell."

Penisi. Kibar değildi. Orada oturup onun istediğini yapmasını beklemiyordu. Bunda bir tür zevk vardı. Nell onun ne istediğini tam olarak biliyordu. İkisinin vücutlarının arasına baktı. Penisi, dik duruyordu, adeta okşanmak için yalvarıyordu. Evet, onu memnun edebilirdi. Ona yetebilirdi. Avucunu onun büyük penisini saracak şekilde açtı. Çok sert ve aynı zamanda çok yumuşaktı. Tıpkı adam gibi.

"Siktir, işte bu. Çok iyi geliyor. Evet. Okşa beni."

Sesinin derin tınısı onu daha da teşvik etti. "Sevişirken konuşmak" olayını seviyordu. Önceden bu ona garip gelirdi. Nereyi öpmesi veya nereye dokunması gerektiğini bilmiyordu ve çoğunlukla geriye yaslanıp en iyisini umuyordu, ama Henry ona ne istediğini söyledi. Bir nevi talep etti ve o da memnuniyetle kabul etti.

Onu şaplaklamış ve soyunmasını emretmişti, onun için savaşıyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama doğru geliyordu.

Parmakları beceriksizce onun penisini okşadı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Yüzü heyecandan maske gibiydi. "Bana zarar vermezsin. Penis sağlamdır. Sertçe okşa beni. Sert ol. Hoşuma gider. Sana biraz sert davranacağım. Bu gece değil, ama sonra. Sonra, oynayacağım."

Zor olacak, ama söz veriyorum, bunu seveceksin. Bunu çok isteyeceksin."

O zaten onu arzuluyordu ve henüz onu gerçekten elde etmemişti. Penisini daha sıkı kavradı, ama elini esnetse bile, avucunu onun etrafında zar zor kapatabildi.

Adam hafifçe tısladı. "İşte böyle. Okşa beni. Beni sertleştir ve sikmeye hazır hale getir."

Zaten sertleşmiş gibi görünüyordu. Ne kadar daha sertleşebileceğinden emin değildi, ama denemeye hazırdı. Elini onun penisinin tüm uzunluğu boyunca gezdirdi. Hiç gerçek deneyimi yoktu, ama o çok sevimliydi. Elindeki penise bakarak, onu hevesli gözlerle inceledi. Sayısız anatomi dersi onu bunun ne kadar güzel olduğuna hazırlamamıştı. Uzun mor bir damar avucunun altında zonkluyordu.

Adam düzgünce tıraşlanmıştı, testislerine doğru uzanan hafif bir kıl vardı. Vücuduna sıkıca yapışmış mükemmel yuvarlak küreler. Her yönüyle güzeldi. "Yatağa uzan ve bacaklarını aç." Sesi onun cinsel uyarılmasını çağrıştıran o tatlı, otoriter ses tonunu takınmıştı. Ve koruyuculuğunu. İkisi birbiriyle iç içe gibiydi.

Onun penisini bıraktı. O ses tonunu kullandığında, ciddi olduğunu anlamıştı. Bu, kulübesinde yaptığı hataydı. Onu doğru şekilde idare edememişti. Şimdi bunu anlayabiliyordu. Henry'nin bazı şeyleri kontrol etmesi gerekiyordu ve buna izin verilmediğinde zorlanıyordu. Onu korumak istemişti, ama o tanıdığı erkeklere boyun eğmeyi tercih etmişti. O zamanlar doğru olanın bu olduğunu düşünmüştü, ama Rye Harper onu hiç kucağına alıp koridorda taşımamıştı. Onu yatağa atıp soyunmasını istememişti.

Sevgilisine, onu ne kadar süredir tanıdığına bakılmaksızın, bir borcu vardı.

Tüm cesaretini topladı ve bacaklarını açarak ona kendini gösterdi.

Elleri ayak bileklerini buldu ve huzursuzca okşadı. O kadar çok siyasi tartışmaya yol açan vücudunun o kısmına bakarken, göğsünden uzun, mutlu bir iç çekiş çıktı.

"Lanet olsun, çok güzelsin." Ayak bileklerine bastırarak onları yukarı doğru itti, böylece dizleri açıldı ve tamamen ortaya çıktı. "Senin

Nasıl bakire olabilirsin, anlamıyorum. Nasıl hiç kimse bunu sahiplenmemiş olabilir?"

"Senden önce kimseyi istemedim." Ondan saklanmayacaktı.

"Mutluyum, bebeğim." Elleri uzun, yavaş bir şekilde bacaklarını yukarı doğru kaymaya başladı

bacaklarında yavaşça yukarı doğru ilerlemeye başladı, dokunduğu her yeri ısıttı. "Bana ne yaptığını söyle. Öpüştün, değil mi?"

Onun onu öptüğü gibi değil, ama öpüşme denebilecek bir şey yapmıştı. "Evet."

Elleri dizlerindeydi, uyluklarına doğru ilerliyordu. "Daha önce bir penise dokundun mu? Hiç ağzına aldın mı?"

Henry çok konuşmayı severdi. Daha önce öyle görünmüyordu. Arabadayken, tüm yol boyunca konuşmasına izin vermişti. Akşam yemeğinde, ara sıra yorumlarda bulunmuştu, ama çoğunlukla konuşmayı ona bırakmıştı. Şimdi ise gerçekten konuşmak istiyor gibiydi. "Hayır. Yani, kıyafetinin üzerinden dokundum, ama kesinlikle ağızla bir şey yapmadım."

"Çok mu ileri gittim? Öpüşmeden direkt oral sekse geçtim. İkinci aşama nasıl olur?"

Kafasını salladı. "Oh, softbol oynamadım. Sporla pek ilgilenmezdim."

Ağzından bir kahkaha çıktı ve sonunda yüzünde parlak bir gülümseme gördü. Bu onu daha genç, daha hafif ve çok daha tehlikeli gösteriyordu. Elleri çıktı ve parmak uçları hafifçe meme uçlarını okşadı. "Göğüslerinden bahsediyordum. Hiç bir erkek göğüslerinle oynadı mı?"

Yüzünde bir grimasa belirdi. "Üniversitede biraz elle taciz edildim ve hoşuma gitmedi. Beni çimdikledi."

Yatağın üzerinde hareket ederek arkasına geçti. "Bacaklarımın arasına uzan."

Nell kendini garip hissetti, ama onun istediğini yaptı ve onun arkasına geçmesine izin verdi, böylece sırtı başlığa dayandı. Onun ne planladığından tam emin olamadan ona doğru kaydı. Kolları uzandı ve onu kendine doğru çekti, böylece sırtı göğsüne yaslandı, bacakları da onun bacaklarını sardı. Aniden güçlü kollar ve bacaklarla tamamen sarıldı, bu samimiyet tatlılığıyla deliciydi. A d a m söylediklerinde ciddiymi. Ona bakacaktı. Nell

kendini ona açmış, seks için hazır olduğunu her şekilde göstermişti, ama adam onun üzerine atlamamıştı. Ona gerçek bir yakınlık sunuyordu. O anı özel kılıyordu.

Saçlarını yana doğru itip boynunun arkasını öptü, bu onu titretmişti. "Göğüslerinle oynamak istiyorum. Onları ne kadar sevdiğimi, ne kadar önemli olduklarını sana göstermek istiyorum."

"Onların çok hassas olduğunu sanmıyorum."

"Bunu ben karar vereyim." Büyük elleriyle göğüslerini avuçladı. "Göğüslerin, muhteşem vücudunun diğer tüm kısımları gibi. İlgiye ihtiyaçları var."

Avuç içleri göğüslerinde dolaştı, okşamadan ya da sıkmadan, sadece dokunarak ve uyararak. Göğsünden çıkan iniltiyi engelleyemedi. Parmakları meme uçlarında oynadı, onu kıvrandıran küçük dokunuşlar ve ardından uzun, nazik sıkışmalar. Bu sırada dudakları boynunda oynuyor, öpüyor ve yalıyordu. Sırtının alt kısmında onun ereksiyonunu hissedebiliyordu. Çok sertleşmişti, ama onunla oynamaya devam ediyor, onu tahrik ediyordu. Ayak bilekleri onun ayak bileklerini yakaladı ve bacaklarını ayırdı.

"Ne düşündüğünü söyle." Sözleri boğazına doğru fısıldadı.

"Hiçbir şey düşünmüyorum." Bu doğrudu. Hiçbir şey düşünmüyordu. Kafasında argümanlar oluşturmuyor ya da yapması gerekenleri gözden geçirmiyordu. Sadece hissediyordu.

"Duymak istediğim de bu." Parmakları meme uçlarını çevirdi.

Nell nefesini tuttu. Acı hissetti ama bu acı hızla damarlarında dolaşan ve doğrudan amına giden bir sıcaklığa dönüştü. Bacakları onun bacaklarına karşı huzursuzca hareket etti.

"Sanırım anlamaya başlıyorsun," diye mırıldandı. "Bu senin için iyi olacak. Bunu senin için çok iyi hale getirebilirim."

Bu iyi hissettiriyordu. Muhteşem hissettiriyordu. "Evet, Henry."

"Bana güven. Kendini benim ellerime bırak. Sana ben bakayım." Yine meme uçlarını çimdikledi, dudakları kulağına değdi. "Bana boyun eğ. Sadece bu yatak odasında. Boyun eğ. Bana burada efendinin ben olduğumu söyle."

O gerçekten efendiydi. "Evet, Henry."

O tısladı, vücudu arkasında sertleşti. "Seni istiyorum. Seni alacağım."

Kendini sırt üstü yatarken buldu. Bir dakika önce onun önündeydi, bir dakika sonra ise o kendini ters çevirip onu üstüne çıkmıştı. Ağırlığı onu yatağa bastırdı. Vücudunun ısısı onun vücuduna aktı. Göğsünün göğsüne değmesini ve birbirlerine bu kadar uyumlu olmalarını seviyordu. Onu öperken kendini uyuşturulmuş gibi hissetti. Dudakları onun dudaklarını okşadı ve sonra aşağıya indi, boynunu okşadı.

"Kimse meme uçlarını emmedi." Sanki ona değil, kendine konuşuyormuş gibi geliyordu. Sanki aldığı her şeyi ezberliyormuş gibi.

Dili dışarı çıktı ve meme ucunu yaladı. O titredi ve sonra elleriyle onun saçlarını buldu. O, onu yalayıp emdi ve sonra tatlı bir keskinlikle ısırdı. Diğer meme ucuna geçerek ona da aynı ilgiyi gösterdi.

"Kimse karnını sevmeydi." Aşağı doğru indi, dili göbek deliğine daldı. Dilini üzerinde gezdiriyor, elleriyle onu kendi ihtiyaçlarına göre hareket ettiriyordu. O hiçbir şey yapmasına gerek yoktu, sadece onun kendisine hayran olmasına izin verdi.

"Ve hiç kimse bu şekerin tadına bakmadı." Ağzı tam amının üzerindeydi. Kalp atışları üç katına çıktı. Dudakları üzerinde dolaşırken onun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Bana hiç kimsenin bu amına ağzını koyup, sen çılgılık atana kadar seni yemediğini söyle."

Sesi düşük bir homurtuyla çıktı. "Hayır. Kimse bunu yapmadı." Ve aniden, gerçekten, gerçekten birinin bunu yapmasını istedi. Oh, evet. Nefesi teninde dolaşıyordu. Beklenti vücudunu gerginleştirdi.

"Hareketsiz kalacaksın, Nell. Başının üstüne uzanıp başlığın çıtalarına tutunmanı istiyorum. Onlara tutunacaksın ve ben seninle oynarken hareket etmemen için sana yardımcı olacaklar. Şu anda benimsin. Bana itaat edeceksin."

Onunla tartışması gerekirdi, ama hayır, elleri, erkeğin açıkça iktidarı ele geçirme çabasına karşı çıkmakla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Hayır. Kolları yukarı doğru kaydı ve aniden itaatkar hale gelen parmakları başlığı buldu ve etrafına dolandı. İtaat etmek mutlaka kötü bir kelime değildi. Trafik kurallarına, karmik yasalara ve geri dönüşüm kurallarına itaat ediyordu. Sadece

kurallarına itaat ediyordu ve Henry bu konuda uzman gibi görünüyordu. Evet, bu şekilde haklı çıkabilirdi.

Ve sonra Henry'nin dili çıktığında ve amını uzun bir çizgi boyunca yaladığında hiç düşünmüyordu.

Nefesini tuttu, kalçaları kaydı.

Henry başını kaldırdı, yakışıklı yüzünde kaşlarını çatmıştı. "Kıpırdama. İtaat edemezsen durur ve kışına şaplak atarım."

Onun durmasını istemiyordu. Belki de bu seks meselesi tamamen eşit bir ortaklık olmak zorunda değildi. Ya da belki de ortaklık kavramını yeniden düşünmesi gerekiyordu. Her an her şeyin eşit olarak paylaşılması gerekmiyordu. Belki de her bir partnerin diğerini memnun etmek için en iyi yaptığı şeyi yaptığı tatlı bir senfoni olabilirdi. Henry'nin ihtiyacı neydi? Burada kontrolün kendisinde olması gerekiyordu. Ona tam olarak neye ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve bu konuda lafı dolandırmıyordu. Düşündüğünde bu harika bir şeydi.

"Hareketsiz kalacağım. Ama bu çok zor çünkü çok hoş bir his, Henry. Bu konuda çok iyisin."

Bir dakika boyunca ona baktı, çenesi hafifçe açıldı. "Teşekkür ederim."

Bana daha önce hiç böyle bir şey söylenmemişti. En azından sözlü olarak."

Övgüye ihtiyacı vardı. "Sen çok, çok iyisin. Bu hissi seviyorum. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Oh, daha da iyi olabilirim, aşkım, ama övgünü takdir ediyorum. Tadı çok güzel. Tadı inanılmaz. Saf ve... adil. Tadı adil ve doğru."

Kız gülmekten kendini alamadı. O çabalıyordu. Aslında bu onun için çok tatlı bir davranıştı. "Çok mutlu oldum. Lütfen beni tekrar özer misin? Söz veriyorum, kıpırdamayacağım. Denerim."

Daha önce çok sert olan yüzü yumuşadı. "Senin coşkunu kaldırabilirim. Bunun üzerinde çalışacağız, bebeğim, ama şimdilik seni yemek istiyorum."

Başını tekrar eğdi ve sözünü tuttu. Dili yaladı, sevdi ve dudakları emdi. Dili her yerdeydi, sevgi yayıyordu. Nell konsantre olmak zorunda kaldı, bacaklarını sabit tutmaya zorladı. Mükemmel hissettiriyordu. Onu bir tatlı gibi yedi ve hayatında ilk kez, sevildiğini hissetti.

Dilini defalarca vücudunda gezdirdi ve elleri, onun hareketsiz kalacağını biliyormuş gibi uyluklarından ayrıldı. Vücuduna baktı, Henry'nin koyu renkli başı onun merkezindeydi. Kafasını hafifçe eğerek yukarı baktı. Gözleri onun gözleriyle buluştu ve labiyasının bir yaprağını ağzına aldı.

Aralarında bir bağ hissetti. Bu yüzden bunca zaman beklemişti. Gerçek bir bağ kuracağı bir erkeği beklemişti. Onu kızdırmış ve baştan çıkarmıştı, ama onu gördüğü anda aralarında elektriksel bir şey hissetmişti. Bunu bir daha asla bulamayabilirdi.

"Bana nasıl hissettiğini söyle, aşkım." Parmağını kadının amına dokundurdu.

"Çok iyi." diye inledi. Hareketsiz kalmak çok zordu, ama söz vermişti.

"Daha fazlasını ister misin?"

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. O parmaktan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Parmak amına girip çıkıyor, içini okşuyordu. "Evet."

"Sana çok daha fazlasını verebilirim." Sözler onun teninde sıcak bir his uyandırdı. "Ama önce bana bir şey vermelisin. Orgazmını istiyorum. Boşaldığını duymak istiyorum."

Parmağı derine daldı ve ağzını tekrar onun üzerine yerleştirdi. Klitorisini ağzına aldı ve kız neredeyse çılgılık attı. Zevk teninde yayıldı, sıcaklık onu doldurdu.

Bir dakika öncesine göre daha büyüktü. Çılgılık attı, onun adını haykırdı. Artık daha az yalnızdı, daha mutluydu.

Vücudundaki her hücre canlandı ve önemli bir şey bulduğunu biliyordu.

Sakinleşti. Henry başını kaldırdı. "Lütfen benimle seviş. Lütfen, Henry."

Hazırdı.

Altıncı Bölüm

Lütfen benimle seviş. Lütfen, Henry.

Bu sözler kafasında yankılandı. Bishop sevişmezdi. Bishop sikişirdi. Partnerlerini sikişmeye istekli oldukları için seçerdi ve genellikle bu ayrıcalık için para ödemeyi tercih ederdi. Fahişelerle sikişirdi ve bazen bilgi karşılığında sikişirdi. O kadınların hiçbiri ona berrak kahverengi gözlerle bakıp kibarca onunla sevişmesini istememişti.

Hiçbiri, onun becerileri için övülmesi gerektiğine inandıkları için onu övmedi. Nell Finn onu manipüle etmeye çalışmıyordu. Onu, kendisinin gücü olduğu bir konuma getirmeye çalışmıyordu. O, tatlı kendisiydi.

Ve onunla sevişmesini, bekaretini almasını, ilk erkeği olmasını istiyordu.

John Bishop sevişmedi, ama belki Henry Flanders sevişti. "Sana bakacağım." Her kelimesinin ciddi olduğunu fark edince şok oldu. Her kelimenin anlamını anladı. Bu kadına elinden geldiğince bakacaktı. Ona yabancıydı, tamamen yabancıydı, ama çok güzeldi ve güzelliği içinden geliyordu. Nell Finn'den çok daha güzel kadınlar tanıdı, ama hiçbiri ona onun gibi meydan okumamıştı. Oh, birkaçı onu öldürmeye çalışmıştı, ama hiçbiri onun yaptığı gibi onu düşündürmemişti. Fikirleri naifti, ama o onlara inanıyordu ve belki, sadece belki, haklıydı. Belki de dünyayı değiştirmek için, en ufak bir şekilde bile olsa, Nell gibi bir kadın gerekiyordu.

Bishop hayatının çoğunu statükoyu korumak için kanlı bir savaşta savaşıyor ve geçirmişti.

Dudakları yukarı kıvrıldı, elleri onun saçlarını buldu. "Biliyorum."

"Nell, ben..." Ona gerçeği tekrar söyleme ihtiyaçı hissetti. Yalan söylemek istemiyordu. Yanlış beklentiler yaratmak istemiyordu. Onu hayatında hiçbir şeyden daha çok istiyordu, ama bunu ondan almak istemiyordu.

Koyu renkli gözleri yumuşadı, parmakları onun saçlarını geriye doğru düzeltti. "Biliyorum."

Onun gideceğini biliyordu. Ondan uzaklaşacağını biliyordu, ama yine de kendini ona sunuyordu. Onu terk etmesinin sorun olmadığını, onun sunabileceği her şeyi kabul edeceğini söylüyordu.

Ona ne sunabilirdi ki?

Önemli değildi, çünkü o bencil bir piç olacaktı ve onu yine de alacaktı. Onu alacaktı, çünkü o, yaptığı her şeyin bedeliydi. O, onun ödölüydü. Onunla geçireceği bu kısa süre, yapması gereken diğer tüm pislikleri atlatmasını sağlayacaktı. Kariyerinin geri kalanında, asıl koruduğu şeyin Nell Finn olduğunu bilecekti. Birbirlerinden milyonlarca kilometre uzakta olacaktı, ama o onun için savaşacaktı.

Vücudunu yukarı çekti, dilinde hala onun tadı vardı. Tadı çok güzeldi. Normalde asla am yemezdi. Değişimleri o kadar samimi değildi, ama Nell'in her şeyi deneyimlemesini istiyordu. Onun ilk olması için karşı konulmaz bir arzusu vardı - ilk gerçek kirli öpücüğü, ilk samimiyeti, ilk oral seks, her türlü ilk seks. Onu arzuluyordu. Ona her şeyi öğretmek için günleri vardı.

Ama bu ilk seferinde, ona bunun ne kadar iyi olabileceğini öğretecekti
olabileceğini öğretecekti.

Vücudunu onun vücudunun üzerine bıraktı. O, onun altında küçüktü.

Cildinin ipeksi pürüzsüzlüğünü, onunla ne kadar zıt olduğunu seviyordu. Aniden, onun ihtiyaç duyduğu adam, hayran olacağı adam olma arzusu duydu.

Onu açıp, penisıyla hakimiyet kurarak onu almak istiyordu. Hiçbir kadına bu kadar hakimiyet kurmak istememişti, ama bu ona hizmet etmeyecekti. Uzun ve yavaşça onu öptü, kafasında bir tartışma yaşanıyordu. Penisi ve beyni savaş halindeydi. Penisi onu çığlık atana kadar sikkem istiyordu, ama kafası ona düzgün bir şekilde hizmet etmek, onu daha önce hiç bağlanmadığı bir şekilde kendisine bağlamak istiyordu.

Burnunu öptü, beyni kontrolü ele geçirdi. Bu gece bencil olmayacaktı. Daha sonra oyunlarını oynamak için bolca zaman olacaktı, ama bu gece ona şefkat gösterecekti. Kız sıcak, ıslak ve istekliydi, ama bunun uzun sürmesini istiyordu.

"Beni istediğini söyle." Kelimeleri yanağına fısıldadı, kollarının onu sardığı şekli hayranlıkla izledi. Nell'in teni onun tenine değişiyordu, kokusu ve tadı duyularını dolduruyordu. Bu kelimeleri duymaya ihtiyacı vardı. Bunu ondan alamazdı. Onun vermesi gerekiyordu.

"Seni istiyorum." Ona gülümsedi. "Her şey yoluna girecek. Harika bir iş çıkaracaksın. Biliyorum. Senin için uzun zaman oldu mu?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Her seferinde onu şaşırtıyordu. "Uzun zaman oldu, ama sanırım başa çıkabilirim."

Onunla başa çıkabilirdi. O çok tatlıydı, ama ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğu belliydi. O, protestoları ya da arkadaşları gibi bir amaç uğruna kendini kaybedip, kendine gerçekten bakmayı unutabilecek türden bir kadındı. Güçlü bir lidere ihtiyacı vardı, ancak bu liderin gizli kalması gerekirdi. Nell, yatak odasının dışında kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek isterdi, ama ona göz kulak olacak birine de çaresizce ihtiyacı vardı.

Onunla yatakta olması bunun kanıtıydı.

Dili onun diliyle dolandı, yavaş ve sakin bir şekilde. Göğsünü onun göğsüne sürttü ve bacaklarının onu kabul etmek için daha da açıldığını hissetti. Ona yer açtı, onu bacaklarının arasında kucakladı. Penisini öfkeyle sertleşmişti, ama onu kontrol altında tuttu, ona sürtünmekle yetindi. O yumuşak ve sıcaktı, ve çok, çok ıslaktı.

Onu içine çekti, kokusunun duyularını sarmasına izin verdi. Parmaklarını saçlarına götürdü ve hafifçe kavradı. Onunla birlikteyken ona çok şey öğretecekti. Penisinin nasıl emilmesini sevdiğini ona gösterecekti. Penisini ağzına sokacak, diline boşalacak ve onu içmesini izleyecekti.

Kalçaları hareket etmeye başladı. Daha fazla bekleyemezdi, yoksa korunmadan onun içine girecekti ve bunu onun için istemiyordu. İçine boşalmak için duyduğu ihtiyaç onu zorluyordu, ama bu riski göze alamazdı. Nell'in içine boşalırsa,

beklemek zorunda kalacaktı. Nell'in hamile kalmadığından emin olmak için kalmak zorunda kalacaktı.

O da buna izin verecekti. Artık kendini kontrol edemediği için onu durdurmayacaktı. Kontrol onda idi. Doğaya bırakmak dünyadaki en basit şey olacaktı ve birkaç dakika içinde, o ne kadar adi bir herif olduğunu öğrense bile, onu kendine bağlayabilecekti.

Bishop aniden geri çekildi. Yapamazdı. Onu korumak zorundaydı.

"Ne?" Nell gözlerini kocaman açarak sordu.

"Prezervatif lazım." Elinde tuttuğu şeyden düşürdü. Asla elinde bir şey düşürmezdi. Hareketlerinde, eylemlerinde her zaman hassastı, ama kız onu beceriksiz hale getiriyordu. Yatağın yanındaki komodini açıp her zaman yanında taşıdığı prezervatifleri almak için uzanırken elleri titriyordu.

"Teşekkürler. Doğum kontrol hapi kullanmıyorum." Ona bir tür kahramanmış gibi bakıyordu. Elleri belindeydi, yukarı aşağı okşayarak onu sakinleştiriyordu. "Daha önce hiç gerek olmadı."

"Seni hastaneye götürüp doğum kontrol hapi yazdırmalıyız." O lanet prezervatifi takmak istemiyordu. İçine boşalmak istiyordu. Onun içinde, onun bir parçası olan, onunla kalacak olan menisini taşıdığını bilmek istiyordu.

"Tamam," diye kabul etti.

Evet, bir koruyucuya ihtiyacı vardı. Onu terk edeceğini söyleyen bir adam için hap almayı kabul etmişti.

Ama Nell Finn akıllıydı. O aptal herifi beklemeyecekti. Başka birini bulacaktı. Belki ihtiyacı olan kişiyi değil, ama tüm tatlılığını kabul edecek birini bulacaktı. Sonunda onu unutacaktı ve o haplara ihtiyacı olacaktı, çünkü Nell kadar şehvetli bir kadın uzun süre yalnız kalamazdı. O gittikten sonra, başka bir sevgili bulacaktı.

Kondomu biraz vahşice yırttı. Bu fikirden nefret ediyordu. Sahiplenici olmaya başlamıştı. Nell'i kendine ait olarak görmeye başlamıştı ve bu tehlikeli bir düşünceydi.

Prezervatifi takmaya başladığında ağzından bir inilti çıktı. Nell'in eli onun eline katıldı, küçük avucuyla lateksi onun penisi üzerinde gezdirdi. O, Nell'in ellerini seviyordu. Eller gerçektir. O, oje sürmüyordu

ama tırnakları bakımlıydı. Nell'in elleri çalışırdı. Onları bahçesini dikmek ve kitaplarını yazmak için kullanırdı. Şimdi ise onu kendisine hazırlamak için kullanıyordu.

Neredeyse onunla tanınan demir gibi iradesini kaybetmek üzereydi. Bishop derin bir nefes almak zorunda kaldı, yoksa sanki on beş yaşında gibi, koruyucu ailesinin evinde yaşayan gençlerden biriyle kendini aptal durumuna düşürecek şekilde hemen orada boşalacaktı.

Kısa bir an için, bunu daha önce hiç yapmamış olmayı diledi. Nell'e ve yüzündeki hayrete bakarak, aslında tekrar bakir olmayı, bunu onunla paylaşmayı, onunla bu anı yaşamayı, genç ve taze olmayı ve altındaki kadınla geleceğe bakmayı diledi. Nell çok gençti. Oh, yirmi beş yaşındaydı, ondan sadece on yaş küçüktü, ama o, ona göre yüzyıllar öndeydi.

Kız prezervatifi takmayı bitirdi ve elleriyle onun göğsünü okşayarak onu tekrar o ana geri getirdi. Pişmanlıklar önemli değildi. Onlar için daha sonra zaman olacaktı. Bishop'un öğrendiği bir şey varsa, o da pişmanlıkların, bir adamdan kaçmaya çalışsa bile onu bulmanın bir yolu olduğuydu.

Şu anda önemli olan tek şey Nell Finn'i memnun etmektir. Melankolik düşünceleri bir kenara bırakıp ona odaklandı.

"Yavaş olacağım, bebeğim. Seni incitmek istemiyorum." Bu, yapmak istediği son şeydi. Dizlerinin üzerine çöktü ve penisini onun vajinasına yerleştirdi. Penis, o güzel vajinaya karşı vahşi bir yağmacı gibi görünüyordu, ama başı zaten onun sıvısıyla kaplanmıştı. O onu istiyordu. İçeri girerken odak noktasını bu manzaraya yöneltti, penis başı kayboldu, onun içine kayd.

Kız nefesini tuttu, elleri onu sıkıca kavradı.

"Sorun yok." Yavaş. Sakin. Geri çekildi ve sonra tekrar içeri girdi, her seferinde biraz daha ilerledi. "Sen beni almak için yaratıldın."

"Çok yavaşsın." O, onun altında huzursuzdu. Kalçalarını yukarı kaldırarak onu daha derine almaya çalıştı.

"Nell." Adam kadının adını fısıldadı, ama kadın bu uyarıyı dikkate almadı. "Daha fazlasını istiyorum." Nell yukarı doğru itti.

Bu, onun dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. İçine daldı, o onu köküne kadar alana kadar uzun bir hareketle itti.

Bütün vücudu gerildi ve yüzü kızardı. Nefesi hızlandı. "Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim. Her zaman sabırsız olmuşumdur. Artık bunu halletmelisin. Sorun değil. Ben dayanabilirim."

O kadar sinir bozucuydu ki.

"Kıpırdama. Bana alışacaksın." Ona baktı, kalbi sıkıştı. Gözlerinde yaşlar birikti. İşte bu yüzden bakirelerle uğraşmıyordu. Bunun için sabrı yoktu. Tam olarak onun dediğini yapmalıydı. Çabucak bitirip onu bırakmalıydı.

"Acele etmiyorsun Henry."

Onun ağzını kapatmanın tek bir yolu vardı. Ona nazikçe öptü, başka bir şeye odaklanması için yumuşak bir istekle. Nell'in beyni çok hızlı çalışıyor, hiç durmuyor gibiydi. Ona konsantre olması için başka bir şey vermesi gerekiyordu. Kız tekrar yumuşadı, kolları bir kez daha Henry'nin boynuna dolandı. Ağız Henry'nin ağzının altında açıldı ve Henry, kızın gevşediği anı hissedebildi. Vücudunu kızın vücuduna yasladı, kızın göğüslerinin kendi göğsüne bastırıldığını hissetti. Dilini yavaşça kızın diline sürterek tembel bir dans yapmasına izin verdi.

Penisi ölmek üzere olsa da acele etmedi. Sabır. O sabırlı olmayabilirdi, ama bu onun işinin bir parçasıydı. Kendini tuttu, onu tekrar tekrar öptü, zevkle uyuşturmaya çalıştı. Uzun bir süre sonra, kalçalarını tekrar hareket ettirdi ve bu sefer o yüzünü buruşturmadı.

"Daha iyi mi?"

Gözleri yine o rüya gibi bakışa bürünmüştü. Kız başını salladı. "Evet. Tekrar yap, Henry. Çok iyi geliyor."

İnanılmaz bir duyguydu. Hiç bu kadar sıkı bir vajinaya girilmemişti. Nell onun penisini kavradı, her santimetresi saf zevkti. Çekildi ve çok dikkatli bir şekilde tekrar içeri girdi, pelvisinin klitorisine sürtündüğünden emin oldu. Kalçalarını çevirdi ve yavaş bir ritim tutturdu. İçeri, dışarı ve her yöne. İçeri, dışarı, sürtünerek. Onun bundan hoşlandığından emin olmanın yolu buydu.

Yükselen dalgayı geri tuttu, büyük bir özenle onun içine girip çıktı. Daha sonra kendini bırakacaktı. Daha sonra onu sertçe sikebilirdi, ama bu gece değil. Bu gece onun içindi.

Kadının boğazının derinliklerinden düşük bir inilti geldi ve adam kadının amının penisini sıkıca kavramasına izin verdi, onu sağdı ve doruğa ulaştırdı. Orgazm onu yıldırım gibi vurdu, titremesine ve inlemesine neden oldu. Kontrolünü kaybetti ve birkaç mutlu an boyunca onu sikti, her şey kayboldu, dünyada gerçek olan tek şey o oldu.

Son bir kez daha itti, sahip olduğu her şeyi verdi ve sonra yığıldı, vücudu onu yatağa bastırdı.

Huzur. Sakinlik. Onun sıcaklığı ve tatlı kokusunun kendisini sarmasına izin verdi. Normalde şimdi kalkıp duş alıp, kibarca "teşekkür ederim" dedikten sonra uzaklaşacağı zamandı.

Nell'in yanağı onun yanağına yaslandı, yüzleri mükemmel bir samimiyetle birbirine sürtündü. "Henry, bu çok güzeldi."

O çok güzeldi. O, penisinin onun vücudundan çıktığı anı nefret ederek yer değiştirdi. Ne söyleyeceğini tam olarak bilemeden yana yuvarlandı.

Daha önce hiç bir kadınla yatmadığını fark ettiğinde oldukça şaşırdı. Oh, pek çok kadınla yatmıştı. Birkaçıyla geceyi geçirmişti. Çoğunlukla iş için. Onlardan bilgi alması gerektiği için yattığı birkaç kadın vardı ve ya yatakta konuşurken bilgiyi almıştı ya da kadın uyuyana kadar bekleyip dizüstü bilgisayarını veya telefonunu indirmişti. Ama onlarla hiç yatmamıştı.

Hayatında bir kez bile.

O, uyku bakiresi idi.

"Gitmeli miyim?" Nell'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Bishop, ne kadar zamandır orada oturup geçmişini düşündüğünü merak etti.

Onu yataktan kaldırıp, ikisini de temizleyip, kibarca odasına geri götürmek dünyadaki en kolay şey olurdu.

"Hayır. Bana bir dakika ver." Yataktan kalktı. Ne yaparsa yapsın, prezervatifi atması gerekiyordu. Banyoya doğru yürüdü.

"Çok güzel bir popon var."

Yüzünün kızardığını hissetti. Lanet olsun, kızardı. Sanki lanet olası bir okul çocuğu gibi. "Teşekkürler."

Banyoya girip kapıyı kapattı. Ne halt ediyordu? Neden kalbi bu kadar hızlı atıyordu? Neden bu kadar

tuhaf hissediyordu?

Kalp krizi. Belli ki kalp krizi geçiriyordu ve burada, ıplaklar Dağı'nda ölecekti. Bill onu cenaze için giydirmeye zahmetine girecek miydi, yoksa çıplak kığını toprağın içindeki güzel, rahat bir çukura atacak mıydı? ıplaklar cenaze törenleri yapar mıydı?

Delirmiş gibi davranıyordu. Prezervatifi çıkarıp attı. Kendini temizledi ve dışarı çıkıp Nell'e harika vakit geçirdiğini, ama odasına dönmesi gerektiğini açıklamaya hazırlandı. İlişkilerini rahat tutmaları gerekiyordu.

Evet, öyle yapacaktı.

Kapıyı açtı, onu nazikçe dışarı çıkarmaya hazırdı. Ve kalbi yine o aptalca çarpıntıya başladı çünkü Nell'in gözleri kapalıydı ve uyurken kolunu yastığa dolamıştı. Çikolata kahvesi saçları omuzlarını kaplıyordu ve bir meme ucu görünüyordu.

İşığı kapattı ve yatağı girdi, Nell'in kolunu yastık yerine kendisine sarılması için çevirdi. Hoştu. Sıcak. Rahattı. Böylesi daha iyiydi. Bu onun ilk seferiydi. Biraz şefkat görmesi gerekiyordu. Her kasının yatağı gömüldüğünü hissederek rahatça uzandı.

O sadece birkaç gece, belki bir hafta, belki de iki hafta onun olacaktı. Birkaç hafta kalabilirdi, ama hepsi bu kadardı. Belki bir ay bile. Evet, bir ay kalabilirdi.

Nell ile burada kalabilirdi. Belki sonunda onunla yatmaya alıştırdı.

Esnedi. Kızın vücudunun ısı ve yumuşak teninin kendi tenine değmesi, onu uyuşturucu bir etki yaratıyordu ve uykuya dalıyordu.

Ama bir doktora görünmesi gerekecekti, çünkü kalbinde kesinlikle bir sorun vardı.

* * *

Nell yavaşça uyandı ve battaniyenin altında dönerek uyandı. Yüzünde güneşin sıcaklığını hissetti ve sabah ışığında gözlerini kırptı.

Bu onun odası değildi. Henry'nin odasındaydı. Ve çıplaktı. Hem de çok, çok çıplaktı. Dikkatlice uzandı ve kolunu arkasına doğru kaydırđı. Hiçbir şey yoktu. Yatakta yalnızdı.

Henry gitmiş miydi? Oturarak, göğüslerini örtüyle kapattı.

"Günaydın. Burada bir demlik sıcak su var. Earl Grey, oolong ve yeşil çay var."

Henry masada oturuyordu ve yanında beyaz seramik bir demlik ve iki fincan bulunan bir tepsi vardı. Görünüşe göre birkaç muffin bulmuştu.

Sandalyesinde döndü. Bilgisayarda bir şeyler yapıyormuş gibi görünüyordu. Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. Gülümsediğinde çok etkileyiciydi. "Muffinler vegan. Yaban mersini ve ahududu aromalı. Hoşuna gider diye düşündüm."

Yavaşça başını salladı, onun tişört ve eşofman giymişken kendisinin tamamen çıplak olması gerçeğini nasıl ele alacağını tam olarak bilemiyordu. Kıyafetleri neredeydi? Duş almalı mıydı? Kesinlikle dişlerini fırçalaması gerekiyordu.

"Nell?" Henry ona umutla baktı. "Hangi çayı istersin?"

Çay. Ona çay ikram ediyordu. Çayı çok severdi. "Yeşil."

Adam içini çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. Giysileriyle farklı görünüyordu. Neredeyse normal görünüyordu. Çıplak ve gözüksüzken süper kahraman gibi seksi görünüyordu, ama şimdi yine tatlı ve çekici haline dönmüştü. Sadece çikolata kahverengi gözleri buz gibi bakıyordu. Mağara adamı tavırlarını takındığında daha da seksi oluyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama Henry dominant tavırlarını takındığında içi yumuşayıp eriyordu. "Bu resimde ne sorun var, Nell?"

Hiçbir fikri yoktu. Battaniyeyi üzerine çekti ve her dakika kendini garip hissetti. Belki de bu durumu cesurca atlatmalıydı. Odanın diğer ucunda kıyafetlerini gördü. Ya da banyoya koşup duşu açabilirdi.

"Sana bir soru sordum."

Ve o da cevabı bilmiyordu. Cevabı bilmemek hoşuna gitmiyordu. O her zaman cevabı bilirdi. Münazara takımının şampiyonuydu. "Bana her şey normal görünüyor."

"Neden boynuna battaniye sardın? Odayı ısıttım. Sıcak ve rahat olmasını sağladım. Buraya gel ve çayını al."

"Bana kıyafetlerimi uzatır mısın?"

"Hayır. Bu işler böyle yürümüyor. Yalnızız, o yüzden çıplaksın."

Ona baktı ve yüzünde bir kaş çatma hissetti. "Sen çıplak değilsin. Bu adil değil."

"Mesele adalet değil," diye cevapladı adam, ona taviz vermeden. "Durum böyle. Senin çıplak dolaşmanı izlemek istiyorum. Yalnız olduğumuzda, bana ait olduğunu bilmek istiyorum."

"Yine adil değil."

"Bu adaletle ilgili değil, Nell. Ve düşündüğünde bu adil bir şey. Yalnız olmadığımız zamanlarda, seni tehlikeye atmadığı sürece istediğin her şeyi yaparım. Neden vegan kekler getirdiğimi sanıyorsun? Pastırmayı görmezden geldim. Et yememin seni rahatsız etmediğini söylediğini biliyorum, ama dün gece seni izledim ve bence rahatsız etti. Pastırmayı severim, ama senin yanında yemememi tercih edersin diye düşünüyorum. Ben de senin kıyafetlerini çıkarmamayı tercih ederim. Bu bir takas."

Gerçekten düşündüğünde, bu mükemmel bir takasdı. Henry küçük bir adam değildi ve metabolizması iyi görünüyordu. Önceki gece iki hamburger ve bir sürü patates kızartması yemişti, bu yüzden çok fazla pastırma yiyebileceğinden emindi. Bir domuzu kurtarıyordu. Elbette, onu korkutup kaçırabilirdi. Henry onu önceki gece görmüştü, ama o seks sırasında olmuştu. Erkekler seks modundayken kadınları farklı görürlerdi. Bu çay moduydu ve o, kadının selülitlerini fark edebilirdi.

Henry'nin yanında seksi kalma ihtiyacını, bir domuzu kurtarma konusundaki derin arzusuyla dengelemek zorundaydı. Domuzlar zeki yaratıklardı, ama aynı zamanda hemen hemen her şeyi yedikleri de biliniyordu. Domuzlar dünyadaki en sevimli yaratıklar değildi, ama bu, korkunç bir şekilde öldürülüp çeşitli etler için parçalanmaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ama göğüsleri gerçekten sarkmıştı.

"Şu anda ne düşündüğünü bilmek için çok şey verirdim." Henry'nin gülümsemesi, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasından parlak, güneş gibi bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Göğüslerimi göstererek bir domuzu kurtarabileceğimi düşünüyordum." Bu iyi bir amaçtı.

"Evet. Kalkıp buraya gelip kucağıma oturmalısın, yoksa gidip gördüğüm ilk domuzu yiyebilirim." Kucağını okşadı. "Senin itaatini elde etmek için etten vazgeçmeye tamamen hazırım."

Daha önce hiç sevmediği bir kelime vardı. Teslimiyet. "Teslim olmayı sevdiğimi sanmıyorum."

"Sadece yanlış bir şekilde düşündüğün için. Boyun eğmenin seni zayıf yaptığını düşünüyorsun, ama ben gerçek bir erkeğe boyun eğmenin güçlü bir kadın gerektirdiğini biliyorum. Bu bir takas ve tüm takaslar gibi, karşılığında bir şey elde edersin. Bana, samimi olduğumuzda bana itaat edeceğine söz ver. Ben de sana, neredeyse her zaman senin liderliğini takip edeceğime söz veriyorum."

Bu onun açısından neredeyse delilikti. Onu kendi dünyasında göremezdi. Ama onu orada görmekten çok hoşlanacaktı. "Ben çılgın şeylerden hoşlanırım."

"Evet, biliyorum." Bakmakta olduğu bilgisayarı işaret etti. "O çocuğun doğum günü partisine gerçekten itiraz etmen gerekiyor muydu?"

Onun bilgisayarı mı vardı? "O özel bir şey."

"Artık hiçbir şey özel değil. Çarşafı bırak. Sana birkaç sorum var." Lezzetli görünen bir kek aldı. "Hadi ama bebeğim. Aç olduğunu biliyorsun. Uyumadan önce ısıtıcıyı açmadım, bu yüzden bu sabah burası buz gibiydi. Uyandığımda penisim vücuduma geri girmeye çalışıyordu, ama seni beslemek için cesaretimi toplayıp yataktan kalktım."

Pencereden dışarı baktı. Dünya beyazla kaplıydı. Stella'nın tahmin ettiği fırtına gelmişti ve Henry ısıtıcıyı açmadan önce odanın çok soğuk olduğunu tahmin ediyordu. Ve dikkatlice battaniyeye sarılmış olduğunu fark etti. Henry, o uyurken vücuduna bir battaniye daha örtmüştü, sıcak ve rahat olmasını sağlamıştı. O bir bilgisayar hırsızı olabilir, ama önceki gece ve görünüşe göre bu sabah da inanılmaz derecede şefkatli davranmıştı. Odayı sıcacık ve sıcak tutmuştu, ki normalde buna itiraz ederdi, ama bu sabah biraz bencil hissediyordu. Bu kısa süre için Henry tamamen ona aitti. Dünya onu affedecekti.

Çarşafı düşürdü ve elini muffin için uzattı. Sevgilisiyle yatakta çıplak olarak kahvaltı yapmanın son derece samimi ve sevgi dolu bir yanı vardı. Henry Flanders onun sevgilisiydi. Gözyaşları dolmak üzere olduğu için derin bir nefes aldı. En son istediği şey, ağlayarak bu anı mahvetmekti. "Ahududulu muffin alacağım, teşekkürler. Aslında o çocuğun doğum gününü protesto etmiyordum. Hayvanat bahçesinin ayıları nasıl tedavi ettiğini protesto ediyordum. Ayıların geldiği koruma alanı onları hayvanat bahçesine verdiğinde, hayvanat bahçesine ayılar için yeni ve daha büyük bir ortam oluşturulması için kullanılması gereken büyük bir bağış da yaptı, ancak hayvanat bahçesi bu parayı bir atlıkarınca yapmak için kullandı. Ben atlıkarıncaya itiraz ediyordum, ki o da Austin Jacobson'ın dördüncü doğum günü partisinin yapıldığı yerd. Ayrıca annesine, satın aldığı balonların bir sürü kuşu öldüreceğini de söylemiş olabilirim. Tersine, Austin'in babası hot dog yiyerek boğulmak üzereyken Heimlich manevrası yaparak onu kurtardım. Vegan bir alternatif olsaydı bu olmazdı."

Henry ona muffin'i uzattı ve çayını doldurmaya başladı. Gözleri kısa bir süre göğüslerine takıldı ve sanki bu manzaradan büyülenmiş gibi iç geçirdi. "Tamam o zaman. Muhtemelen kulübenize giren kişi o değildir."

Kadın çay fincanını aldı. "Çılgın beyefendiyi bulmak için e-postalarımı mı karıştırıyorsun?" Vay canına, bu çok cinsiyetçi bir laftı. "Kadın da olabilir. Kadınlar da erkekler kadar çılgın olabilir."

"Bana vaaz veriyorsun, bebeğim." Bilgisayara geri döndü. "Ve evet, sana tehdit mektupları gönderen biri var mı diye e-postalarını taradım. Miktarı beni şaşırttı."

O buna alışmıştı. İnsanlar, onların işlerini, konut projelerini veya hayvanat bahçelerini protesto ettiğinde bundan hoşlanmazlardı. Kötü e-postalara, mektuplara ve ara sıra gelen telefonlara alışmıştı. "Çok sık alıyorum. Çoğunu görmezden geliyorum. Bomba gibi görünen kutu hariç. Onun için şerifi aramak zorunda kaldım. Ama Farley kardeşler bana, o kadar kötü yapılmış ki asla patlamayacağını söylediler. Onlar çok

akıllılar. Onlar sadece çocuk, ama bomba yapım teknikleri konusunda büyüklerinden çok daha bilgililer."

"Biri sana bomba mı gönderdi?" Henry ona bakıyordu ve odanın sıcaklığı yine düşmüş gibiydi.

Belki de o kısmı kendine saklamalıydı. Muffin'i yutarken biraz boğuldu. "Şey, dediğim gibi, çok iyi bir bomba değildi. Ara sıra kaka dolu kutular da aldım. Onlar da patlamadı, şükürler olsun."

Yüzü kızarmış, çenesi sert bir çizgiye dönüşmüştü. Kendini kontrol altına almış gibiydi, sesi ifadesinden çok daha yumuşaktı, sanki onu korkutmamak için çok çaba sarf ediyormuş gibi. "Nell, tatlım, sana bu paketleri gönderenlerin isimlerini öğrenmem gerek."

"Oh, genellikle geri dönüş adresi bırakmazlar." Henry biraz naif görünüyordu. Nell muffinini bitirdi. Muhtemelen akademisyen olarak pek fazla tehdit mektubu almamıştı.

"Ama şerif onları buldu, değil mi?"

"Burada kolluk kuvvetleri oldukça rahat. Zarar vermedikçe bir şey yapmıyorlar."

Henry zar zor bir şey mırıldandı, ama Nell tam olarak duyamadı. Gözlerini kısa bir süre kapattı. "Tamam o zaman. Yeni bir başlangıç yapalım. Sıska çocuğun nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Logan mı, Seth mi?" Çocuklar olarak adlandırılmaktan hoşlanmazlardı, ama Henry'nin onlardan bahsettiğinden emindi.

"Seth."

"Kış tatilini büyükbabasıyla geçiriyor. Vadinin dış kenarında yaşıyor. Logan'ın evi iki kapı ileride. Logan'ın evini kaçırmanız imkansız. Teeny ve Marie cüceler gibi. Her yerdeler. Seth ve Logan ya orada ya da Seth'in evinde olacaklar. Ama neredeyse her zaman birlikteler."

"Güzel." Henry ayağa kalktı. "Sanırım Bill bana birkaç kar motosikleti olduğunu söylemişti. Genç adamla konuşmak istiyorum. Sanırım bilgisayarla birini takip etmek konusunda bir iki şey biliyor olabilir."

Peçeteyi geri verdi. "Kahvaltı için teşekkürler. Çok lezzetliydi."

"Bilmiyorum. Henüz hiç denemedim." Odanın sıcaklığı bir anda yükseldi. Henry, sanki dünyanın en güzel muffin'iymiş gibi ona bakıyordu. "Ne kadar ağrın var, bebeğim?"

Kalbi bir anda üç kat hızla çarpmaya başladı. Henry'nin tek bir bakışı, tüm vücudunu yumuşatıp istekli hale getirdi. "İyiyim."

Gömleğini başından çıkarıp bir kenara attı. "Harika, çünkü çok açım. Bacaklarını aç da kahvaltımı yapayım. Biraz bal lazım."

Nell uzandı ve güne güzel bir başlangıç yaptı.

Yedinci Bölüm

Bishop kar motosikletinden atladı ve önündeki küçük kulübeye baktı. Karla kaplıydı, ama biri özenle ön verandadan garaj yoluna kadar olan yürüyüş yolunu kürekle temizlemişti. Dairesel garaj yoluna üç araba park edilmişti: küçük bir VW böcek, kocaman bir SUV ve daha iyi günler görmüş bir kamyonet.

Ve baktığı her yerde, bahsettiği cücelerin izlerini gördü. Sivri kırmızı şapkaları kardan dışarı çıkmıştı. Bishop, yaz aylarında bu bahçenin çiçeklerle dolu olduğunu ve seramik cücelerin vadiyi yönettiğini iddia ederdi.

Çocukluğundan bir anı aklına geldi. Annesi evlerinin arkasında küçük bir bahçe bakıyordu. İlk yıllarını geçirdiği küçük ev, büyüdüğü kasabanın çöplük gibi bir bölgesindeydi, ama annesi onunla gurur duyuyordu. Annesi bahçeyi temiz tutar ve arka tarafta onun için küçük bir oyun alanı yapmıştı. Fazla bir şey yoktu, sadece ikinci el satın aldığı ve pasını temizlemek zorunda kaldığı eski bir salıncak ve kendi kazdığı bir kum havuzu vardı. Orada oturur ve annesinin bahçede çalışmasını izlerdi. Annesinin elleri çalışmaktan nasırlıydı, ama o dünyadaki en şefkatli kadındı.

Nell'in elleri nasırlıydı. Nell çalışıyordu.

Bishop derin bir nefes aldı ve istenmeyen anıları kafasından silip attı. Neden ortaya çıktıklarını bilmiyordu. Houston'ın sıcağında büyümüştü. Askere girene kadar hiç kar görmemişti. Ama önündeki kulübe, onu güvenli, sıcak ve sevgi dolu olduğu o günlere geri götürdü.

"Merhaba! Yardımcı olabilir miyim?" Küçük bir kadın kapısından dışarı baktı. Zayıftı ve sıcak giyinmişti, gri saçları düzgün bir topuz halindeydi. Hafifçe kıvrık burnu, ona neredeyse kuş gibi bir görünüm veriyordu, ama karşısındaki kadın bir şahin ya da kartal değildi. O küçük bir güvercin gibiydi. "İçeri gelin. Dışarı çok soğuk. Isıtmak için elma şarabım var."

Kadına başını sallayarak selam verdi ve yirmi dakika önce Bill'in ona verdiği kar motosikletinin anahtarlarını cebine attı. Nell'e göz kulak olacağına dair söz vermişti. İçeri girmek için sabırsızlanarak kısa sürede mesafeyi kat etti. Bu dünya çok soğuk, çok beyazdı. Giysilerini giymiş ve tatil köyünden uzaklaşmış olsa da, sanki tüm o el değmemiş kar, buraya ait olmadığı gerçeğini örtbas edemiyormuş gibi, hâlâ biraz çıplak hissediyordu. Bir erkeğin hayatta kalmak için kamuflaja ihtiyacı vardı ve bu kasabada kamuflaj yoktu. Bu kadın bunu kanıtlamıştı. Ön bahçesindeki garip adamı fark etmiş ve onu elma şarabı içmeye davet etmişti.

Yaşlı kadına sert bir şekilde konuşmayı düşündü. O bir seri katil olabilirdi. Amway satıcısı olabilirdi. Herhangi biri olabilirdi. Ama bu onun işi değildi. Logan'ın annesi korkunç bir şekilde öldürülmek istiyorsa, bu onun sorunu idi.

Kahretsin, o elma şarabı ne güzel kokuyordu.

Bishop kulübenin kapısını itti. Kapıda küçük bir çelenk asılıydı. Altında, bu evin Green-Warner Homestead olduğunu belirten boyalı bir tabela vardı. Bishop, şu anda elma şarabını ısıtan kadının Green mi yoksa Warner mı olduğundan emin değildi, ama kadın mutfaktan dönüp ona kapıdan içeri girmesini işaret etti.

"Girin. Girin ve biraz oturun. Dün geceki fırtına çok kötüydü, değil mi?"

Kulübenin içi sıcaktı, şöminede yanan ateş mekanı aydınlatıyordu. Bishop paltosunu çıkarıp kapının yanındaki askıya astı. "Bana öyle geliyor. Ben buralı değilim. Bu tamamen normal bir şey olabilir, ben bilemem."

Yaşlı kadın barda bir kupa koydu ve Bishop'a mutfığa gelmesi için işaret etti. "Yılda bir veya iki kez büyük fırtına olur. Karım ve ben buna 'kucaklaşma havası' diyoruz. Demek Bill'in arkadaşısın. Bay Flanders, değil mi? Nerelisin?"

Belki de kadın öldürölmek istemiyordu. Küçük kasabaların dedikoduyla beslendiğini unutmuştu. Houston demek dilinin ucundaydı. Bishop'un beyninde, Houston'daki evinden ve kulübenin ona çocukluğunu hatırlattığından bahsedebileceğı düşüncesi vardı. Ama bu Bishop'un çocukluğuydu. Henry Flanders'ın değil.

"Aslen Ohio'luyum." Bu, uygun bir Orta Batı eyaletiydi. Aksanı düzdü ve herhangi bir Orta Batı eyaletinin aksanı ile karıştırılabilirdi. "Şu anda Washington Eyaleti'ndeki küçük bir üniversitede çalışıyorum."

"Profesör! Ne güzel. Benim adım Teeny Green. Sanırım çocukları arıyorsunuz. Logan dün size yardım ettiğini söyledi."

Bishop, Logan'ın yardımının bir bar kavgası şeklinde olduğunu söylemediğinden oldukça emindi.

Söz konusu çocuklar koridorda yürümeye başlamışlardı. Bishop kapının açıldığını ve ardından arkadaşlar arasında alçak sesle konuşulduğunu duydu. Logan, yüzünde bir gülümsemeye ilk çıkan kişi oldu. Kabinde yalnız olmadığını fark edince gülümsemesi aniden kayboldu. Logan, barda duran Bishop'a bir bakış attı, döndü ve koridora doğru geri yürümeye başladı.

Seth Stark kaçmadı. Ellerini sırık gibi beline koydu ve Bishop'a dik dik bakmaya çalıştı. "Burada ne işin var?"

Teeny Green'den küçük bir çığlık geldi. Genç adama bakarken gözlerini kısarak, "Seth, annen sana daha iyi davranışlar öğretmiştir herhalde," dedi.

Seth hiç geri adım atmadı. "Annem Upper East Side'lıdır. O görgü kurallarına inanmaz."

Teeny Green genç adama sadece bakakaldı. Birkaç saniye annelik içgüdüleriyle düşündükten sonra Seth iç geçirdi. "Üzgünüm, Bayan Teeny. Bay Bishop, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Çocuğun yardım etmek istemediğı belliydi, ama başka seçeneğı yoktu. "Nell'in bilgisayarındaki içerikleri bir flash bellekte saklıyorum. Her ipucunu tek tek incelemek için vaktim yok. Sanırım sizde bu süreyi kısaltacak bir yazılım var."

Bishop'un ağızından "yazılım" kelimesi çıkar çıkmaz, Seth'in yüzü aydınlandı. "Tabii ki." Ayak sesleri duyuldu. Teeny Green de küfür etmeyi sevmiyor gibiydi. "Özür dilerim. Demek istediğim, evet Bay Flanders. Size bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim."

Teeny'nin yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Peki, siz çocuklar Logan'ın odasına dönün. Hazır olunca size kurabiye getireceğim."

Bishop bir an için tavşan deliğine girmiş olabileceğini düşündü. Seth dönüp, ilk çıktığı odaya doğru yürümeye başladı. Bishop elma şarabı kadehini aldı. Onu boşa harcamaya gerek yoktu. Kokusu çok lezzetliydi ve şimdi düşündüğünde, kurabiyelerin kokusu da oldukça güzeldi. Ergenlik cehenneminde vakit geçirmek zorunda kalacaksa, en azından kurabiyeler vardı.

Seth, Logan'ın yatak odasının kapısını açtı ve Bishop onu takip etti. Logan'ın odası, onun taptığı nesnenin tapınağı gibiydi. Duvarlar, süper kahramanlar ve kötü adamların posterleriyle kaplıydı, hepsi de canlı renklerdeydi. Çizgi romanlar. Son kaldığı grup evinde, yaşlılarından biri çizgi roman koleksiyonu yapmıştı. Chris Johnson. Bishop, on yıldır, belki de daha uzun süredir Chris Johnson'ı düşünmemişti. Aynı yaşıydılar ama Chris, Bishop kadar uzun süre sistemde kalmamıştı. O çizgi romanları paylaşmaya çalışmıştı ama o zamana kadar Bishop, süper kahraman diye bir şeyin olmadığını anlamıştı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış Logan alt ranzada oturuyordu. "Dostum, anneme söyledin mi? Çünkü ona kütüphaneye giden yolu gösterdiğimizi söyledim. Bardan hiç bahsetmedim. Bara gitmemem gerekiyor. Sadece o bar değil, hiçbir bara. Meyve suyu barlarına gidebilirim, ama alkol satıyorlarsa gidemem."

Logan'ın ebeveynlerinin onu sıkı bir kontrol altında tuttukları belliydi. "Talihsiz olayı söylemedim. İşte sabit disk, Seth. Şimdi, Nell'e yönelik tehditler hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bok bombalarından mı bahsediyorsun?" Logan kıkırdadı ve sonra ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Anneme küfür ettiğimi söylemez misin?"

"Evet, her türlü bombadan bahsediyorum." Kimse bunu ciddiye almıyor mu? "Birisi postayla bomba gönderdiğinde çoğu insanın korktuğunu biliyorsun."

Seth zaten küçük masada oturuyordu, elleri klavyenin üzerinde uçuyordu. Hiç başını kaldırmadı ve Bishop, Seth Stark'ın doğal ortamında olduğunu fark etti. Çocuk, klavyenin önüne oturduğu anda tüm tavırları değişmişti. "Duyduğuma göre, Will ve Bobby bunun başarısız bir girişim olduğunu söylediler. Ve bomba boktan bir şeyle dolu değildi. Nell boktan paketler almıştı, ama bomba... şey, bomba malzemesiyle doluydu. Ne olduğunu tam bilmiyorum, ama boktan bir şey değildi."

Evet, çocuk rol yapmaya çalışıyordu, ama Bishop onun ne demek istediğini çok iyi anladığından emindi. "Dikkatli olmalısın, yoksa bu sefer federaller kapına dayanır."

Logan burnunu çekti. "Dostum, bu olay o on yaşındayken oldu."

Seth omuz silkti. "Meraklı bir çocuktum. Asıl meseleye geri dönebilir miyiz? Tamam. Arama parametrelerini üç isme indirdim."

"Bunu nasıl başardın?" Bishop, ona tehdit gönderenlerin listesini almaya gelmişti. Günlerce e-postalarını tarayıp potansiyel şüphelileri bir listeye ekleyeceğini düşünmüştü.

Seth geri döndü, yüzünde üstünlük dolu bir gülümseme vardı. "İsimleri ve tarihleri eşleştiren ve ardından internette bu isimlerle ilgili herhangi bir bilgi arayan bir algoritma geliştirdim. Ardından potansiyel şüphelileri ihlal olasılığı sırasına göre sıralıyor. Kaybedilen para, protestonun başlangıcındaki konum, protestonun sonundaki konum, çeşitli e-postalarda kaç anahtar kelime kullandıkları gibi çeşitli filtrelerim var."

Bishop bu kelimelerin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. "Cinayet", "öldürmek", "tecavüz" ve "ölmek" gibi kelimeler. Bu e-postalardan birkaçını okumuştü ve kan basıncı yeni zirvelere ulaşmak üzereydi. Kendi kullandığı üslup ve kelimelere dikkat etmek zorundaydı. "Ve bu şey işe yarıyor mu? Böyle çalışan bir yazılım duymadım."

Seth omuz silkti, tuhaf bir şekilde kibirli bir hareketle. "Çünkü programı ben yazdım. Başka hiçbir yerde yok. Ve bize

bize suçluyu göstermez. Sadece olasılık sırasına göre şüphelilerin listesini verir. İşte şüphelilerin listesi."

Yazıcı çalışmaya başladığında düşük bir uğultu duyuldu. Tek bir sayfa çıktı ve Seth, işinde ne kadar iyi olduğunu bilen birinin sırtışıyla onu uzattı. "Polisin birkaç hafta sürecek işi, ben bir gecede hallettim."

"Bir gecede mi? E-postaları sana daha yeni verdim."

Seth burnunu çekti. "*Battlestar Galactica* maratonumuzu bitirdikten sonra onun e-posta sunucusunu hackledim."

"Dostum, bunu anneme de söyleyemezsin." Logan annesine güvenmiyor gibiydi. "Bana ağır suç işleyemeyeceğimi, yoksa şerif yardımcısı olamayacağımı ve sonunda Stella'nın yanında çalışmak zorunda kalacağımı söylediler. Stella beni korkutuyor ve Max Harper'ın siparişini yanlış alan birine ne yapabileceğini gördüm."

"Neden üniversite masraflarını ödememe izin vermiyorsun?" Seth gözlerini devirdi. "Dostum, ailem paranın gittiğini fark bile etmeyecek."

Logan'ın yüzünde inatçı bir ifade belirdi. "Ben hayırseverlik vakası değilim."

Ah, zengin çocuk ve fakir çocuk arasında bazı sorunlar vardı. Bishop parasız olmanın ne demek olduğunu anlıyordu. Yetimhaneden yaşı dolduğu için orduya katılmıştı, çünkü gidecek başka yeri yoktu. En azından bu Logan denen çocuk bir evi vardı. Bishop gururu anlıyordu. Logan'ın yaşındayken o da sadaka almazdı. Bazen bir erkeğin sahip olduğu tek şey gururudur. Logan'ın kolluk kuvvetlerine girmemesi gerektiğinden oldukça emindi. Annesinin eteğine çok bağlı görünüyordu.

"Tamam, dostum." Seth, sanki ağzını hiç açmamış olmayı dilemiş gibi kolayca kabul etti.

"Çalışmaya başlayıp biraz para biriktireceğim ve kendi başıma oraya gideceğim. Şimdi listede kim var? Nell'e zarar vermek isteyen kim?" diye sordu Logan.

Bishop kağıda baktı. Sayfada yirmi isim ve her birine atanmış bir risk yüzdesi vardı. Federallerin bu çocuğa ilgi duymasına şaşmamak gerek. Bu yazılım davaları çözmeyecek, ama doğru bilgiler mevcut olduğunda şüphelilerin listesine yön gösterebilirdi.

Hemen ilk üç isme odaklanmaya karar verdi. Risk değerlendirmesi yüzde altmışın üzerinde olan tek isimler onlardı.

Jim Miller, Mickey Camden ve Warren Lyle.

"Neden kadın yok?" diye sordu Logan, Bishop'un omzunun üzerinden bakarak.

Bu onu rahatsız ediyordu, ama normalde yaptığı gibi, kendi alanına saygı göstermeyen kişiyi ortadan kaldırmak gibi bir şey yapamazdı. Çok yaklaşan bir çocuğu öldürmek, kimliğini açığa çıkarabilirdi. Logan'ın anneleri onun küfür etmesini bile istemiyorsa, hızlı ama acısız bir ölümüne de muhtemelen karşı çıkarlardı.

"Kaç kadının cinayet planladığını biliyor musun?" Bishop, failin bir kadın olduğundan şüphe ediyordu. Kadınlar sinirlenip bir şeyleri parçalayamaz değillerdi, ama iş için bunu nadiren yaparlardı.

"Kadınlar genellikle anlık öfkeyle cinayet işlerler," diye açıkladı Seth.

Logan ona baktı. "Üzgünüm, çok fazla televizyon izliyorum."

Evet, Bishop çocuğun öyle yaptığına emindi. "Bu adamlara bir bakmam lazım."

"Dosyaları yazdırmamı ister misin?" diye sordu Seth.

"Dalga geçiyorsun." Bu herifi sahada ihtiyacı vardı. İşlerini yarı sürede halledebilir, Seth'i evrak işlerini yapmaya zorlayabilir ve Nell'le vakit geçirmek için gizlice kaçabilirdi.

Böyle düşünmemeliydi. Şaka olarak bile. Nell ile kısa bir süre vakit geçirdikten sonra en iyi yaptığı şeyi yapmalıydı: ortadan kaybolmalıydı. Nell gibi biriyle ilişkisini sürdürmesi onun için tehlikeli olabilirdi. Sayısız düşmanından biri onu takip edip, yararlanabileceği bir zayıflığı olduğunu keşfetmesi çok kolay olurdu. Hayır. Bliss'ten ayrıldıktan sonra bir daha asla geri dönmeyecekti. Böylece herkes daha güvende olacaktı.

Ama ayrılmadan önce, bu sefer ona zarar vermek isteyen kişiyi hallederek Nell'in iyi olduğundan emin olmalıydı.

Bir dahaki sefer olacak, diye fısıldıyordu kafasındaki bir ses. Bu sefer onu kurtarabilirdi, ama o haçlı seferlerinden vazgeçmeye niyetli değildi. Nell gibi kadınlar zaman geçtikçe daha aktif hale geliyorlardı, daha az değil. Elbette, sonunda evlenecek ve muhtemelen bir ya da iki çocuğu olacaktı, ama dünyayı değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmeyecekti

ve dünyanın olduğu gibi kalmasından son derece memnun olan birçok insan vardı.

Nell her zaman tehlikede olacaktı.

"Peki, bunu basmamı ister misiniz, Bay Flanders?" Stark'ın çocuğu ona bakıyordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Evet, evet, tabii." Yazıcı tekrar uğuldamaya başladı ve Bishop huzursuz bir hisse kapıldı.

Kısa bir kapı çalma sesi duyuldu ve kapı açıldı. Teeny Green, bir tepsi kurabiyeyle içeri girdi.

"İsterseniz taze süt var." Tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Logan ve Seth hemen kurabiyelere saldırdı, ama Bishop'ın akli karnında değildi.

Yazdırma işlemi bittiğinde, yazıcıdan kağıdı aldı ve çıkmaya hazırlandı. Bu sorunu ne kadar çabuk çözerse, o kadar çabuk yoluna devam edebilirdi. Nell tehlikeliydi. Kendisi için tehlikeliydi ve kesinlikle Bishop'un akıl sağlığı için de tehlikeliydi. Mümkün olduğunca çabuk ayrılması gerekiyordu. Bir erkek Bliss gibi bir yerde rahat edebilir, ama Bishop uzun zaman önce bir karar vermişti. Hiçbir yeri evi olarak göremezdi. Zihnini açık tutmalıydı ve bunu, sevimli esmerler ve ev yapımı kurabiye ve elma şarabı yapan kadınlarla dolu bir yerde yapamazdı.

Çocuklara başını salladı ve çıkmaya başladı. Küçük kulübede çok ev gibi bir şey vardı. Baktığı her yerde bir aile ve onların hayatları, fotoğraflar, ödöl sertifikaları ve hatıralarla sevgiyle belgelenmişti. Oturma odasının duvarına çerçevelenip asılmış eski bir aile fotoğrafını fark etmeden edemedi. Fotoğrafta iki kadın ve bir erkek bebek vardı. Teeny Green'i tanıdı, daha gençti ama yine de aynı parlaklığı taşıyordu. Dantelli yakalı beyaz bir elbise giymiş, kameraya gülümsüyordu. Muhtemelen sekiz aydan büyük olmayan bir bebek kucağında oturuyordu, ağzı dişsiz bir gülümsemeyle açılmıştı. Arkalarında, ellerini koruyucu bir şekilde Teeny'nin omuzlarına koymuş, iri yapılı bir kadın duruyordu. Biraz sert görünüyordu, ama fotoğrafta onu büyüleyen bir şey vardı. Arkadaki kadın gülümsemedi, ama duruşunda bir gurur vardı. Bu onun ailesiydi.

Lezbiyen çiftler bugünlerde büyük şehirlerde kabul görüyor olabilir, ama yirmi yıl önce Colorado'nun küçük kasabalarında durum nasıldı? Bu kadınlar burada kendi hayatlarını kurmak için ne kadar cesur olmalılar? Bu küçük kulübeyi inşa etmek için ne kadar metanetli olmalılar?

"Karımın adı Marie." Teeny mutfaktan çıktı ve ellerini önlüğüne sildi. Fotoğrafa bakarak iç geçirdi. "Birçok ailenin güncel bir portre tutmayı sevdiğini biliyorum, ama ben geriye dönüp geldiğimiz yeri hatırlamayı seviyorum. Bu fotoğrafı çok seviyorum. Çektiğimiz ilk fotoğraftı. Gezgin bir fotoğrafçı çekmişti. Bizim için çekecek bir stüdyo bulamamıştık. O zamanlar bu bölgede insanlar biraz daha hoşgörüsüzdü. Bliss'te portre stüdyosu yoktu, bu yüzden kendimiz çekmek zorunda kaldık."

Meraklanmıştı. "Neden burada kaldınız? San Francisco veya New York'a gidebilirdiniz. İnsanlar sizi kabul ederdi."

Kız başını salladı. "Burası bizim evimizdi ve Bliss'te hiç sorun yaşamadık. Biz kendi çapımızda öncüyduk. Marie'nin ailesi doğudan buraya gelmişti. Ailesi neredeyse yüz yıldır bu topraklara sahipti. Ayrıca, hepimiz şehre gidip saklansaydık, kimse bizi tanımazdı."

Mesele de buydu. "Ve onlar sana asla zarar veremeyeceklerdi."

"Hayatta hiçbir iyi şey mücadele etmeden elde edilemez. Marie ve ben dükkânımızı açtığımızda, başka kasabalardan gelen bazı insanlar bizim gibi insanlardan asla bir şey almayacaklarını söylediler. İlk yıl neredeyse batıyorduk, ama sonra Circle G, başka bir kasabadaki büyük mağazalardan daha ucuza alabilecekleri halde tüm malzemelerini bizden almaya başladı. Albert Lang da dükkâna girip elimizdeki tüm balıkçılık malzemelerini satın aldı. Anlamanız gerekir ki, Al bir yargıçtı ve çok zengin ve nüfuzlu bir ailenin reisiydi. Bizi piyasadan silmeye çalışanlardan biri olması gerekirdi, ama bana bir iki yıl dayanmamı, çok geçmeden kimsenin umursamayacağını, çünkü bizim de toplumun bir parçası olacağımızı söyledi. Ve haklıydı. Harperlar sonunda bizden alışveriş yapmaya başladı ve farkına varmadan Max ve Rye gelip şeker istemeye başladı.

çocuğumuzla oynuyor. Siz değıştirmedikçe hiçbir Şey değışmez, Bay Flanders. İşler zorlaştığında kaçarak bunu başaramazsınız."

Düşük bir ses o anı bozdu. "Hayır. Bunu bir av tüfeğinin namlusuyla yaparsın. İnsanların fikrini nasıl değıştireceğini bilmek istiyorsan, av tüfeğini karnına dayayıp, cinsel yönelimin ne olduğu birdenbire umurlarında olmaktan çıkacaklarını gör." Fotoğraftaki sert bakışlı kadın kabin kapısından içeri girdi. Teeny'nin zayıf olduğu kadar geniş omuzluydu. Ve av tüfeğini kullanabilecek bir kadına benziyordu. "Sen de kimsin?"

Sonunda, kendiyle özdeşleşebileceği biri. "Profesör Henry Flanders."

Marie kaşlarını çatı. "Seth için mi geldi? O çocuk her zaman etrafında entelektüel tipler dolaşıyor gibi görünüyor."

Teeny, karısına parmağını salladı. "Daha kibar ol. İnsanlar senin hiç terbiye bilmediğini düşünecek, Marie Warner."

Marie, karısına başını sallayarak Bishop'a baktı. "Hiç terbiyem olmadı, ama belaya karşı çok iyi bir burnum var. Bu adamın görünüşü hoşuma gitmedi. Bir Şeyler sakladığından eminim."

Bishop ona hak vermek zorunda kaldı. Adam hemen hemen her Şeyi saklıyordu, ama sadece omuz silkti ve ona zararsız bir gülümseme attı. "Finn'in kulübesini kimin mahvettiğini bulmaya çalışıyorum."

Uzun bir süre geçti ve sonunda Marie başını salladı. "Nell için ne güzel. Ekstra silaha ihtiyacın olursa bana haber ver. Orospu çocuklarını haklamak konusunda çok iyiyimdir."

"Marie!" Teeny ellerini havaya kaldırdı.

Marie sonunda gülümsedi ve karısına göz kırptı. "Nell ve annesine yardım ediyorsa benim için sorun yok. Onlara göz kulak olacak birine ihtiyaçları var. Nell gerçek sorunları göremeyecek kadar iyi kalpli, hep böyle derim. Şimdi, elma şarabının kokusunu alıyorum, hayatım. Beni nasıl ısıtacağını hep bilirsin."

Küçük kadını kucaklayarak sardı.

"Tanrım, anne, bu iğrenç sevgi gösterilerini keser misin?" Logan, masadan birkaç kurabiye daha alırken kusma sesi çıkardı

, ama Bishop, Seth'in iki kadını hüzünlü bir ifadeyle izlediğini fark etti.

Zavallı küçük zengin çocuk.

"Her şey için teşekkürler, bayanlar." Bishop askıdan paltosunu aldı ve düğmelerini ilikledi.

Teeny, "yol için" dediği bir paket kurabiyeyi eline tutuşturdu. Orayı çok sevdiği için derin bir tedirginlikle evden çıktı.

Kapıdan çıkıp yolun yarısına kadar geldiğinde Seth Stark koşarak dışarı çıktı. Ceket giymemişti ve ellerini ceplerine sokmuş olarak verandada duruyordu. "Biri senin kimliğini araştırmış. Muhtemelen Stef Talbot'tur. O, kasabaya gelen herkesi kontrol eder. Ama bence sorun olmaz. O sadece yüzeysel bilgilere bakıyor. Kaçıyor musun?"

O anda kar, Bishop'un içinden daha soğuk olamazdı. Kendini gülümsemeye zorladı. Çocuk hiçbir şey bilmiyordu. "Neden bahsediyorsun?"

Seth, dişleri biraz takırdayarak verandadan atladı. "İyi bir kurgu, ama ne kadar derine inebileceğimi biliyorum. Seninle ilgili bilgiler doğumundan başlıyor gibi görünüyor, ama bir hafta önce çeşitli veritabanlarına yüklendi. Görüyorsun, nerede arayacağını bilersen gerçek her zaman koddaki saklıdır. O yüzden tekrar soracağım. Kaçıyor musun yoksa gizli görevde misin? Bir dolandırıcı da olabilirsin, sanırım."

Çocuğun listesinde suçlu olmanın ilk seçenek olmamasına şaşırdı. Bishop'un aklına ilk gelen şey bu olurdu. Çocuk kendi iyiliği için fazla zekiydi. "Seni almaya gelenler federaller değildi, değil mi? Ajans'tı."

Tek omuzunu silkti. "Onlar için bazı işler yaptım. Kahretsin. Sen Ajans'tanınsın. Bu yüzden bar kavgasında o adamları alt edebildin. Eh, bu beni rahatlattı. Nell'in tüm mal varlığını elinden almaya çalışacağından endişeleniyordum. Bu arada, çok da fazla bir şey yok."

Belki de biraz gerçek söylemek gerekiyordu. Ne de olsa, bir iki hafta sonra Henry Flanders adını kullanmayacaktı. Başka bir kimlik bulması gerekecekti çünkü güvenmiyordu.

Sadece bir tane vardı, ama dün gece Henry'nin kapağını atacağını zaten biliyordu. Nell'in bir gün bulabileceği bir yerde bırakamazdı. "Tatildeyim. Sadece birkaç günlüğüne buradayım."

"Ve buradayken Nell ile yatacağını mı düşündün?"

Ya da belki de o küçük pisliği yine de ortadan kaldırması gerekecekti. "Onu seviyorum, ama onun için doğru adam değilim. Onun anlayabileceği ya da kabul edebileceği bir hayat yaşamıyorum."

Seth'in gözleri karda bir şey bulmuş gibiydi. "Evet, bazen içimizdeki gerçek benliğimizi kabul etmek zorundayız."

En azından çocuk mantıklıydı. "Evet. Nell benim bu halimi pek sevmezdi, ama ben onu önemsiyorum. Bu yüzden onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Onun için bu sorunu halledip sonra ortadan kaybolacağım. Onun için güzel bir anıdan başka bir şey olmayacağım. Tabii, ona söylersen, onu kullanmaya çalışmadığım halde kendini kullanılmış hissedecek. Onu gerçekten önemsiyorum. En azından ona kim zarar vermek istediğini bulana kadar işleri olduğu gibi bırakabilir misin?"

Seth başını salladı. "Tamam."

"İçeri gir. Dudakların morarmaya başladı." "Sadece bazen dedim, biliyorsun."

Bishop iç geçirdi. "Şimdi neyden bahsediyorsun?"

"Bazen kim olduğumuzu kabul etmeliyiz, bazen de istediğimizi elde edebilmek için kim olduğumuzu değiştirmeliyiz. Ben çok fazla D&D oynarım."

Bishop burun kıvrırdı. "Eminim öyledir."

Seth başını salladı. "Snobluk yapma. D&D'de bir karaktere gerçekten bağlanabilirsin, sonra bir kurtarma atışını kaçırsın ve bam, karakterin ölür ve her şeye baştan başlamak zorunda kalırsın. Ama oynamayı bırakmazsın. Devam edersin ve çoğu zaman, sonunda elde ettiğin karakterin öncekinden çok daha iyi olduğunu fark edersin. Bazen doğru olana, sonunda sana uyan karakteri bulana kadar devam etmelisin. Tek söylediğim bu. Daha fazla yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Çocuk dönüp içeri koştu.

Bishop kulübeye bakarak, kendi derisinde hiç doğru hissettiğini merak etti.

Sekizinci Bölüm

Nell, jakuziye girerken içini çekti. Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Henry'ye yalan söylemişti. Ağrısı vardı, ama onunla sevişmeyi bir dakika bile kaçırmak istemeyecek kadar değildi.

Gözlerini kapattı ve küvetin yatıştırıcı sesinin kendisini uyutmasına izin verdi. Vücudu iyi kullanılmış gibi hissediyordu, sanki sonunda ne için yaratıldığını anlamış gibiydi. Henry bu sabah çok açgözlüydü, önce ağzını kullanmış, sonra da penisini derinlere sokmuştu.

Eğer onu incitmeye çalışan o cahil adam olmasaydı, muhtemelen hala Henry ile yatakta olurdu.

"Hey, biraz arkadaşlık ister misin?" Yumuşak bir ses Nell'i hayallerinden uyandırdı.

Nell gözlerini açtı ve gülümsedi. Callie içeri girdi, arkasında uzun boylu, yakışıklı, koyu saçlı ve gri gözlü bir adam vardı.

"Merhaba Stefan," dedi Nell, daha düzgün bir şekilde oturarak. "New York'tan ne zaman döndün?"

Stefan Talbot, Bliss'in en zengin adamıydı. Kasabanın kadınlarına karşı inkar edilemez bir yufka yüreği vardı. Nell, bu sanatçıyı incelemişti. Oldukça büyüleyici bir karakterdi. Uzun boylu, zayıf ve buz gibi gözleri olan Stefan, baktığı her şeyin acımasız kralı gibi görünebilirdi, ama birisi başı dertte olduğunda, Stef açık kalbi ve daha da açık çek defteriyle hemen yardıma koşardı. Nell, birkaç kez iyi bir amaç için Stef'ten büyük bir çek koparmayı başarmıştı.

"Dün gece geç saatte geldim. Şehri seviyorum, ama itiraf etmeliyim ki, bir süreliğine eve dönmek iyi geldi. Buradaki ışık dünyanın başka hiçbir yerine benzemiyor. Daha yumuşak. Burada daha iyi resim yapıyorum." Stef

bornozunu çıkardı ve Nell ona hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Stef son derece çekici bir adamdı, ama Nell'in gözleri neredeyse kendiliğinden aşağıya indi. Henry'nin yatağında yattıktan sonra başka birine bakmak bir şekilde doğru gelmiyordu.

Stef uzun bir iç çekişle suya girdi. "Görünüşe göre şehre tam da doğru zamanda dönmüşüm. Callie dün gece beni arayıp etrafta dolaşan yeni insanlardan bahsetti."

Callie de bornozunu çıkarıp jakuziye girerken yüzünü buruşturdu. Tatil köyünde, havuz ve jakuzi hariç, giyinmek isteğe bağlıydı. Mountain and Valley Naturist Community sakinleri için mayo giymek yasaktı. "Üzgünüm, dedikodu yapma alışkanlığım var. Ben bunu dedikodu olarak görmüyorum. Daha çok sevdiğim insanlar hakkında eğlenceli hikayeler paylaşmak gibi bir şey."

"Evet, benim hakkımda hikayeler paylaşmanı çok seviyorum," dedi Stef, sadece hafif bir azarlama tonuyla. Callie, hayattaki en iyi insanlardan biri olarak, üzücü dedikodu bağımlılığını telafi ediyordu. Ve Callie tatlı kalpli bir dedikoducuysa, Stef de çok iyi, aşırı koruyucu bir ağabey olabilirdi. "Peki, bana bu Henry denen kişiden bahset."

Stef Talbot'un ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğuna karar vermesini hiç istemiyordu. "O iyi bir adam. Tarih profesörü ve onu seviyorum."

Stef'in gözleri kısıldı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Stef'in özel hayatıyla ilgili hikayeleri çoğunlukla Callie'den duymuştu. Stef BDSM yapıyordu. Nell'in öğrendiğine göre, oldukça genç yaşta başlamış ve şimdi tamamen hakimiyet ve itaat üzerine kurulu ilişkiler kuruyordu. Stef, ona BDSM romanları okumaya başlamasını sağlamıştı. Oh, biri sorarsa bunların varlığından haberi olduğunu asla itiraf etmezdi. Onu ispiyonlarsa, en sevdiği hayır kurumlarına yardım etmeyi keseceğini söylemişti, ama merak ettiğini itiraf ettiğinde ona bir dizi kitap alan Stef'ti.

Henry bu yaşam tarzıyla ilgileniyordu, en azından seks konusunda. Stef'e bazı sorular sormak dilinin ucundaydı, ama bu dürtüyü bastırdı. Henry burada kalmayacaktı. Nell'in istediğinden daha erken bir zamanda gidecekti. Geride kalan zavallı bakire olarak görülmek istemiyordu.

"Ondan hoşlanıyorum. Önemli bir şey değil. O bir turist. Sadece dönem başlayana kadar burada kalacak."

Stef bir an bekledi, gözleri ona sabitlenmişti. "Nell, onunla yatıyor musun?"

"Stefan!" Callie, en yakın arkadaşına kaşlarını çatarak uyardı.

Ama Nell, Stefan kapıdan içeri girdiğinde bu sorunun geleceğini biliyordu. "Biraz uyku vardı."

Callie'nin ağzı açık kaldı. "Dalga mı geçiyorsun? Ben... onunla yatacağını hiç düşünmemiştim. Nell, emin misin? Bence bu pek iyi bir fikir değil."

Callie'nin böyle tepki vereceğini beklemiyordu. Callie ile konuşabileceğini düşünmüştü. Callie, yaşına en yakın tek kişiydi. Etrafındaki diğer kadınların çoğu annesinin yaşına yakındı ve annesiyle seks hakkında konuşamazdı. Oh, annesi seks hakkında konuşmayı çok severdi. Annesi, kızıyla her şey hakkında konuşması gerektiğini düşünen, son derece açık bir kadındı. Nell ilk adetini gördüğünde, annesi onun kadınlığını kutlamak için bir parti vermişti.

Evet, Nell annesinin "*V-Kartını Yırtma Partisi*" düzenlemesini istememişti.

Callie ile konuşabileceğini düşünmüştü. Ona yakınlaşmıştı, ama Nell şimdi Callie'nin gözlerindeki bakıştan nefret ediyordu. Callie, Henry ile yatma fikrine biraz dehşete kapılmış görünüyordu. "Şey, bunun arkasında pek bir düşünce olmadığını itiraf etmeliyim. Eğlenceli bir kaçamak, anlarsın ya?"

"Şu anda eğlenceli görüldüğüne eminim." Callie ayağa kalktı ve bornozunu aldı. "Ama eminim ki daha sonra o kadar da eğlenceli olmayacak. Anneme bir konuda yardım edeceğime söz verdiğimi hatırladım. Hemen dönerim."

Bornozunu bağlayarak aceleyle dışarı çıktı.

Nell utançla doldu. Az önce ne olduğunu anlamamıştı ama şu anda hissettiği duygudan nefret ediyordu. Savunmasız. Yalnız. "Sanırım ben de gitmeliyim."

Stef elini uzattı, gözleri sempatiyle ısındı. "Lütfen kal. Callie seni yargılamıyordu. Kendi kararlarının ağırlığını hissediyordu ve eminim ki iyice ağlamaya ihtiyacı var. Bak,

bunu sana söylememeliyim, ama ikinizin de en son ihtiyacı olan şey arkadaşlığınızda bir çatlak olması. Callie bekaretini benim birkaç arkadaşına kaybetti."

Onun sözleri kafasına dank edince gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "Birkaç arkadaş mı? Max ve Rye gibi mi?"

Stef başını salladı. "Max ve Rye değil, ama eminim ki üçlü ilişki arzusu çocukluktan beri bu ikisine olan aşkıdan kaynaklanıyordu. Callie için buradaki tek kız olmak zordu. Biz de durumu kolaylaştırmadık, ama bu konumuzun dışında. Sanırım Callie senin için endişeleniyor. Senin de onunla aynı duruma düşmeni istemiyor. Bir çılgın hafta sonu geçirebileceğini düşündü ve onlara aşık oldu. Şimdi onlar gitti ama onun kalbi hala acıyor."

Callie tek kelime etmedi. "Onu terk etmekle aptallık ettiler."

Yakışıklı yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Evet, ve o küçük pislikleri bulabilirsem, muhtemelen dayak yerim çünkü onlar o kadar da küçük değiller ve Zane'in Paleolitik bir mağarada bulunup bilimsel amaçlarla çözdürüldüğünden eminim." Öne doğru eğildi, gözleri yumuşadı. "Bir gün onları bulacağım. İçlerinden birini çok iyi tanıyorum ve eğer Callie'ye aşık olmazsa, Max'in şapkasını yerim. Nerede olduğunu biliyorum, bu yüzden kaybetmek istemediğim bir bahis. Sadece onun seni yargılamadığını bilmeni istiyorum. Bence kendini yargılıyor."

Callie için kalbi sızlıyordu. Callie, kasabadaki herkes onu çok sevse de çok yalnız görünüyordu. O bu duyguyu çok iyi biliyordu. Bliss harika bir yerdi, ama yine de yalnızlığının ağırlığını hissediyordu. Henry ile tanışmak, onun ne kadar yalnız olduğunu fark etmesini sağlamıştı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Utanacak hiçbir şeyi yok. Birini sevmek yanlış bir şey değil, o kişi seni sevemese bile."

"İnanmaya devam et, Mary Sunshine. Ciddiyim. Buraya geleli sadece birkaç ay oldu, ama şimdiden Bliss'i sensiz hayal edemiyorum."

"Tabii, annem hayatta olduğu sürece kalacağım..." Söyleyemedi.

Stef öne eğildi. "Nell, annen vefat ettikten sonra da kalmalısın. Burası artık senin evin."

Burayı seviyordu, ama çözemediği sorunlar vardı ve bunlar ortadan kalkmayacaktı. "Korkarım annem tüm faturaları ödüyor. Bir iş bulmam gerekiyor ve o zaman bile muhtemelen..."

Burada geçinebileceğim bir iş bulabilmek. İki yüz kişilik bir kasabada sosyal hizmetler diploması olan bir kadına pek ihtiyaç duyulmuyor.

Aylardır kaçındığı şey, annesi öldükten sonra burayı terk etmek zorunda kalacağı düşüncesi idi. Annesini kaybetmek yeterince zor olacaktı, ama burayı da kaybetmek korkunç olurdu. Burada yaşadığı için kendini bir şehirde hayal edemiyordu, ama gitmesi gereken yer orasıydı.

"Peki ya yazdıkların?" diye sordu Stef sessizce.

Nell burun kıvırdı. Bu bir hayalden ibaretti. Çocukluğundan beri yazıyordu. Annesi hakkında konuşmayı sevdiği diğer dünya hakkında küçük hikayeler, aslında peri masalları yazmaya başlamıştı. Sonra büyüdü ve yetişkinlere yönelik kitaplar yazması gerektiğini, kalpleri ve zihinleri değiştirebilecek kitaplar yazması gerektiğini fark etti. Tabii, kimse onları okursa kalpleri ve zihinleri değiştirebilirlerdi. "Görünüşe göre kimse sosyal adaletle ilgili gerilim romanları okumak istemiyor. O zamanlar bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. *Steve Berry ile Les Misérables'in birleşimi* gibi bir hikaye, Dust Bowl adlı insan yapımı felaket etrafında geçiyor. Cesur bir çiftçi kız, Oklahoma'nın derinliklerinde insanlığı kurtaracak ipuçlarını bulur, ancak herkesi kurtarmak için toz fırtınaları, kadın düşmanlığı ve fanatik politikacılarla mücadele etmek zorundadır. Gerçekten satacağını düşünmüştüm."

Onunla tanıştığından beri ilk kez Stef çaresiz görünüyordu. Evet, bunu gönderdiği tüm ajanlar ve editörler de hemen hemen aynı tepkiyi vermişti. "Ben, şey, bir telefon edebilirim."

Stef içini çekti ve başını jakuzinin arkasına yasladı. "Zahmet etme. Sanırım yazma konusunda başarısızlığa mahkumum. Birisi *Doctor Who* hayran kurgumu almaya başlamadıkça, şansım yok gibi görünüyor."

"*Doctor Who* hayran kurgusu mu yazıyorsun?" Stef bu soruyu gülerek sordu.

Gülümsedi. "Erotik fan kurgu. Renkli atkılar çok seksi bence. Ayrıca İngiliz aksanını da çok rahatlatıcı buluyorum."

Bir an için ağzı açık kaldı, sonra uzun bir kahkaha odayı doldurdu. Stef uzun bir süre güldü, bu ses

onu neşeyle doldurdu. Stefan Talbot sık sık gülmezdi. Genç sanatçıya, çok ciddi görünen hayatından biraz nefes alması için iyi bir şeydi. O, onun Bliss'te kalmasının sebebinin bu olduğunu düşünürdü, ancak o muhtemelen New York veya Paris'e aitti. Bliss'te kalmasının sebebi, burada gülebilmesiydi. Derin bir nefes aldı. "Bunu internette araştırmam gerekecek."

"Beni bulman gerekecek. İyi şanslar. Nell Finn adıyla yazmıyorum."

"Tek yapmam gereken, geri dönüşümle ilgili bir mesaj içeren hikayeyi aramak."

Lanet olsun. Onu çok iyi tanıyordu. "Fan kurgu yazar tek aktivist ben değilimdir herhalde."

Gülümsemesi biraz soldu. "Bu adam hakkında ne biliyorsun?" Ona baktı.

"Protestoya uğramayacağım, Nell. Senin bir baban yok ve annen seni istediği gibi koruyamıyor. Bu da bu kasabanın erkeklerinin sana göz kulak olması gerektiği anlamına geliyor."

Bliss'in erkekleri bu konuda hemfikir görünüyordu. "Bu ifadede çok yanlış şeyler var."

Ellerini kaldırdı. "Logan için de aynısını yapacağımı söylesem yardımcı olur mu? Kahretsin, Noah'ı başının belada olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Çıktığı kadını sevmiyorum. İki gün önce bana asılmaya çalıştı, ama Jamie Noah'ın dinlemeye istekli olmadığını düşünüyor."

Yani bu tamamen cinsiyetçi bir "kadınları koruma" oyunu değildi. Stef ona Noah'a davrandığı gibi davranıyorsa, tam olarak itiraz edemezdi. Ve Noah'ın başı beladaydı. Bliss Repertory Theater'da çalışan aktris Ally ile tanışmıştı ve Nell ondan pek etkilenmemişti. Ally sosyal merdiveni tırmanmakla çok ilgileniyor gibiydi ve bunun için paraya ihtiyacı vardı. Noah kısa süre önce bir tröst fonuna girmişti ve Ally ilgisini kardeşi James'ten Noah'a kaydırmıştı.

Ama onun Noah'ın sorunları yoktu.

"Henry benim paramın peşinde değil," diye onu temin etti. "Param olmadığını biliyor."

"Onun paranın peşinde olmasından endişelenmiyorum. Bir erkeğin isteyebileceği birçok başka özelliğin var."

Oh, evet, şimdi meraklanmıştı. "Mesela?"

Gri gözler yuvarlandı. "Bunu açıklamama gerek yok."

"Evet, var."

"Hadi ama. Bana söylememe gerek yok."

Onun ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. "Bu itaatkarlık meselesi mi?"

"Evet, Nell. Bu 'itaatkarlık meselesi'." Çok alaycı bir şekilde parmaklarını tırnak işaretine getirdi. "Bu bir mesele değil. Bu gerçeklik.

Cinsel ilişkiniz güçlü bir partner tarafından kontrol ediliyorsa, büyük olasılıkla çok mutlu olursunuz."

Stef buna gerçekten inanıyordu. Ne yazık ki, bu durumda haklıydı. "Biliyorum."

Göğsünden uzun bir iç çekiş geldi. "Birçok erkek senin doğandan yararlanmak ister. Bence bir Dom ile daha mutlu olursun. Tam zamanlı bir D/s ilişkisi değil. Bence bu senin için çok kısıtlayıcı olur, ama seni sevdiği ve eşsiz bir kadın olduğun için sana hayran olduğu için sabırlı olabilecek bir partnere ihtiyacın var. Seni anlayabilmesi gerekiyor."

"Tanrım, az önce tüm dünyada tek bir kişiyi tarif ettin. Bu azizi nereden bulacağım?" Ağlamak istedi. Henry onu anlayamıyordu. Dün gece de aynı şeyi söylemişti. İdealleri konusunda çok farklıydılar. Henry zekiydi, ama onunla aynı şeyleri önemsemiyor gibiydi. İlişkileri sürerken buna katlanacaktı, ama bir hafta kadar sonra gidecek ve onun kadar zorlu olmayan, insanlarla iyi geçinen ve düzenli olarak iş dünyasını protesto etmeyen birini bulacaktı.

O kadar tuhaf olmayan biri.

"Seni bazı insanlarla tanıştırebilirim," dedi Stef. "Bana birkaç hafta ver, Dallas'a gidelim. Orada, itaatkarları iyi niyetli dominantlarla eşleştirmekte oldukça başarılı bir arkadaşım var."

Korkuyla titredi. Biriyle tanıştırılma düşüncesi korkunçtu. Stef'e bu senaryonun tüm sorunlarını anlatmak üzereyken, spa'nın sessiz kabarcıklı sesini kesen alçak bir ses duyuldu.

"Dallas'a gitmek istemiyor."

"Henry." Başını kaldırıp baktığında, onun spa odasına girdiğini fark etti. ve o fark etmemişti. O o kadar Stef ile konuşmaya dalmıştı ki

Stef ile sohbet etmekle o kadar meşguldü ki, yalnız olmadıklarını fark etmemişti. "Bay Flanders." Stef rahatsız görünmüyordu. Hatta ayağa kalktı ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak güzel."

"Öyle mi?" Henry, Stef'in eline baktı ama elini sıkmak için hiçbir hareket yapmadı. "Söylesene, başka bir erkeğin kölesiyle yalnız ve çıplak kalmaktan hiç rahatsızlık duymaman için ne tür bir protokol izliyorsun?"

"Henry!" Bu hiç de kibar bir davranış değildi. Henry, ilerlerken kesinlikle bölgesel bir tavır sergiliyordu.

Stef de omuzlarını dikleştirdi. "Ben, bir Dom'un bir sub'a tasma takması ve o andan itibaren onun yasak bölge haline gelmesi protokolünü uyguluyorum. O ana kadar, ona değer veren erkeklerin onu kollaması ve ona iyi bakılması gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, tasma takmış olsa bile, ihtiyacı olursa yine de ona bakardım."

Testosteron ortalığı kasıp kavuruyordu. Durumu yatıştırması gerekiyordu. "Kendi kararlarımı kendim verebilirim."

Onlar onu tamamen görmezden geldiler. Henry'nin elinde küçük bir çanta vardı ve çok çekici görünüyordu. Ceketini çıkarmış, sadece kot pantolon ve kaslı kollarını ortaya çıkaran bir tişört giymişti. "Bir erkeğin, tanıştığı gün bir kadına tasma takmasını bekleyemezsin. Bu tür şeyler zaman alır ve dürüst olmak gerekirse, bu kadına tasma takmak zor olacak."

"Burada o kadar zamanın olduğunu bilmiyordum." Stef jakuziden çıktı. Giysili bir erkeğin yanında çıplak olmaktan rahatsızlık duyuyorsa, bunu belli etmedi. Sadece bir havlu uzandı ve yavaşça kurulandı.

Henry aralarına girdi, belli ki Stef'in görüş alanını engellemeye çalışıyordu. "Nell ile bir ilişki yaşamamın uygun olup olmadığını sana sormam gerektiğini bilmiyordum."

Stef bornozunu giydi ve Henry'ye döndü. "O özel biri."

Nell, o ikisinin onu dinlemek istemediğini çok iyi bildiği için arkalarına yaslandı. "Özel." İğrenç. Herkes öyle diyordu. Onların bunu "o tam olarak orada değil" anlamında kullandıklarından endişeleniyordu. Kasabanın diğer erkekleri onun özel olduğunu istedikleri kadar söyleyebilirdi, ama hiçbiri Henry'nin ona hissettirdiklerini hissettirmemişti.

Stef'in müdahalesine biraz kızmıştı. Onun niyeti iyiydi, bu yüzden ona karşı çıkacak kadar değil, ama biraz somurtacak kadar.

Ama aynı zamanda Henry'nin mağara adamı gibi davranarak içeri girmesinden de rahatsız olmuştu. Yakında ayrılacaktı, bu yüzden bu sahiplenici tavrının nedenini anlamıyordu.

Tabii ki, diğer yandan, bu sahiplenme hissi ona değerli ve sevilen olduğunu hissettiriyordu, ama bunun vajinasının etkisi olduğunu düşünüyordu. Kısa süre önce, cinsel aktivitenin vajinasını saf feminist köklerinden, doğru erkekten daha fazla seks yapmaktan başka hiçbir şeyi umursamayan ilkel bir şeye dönüştürdüğünü öğrenmişti. Belki Henry gittiğinde, vajinası için şarj edilebilir pillerle çalışan, organik, çevre dostu bir vibratör bulabilirdi. Belki o zaman vajinası ona Henry'ye saldırması için bağırmaı bırakırdı.

"Nell, dünyaya dön." Henry dönüp ona baktı. "Pardon, bir şey mi dedin?"

Stef güldü. "Sen düşünürken birkaç şeyi hallettik. En tuhaf zamanlarda dalıp gidebileceğini göreceksin."

"O bir yazar. Yaratıcı biri. Bu beklenen bir şey." Henry onu savunurken sesi biraz sertleşmişti.

Ve vajinası yine konuşmaya başlamıştı. Evet, Henry etrafta olduğu sürece susmak istemiyordu ve organik vibratör fikrini sevmiyordu. Gerçek olanı istiyordu.

Stef kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, tamam o zaman. Nell, kendine iyi bak. Henry, yapabileceğim bir şey varsa, yardım ederim."

Henry hiç tereddüt etmedi. "Çıkarken kapıyı kilitlemenin bir yolunu bulabilirsin."

Böyle düşünmüş olamazdı. Nell ona baktı. "Burası halka açık bir yer. Herkes için."

Ama Stef sadece gülümsedi. Havluların saklandığı küçük dolaba doğru yürüdü ve arkaya uzandı. Bir tabela çıkardı. *Onarım nedeniyle kapalı*. Biri, jakuziye giren iki çıplak insan çizmiş ve üzerlerine büyük bir *X işareti* koymuştu. "Sen ilk değilsin, Flanders. Son da olmayacaksın. Çıkarken asacağım. Hot Tub Fun Spa partisi için buraya gelmelerine bir saat var.

O zamana kadar buradan çıkmış olsan iyi olur. Squatchers'ı uzak tutmak için bazı erkeklerin vücutlarını ağda yaptıklarını duydum."

Kapı Stefin arkasında kapandı.

"Sormaya cesaret edebilir miyim?" Henry gömleğini başından çıkardı ve Nell bakmaktan kendini alamadı. Ona kızgındı, ama tanrım, çok yakışıklıydı. Böyle düşünmemesi gerektiğini biliyordu. O bir insandı ve cinsel bir obje olarak görülmekten daha fazlasını hak ediyordu.

Gözlerini ondan ayırdı ve elindeki soruya konsantre oldu. "Ağda mı, Squatchers mı?"

Giysilerin katlanırken çıkardığı hışırtıyı duydu. "Ağda olayını anladım. Kılıklı erkekler, çok acı. Evet, Talbot haklı. Bundan kesinlikle kaçınmalıyım. Squatcher da neyin nesi?"

"Bir tür kriptozoloji uzmanı."

"Yani bir tür bilim adamı mı?" Henry jakuziye girerken çok hafif bir su sesi duydu.

"Evet. Sasquatch'ı, ya da başka çevrelerde bilinen adıyla Bigfoot'u incelerler." Tekrar ona bakacak kadar rahat hissetti. Bakmamalıydı. Kalbini hızlandıran sadece onun yakışıklı vücutu değildi. Yüzü çok yakışıklıydı, kare çeneli ve sıcak kahverengi gözleri vardı.

Gözleri hafifçe büyüdü. "Bigfoot mu? Ciddi misin?"

"Henry, yargılayıcı mı davranıyorsun?"

Yüzünde masum bir ifade belirdi. "Hiç de değil, tatlım. Bigfoot bu civarda muhtemelen çok ciddi bir konudur. Şimdi neden küvetin benim tarafıma gelip bana bir öpücük vermiyorsun?"

Kollarında erimeye hazır değildi. "Arkadaşlarıma Stefan'a davrandığın gibi davranamazsın."

Masumiyet tamamen kayboldu ve çenesi sert bir çizgi oluşturdu. "O seninle birlikte küvette çıplaktı."

"Burası bir çıplaklar tesisi. Jakuzide kıyafet giyilmesine izin verilmiyor. Ne bekliyordun? Turtleneck ve kot pantolon giyip jakuziye gireceğini mi?"

Bu konuda pes etmeye niyetli görünmüyordu. "Bazı sınırlara saygı duymasını beklerdim. Kavga çıkarmadığım için şanslısın."

Gözlerini devirmeden edemedi. "Gördün mü? İşte bu yüzden bu ilişki yürümez. Şiddet çözüm değildir."

"Olabilir, ama bu sefer öyle olmadığını kabul ediyorum. Küvetten çıktığı anda, ihtiyacım olan tüm cevapları bulmuştum. İtiraf etmeliyim ki, çıplak olmak bazen yararlı olabiliyor."

Kız başını salladı. "Anlamıyorum."

Henry öne eğildi, elleri suyun altında onun dizlerini buldu. "O sertleşmemişti. Seni o şekilde istemiyor. Gerçekten sadece seni koruyor. Ve o bir yaşam tarzı adamı. Görünüşe göre ciddi biri. Seninle ilgileneceğini söylüyorsa, ciddi demektir."

Nell nefesini tuttu ve geri çekildi. "Bana ilgi duyup duymadığını anlamak için penisinin boyutuna mı baktın?"

Henry onu geri çekti. "Hayır, onun ereksiyon durumuna bakıyordum. Biliyor musun, biri bana senin jakuzide olduğunu söylediği andan itibaren sertleşmişim. Seni isteyen bir erkek, göğüslerinin ne kadar yumuşak olduğunu, amına girmenin ne kadar iyi hissettirdiğini ya da ağzını ne kadar çok sikmek istediğini düşündüğünde sertleşir."

Vajinası kesinlikle kontrolü ele geçirmek üzereydi. Elleri uyluklarına doğru kaydı. "Henry, biri girebilir. Öğrendiklerin hakkında konuşmamız gerekmez mi? Eve gitmem güvenli mi?"

Temizliğe başlaması gerekiyordu. Bir iş bulması gerekiyordu. Bilgisayarını satması gerekiyordu. Kesinlikle birisi ona birkaç yüz dolar ödeyecekti. Bilgisayarını özleyecekti. İnternette bir sürü arkadaşı vardı ve onlarsız yaşamak zorunda kalacaktı.

"Hey." Henry onu kendine çekti. "Benden uzaklaşma. Hayır. Eve gitmek güvenli değil, ama kontrol etmek istediğim bir şüpheli listem var. Endişelenmeni istemiyorum." Parmakları, onun farkında olmadığı gözyaşlarını sildi. "Ağlama, bebeğim. Her şeyi halledeceğim."

Denemeye çalışacaktı. Suçluyu bulup, ayrılmadan önce onun için ortamı güvenli hale getirmeye çalışacağından şüphe duymuyordu, ama sonra yine yalnız kalacaktı. Annesi hala ölmek üzere olacaktı. Yine taşınmak zorunda kalacaktı ve bu sefer hiçbir destek olmadan yapacaktı.

Ve bu Henry'nin sorunu değildi.

"Beni öldüreceksin, Nell." Kolları onu sardı ve bir anlığına kendini güvende hissetti. Başını onun omzuna yasladı. "Ne yapmam gerektiğini söyle. Nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

O, eğlencesini yaşayıp gitmek isteyen bir adam gibi konuşmuyordu. Yapması gereken bir işi vardı, ama belki iletişim halinde kalabilirlerdi. Ona sıkıca sarıldı. "Bir süreliğine kafamı başka şeylerle meşgul et."

Tek isteyebileceği buydu.

"Bunu yapabilirim." Henry'nin dudakları alına dokundu. "Oynamak istiyorum. Benimle oynar mısın?"

Boyun eğ. Ona boyun eğmesini istiyordu. Bu kelimedenden nefret ediyordu, ama vajinası bir kez daha yüksek sesle fikrini belirtiyordu. Boyun eğmek istiyordu ve düşündüğünde, bu sadece başka bir seçim yapmaktı. Henry ona zevkli olmayan hiçbir şey yapmamıştı, öyleyse neden onunla "oynamayacaktı"?

"Evet. Oynamak istiyorum."

Saçını hafifçe çekerek, ona bakmasını sağladı. "Bana ne yaptığının farkında mısın?"

Gülümsemeden edemedi. Ona ne yaptığını hissedebiliyordu. Penis sertleşmiş ve karnına dokunuyordu. Bacaklarını onun kaslı kalçalarına doladı. Onun egzersiz yapmasını izlemek isterdi. "Seni bir seks objesi haline getirmemek için çok uğraşıyorum, ama sen bunu benim için zorlaştırıyorsun."

Göğsünden düşük bir kahkaha yükseldi. Onu güldürebilmeyi seviyordu. Onun pek sık gülmediğini düşünüyordu. "Hiç deneme. Senin cinsel nesnen olmak istiyorum. Bunu entelektüel bir şeye dönüştürme. Bunun beyninle hiçbir ilgisi yok. Bu kimya, bebeğim. Bu çok sık olan bir şey değil."

"Öyle mi?" Meraklanmıştı. Neredeyse hiç tecrübesi yoktu. "Diğer sevgililerle böyle değil mi?"

Kafalarını sallayarak burunlarını birbirine sürttü. "Sana dürüst olacağım. Seninle tanışmadan önce sana farklı bir şey söyledim, ama şimdi eminim ki daha önce hiç sevgilim olmadı. Kadınlarım oldu. Bir sürü kadın, ama anlamlı değillerdi. Sen anlamlısın. Yanlış anlama, gitmem gerek, ama seni asla unutmayacağımı düşünüyorum."

O anda isteyebileceği tek şey buydu. O işine dönmek zorundaydı, o da annesine bakmak zorundaydı. Bir gün onu arayacaktı. Eğer bir ilişkisi yoksa, belki tekrar deneyebilirlerdi. Ama bugün ve birkaç yarın vardı.

"Ben de seni unutmayacağım."

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Öyle olacak ve bu sorun değil. En çok istediğim şey, uzak bir anı olmak. Senin mutlu olmanı istiyorum. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Bir şeyle mücadele ediyor gibi görünüyordu. Sormak istedi, ama bu onun zorlayabileceği bir şey değildi. Onunla konuşmaya hazır olması gerekiyordu. Belki Henry de sorunlarını unutmaya ihtiyaç duyuyordu. Birbirlerine bu kadarını verebilirlerdi. Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Prezervatifleri getirdin mi?"

Onun içinde hareket ettiğini hissetmek istiyordu. O kısa anlarda yalnızlık yoktu, tekillik yoktu. O onunla sevişirken, hiç şüphesiz birlikteydiler.

Henry biraz sakinleşti ve gözlerine sert bir bakış geldi. O bakışı seks ve zevkle ilişkilendirmeye başlamıştı. "Getirdim, ama hazır olana kadar kullanmayacağım."

O çok otoriter olabiliyordu. "Ben şu anda hazırım. Sen de şu anda hazırsın. Hadi başlayalım."

Kafasını salladı. "Bunu kontrol etmeye mi çalışıyorsun? Bunu yaptığında ne olacağını biliyorsun. Dön. Kıçını havaya kaldır."

Evet, o da bunu istiyordu. Henry ona şaplak atmaya seviyordu ve Nell de bunu sevdiğini itiraf etmek zorundaydı. Nell biraz yaramazlık yaptığında Henry daha da azgınlaşıyor gibiydi. Nell döndü, vücudu bu sabah Henry kapıdan çıktığından beri ilk kez gevşedi. Jakuzinin koltuğuna çıktı ve eğildi, kıçını havaya kaldırırken titriyordu.

Henry onun arkasına geçti. "Yirmi kez sayacağım. Seksten kim sorumlu?"

"Sen, Henry."

"Tabii ki ben. Bunu unutmana izin vermeyeceğim."

Nell, Henry'nin eli poposuna değdiğinde neredeyse çığlık atacaktı. Suyun ısısı cildini yumuşatmış, şaplakların etkisini daha da şiddetli hale getirmişti

yoğunlaştırmıştı. Henry onu tekrar tekrar tokatlamaya başladığında, acı cildinde yayıldı. Gözlerinden yaşlar süzüldü, ama tam durmasını söylemek üzereyken, sıcaklık yayıldı ve onu sardı. O tokatladıkça amı çok ıslanmıştı. Gözlerinden akan yaşlar, sanki dünyadaki tüm sorunları gözlerinden akıp gidermiş gibi arındırıcı bir his veriyordu. Tekrar tekrar kışına şaplak attı, kaslarını zayıflattı. Sayısını kaybetti, ona güvenerek saymasını istedi. Yarın ağrısı olacaktı çünkü Henry kendini tutmuyordu. Oturduğu her seferinde bu anı hissedecek, nasıl hissettiğini ve nasıl ses çıkardığını hatırlayacaktı. Şaşırtıcı acıyı ve sabırlı olduğunda nasıl çok daha tatlı bir şeye dönüştüğünü hatırlayacaktı.

"Tanrım, bebeğim, kışın pembeye dönmüş." Henry konuşurken inledi. "Harika görünüyor. Böyle kal. Kıpırdama."

O da istemiyordu. Hepsi bu mu? Mutlu bir yerdeydi. Henüz oradan çıkmak istediğinden emin değildi. Ama sonra Henry'nin ağzı tenine değdi, az önce vurduğu yeri öpüyordu. Onu her yerinden öptü, belinden başlayarak, yanaklarından uyluklarına kadar uzanan kıvrımları boyunca öpücükler yağdırdı. Bu tatlı bir işkenceydi çünkü onun yapmak istediği şey kalçalarını yukarı kaldırıp bacaklarını genişçe açmak ve onun bacaklarının arasına girip amıyla oynamasıydı. Ama ona kıpırdamamasını söylemişti ve o da uslu bir kız olmaya çalışıyordu.

"Öyle kal. Yapmam gereken başka bir şey var."

Onu orada bıraktı. Onun jakuziden çıktığını duyabiliyordu, karolardan geçerken vücudundan su damlıyordu. Fermuarın açılma sesi duyuldu ve ardından elleri muhtemelen yanında getirdiği çantaya uzanırken bir hışırtı sesi geldi. Gözlerini kapattı ve elinde prezervatiflerle küvete geri dönen onu hayal etti. O kadar erkeksiydi ki. Kıyafetleri bunu iyi gizliyordu, ama vücudu kaslıydı. Henry Flanders'ın vücudunda bir gram yağ bile yoktu. O, onun kişisel Süpermen'iydi. Gündüzleri Clark Kent, mütevazı ve yakından bakmayanlar için biraz sıkıcı. Ama kıyafetleri çıktığında, oh, o bir erkek tanrısıydı. Ve her an, prezervatif ambalajının açıldığını duyacak ve onun arkasına geçecekti. Büyük penisi,

kızın amının kenarında olacaktı. O kadar büyük, çok büyük görüldüğü için titremeye başlayacaktı, ama sonra o yavaşça içeri girecek ve birlikte olacaktı.

Henry'nin arkasına geçtiğini hissetti. Bütün vücudu beklentiyle gerildi.

"Nell, tatlım, rahatlamana gerekiyor." Henry'nin elleri kıvrımları boyunca hareket etti.

Adam onun içine girene kadar rahatlayamıyordu. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Sesi bekledi, ama duyduğu daha çok bir patlama sesiydi. Sonra adamın elleri tekrar kalçalarına gitti ve onu genişçe açtı.

"Bu soğuk olacak. Ama seni çabucak ısıtacağım," dedi Henry.

Islak ve soğuk bir şey yanaklarının arasına kaydı. Nell nefesini tuttu,

bu his ona yabancı geliyordu. "Ne oluyor? Aman Tanrım. Düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?"

"Tatlım, eğer kışına bir tıkaç sokacağımı düşünüyorsan, o zaman büyük kazanan sensin." Henry'nin göğsünden düşük, seksi bir kahkaha geldi. Ama Nell gülmüyordu çünkü şimdi anüsüne bir şeyin bastırıldığını hissedebiliyordu. "Sadece bir tıkaç. Endişelenecek bir şey yok."

Bundan pek emin değildi. Sonuçta, kışına bir şey sokulacak olan Henry değildi. Dün hala bakireydi. Buna hazır olduğundan emin değildi. Geriye bakmaya çalıştı. "Bunu konuşmalıyız."

"Bunu protokolü anlamadığın için söylüyorsun. Konuşmak için doğru zaman, iş bittikten sonra." O, yaptığı şeye devam etti ve fişin ucunu, onun çok küçük olan kış deliğine bastırdı. Fişi küçük daireler çizerek içeri sokmaya çalışıyordu. "Tabii ki, bir tür acı çekmiyorsan ya da korkmuyorsan. Bu küçük bir fiş, bu yüzden acı çektiğini sanmıyorum. Ve sen çok cesur bir kızsın. Çılgılık atan kalabalığa karşı koyduğun halde. Küçük bir plug'ın benim hanımımı korkutacağını hayal bile edemiyorum."

Manipülatif piç. Doğru düğmelere basıyordu. Bu meydan okumadan geri adım atamazdı, ama basit bir soru sorabilirdi. "Neden rektumuma bir tıkaç sokma ihtiyacı duyduğunu açıklamak ister misin?"

Fiş içeri kaydı, daireler yeniden başlamadan önce kısa bir giriş. Baskı. Garip bir şekilde erotik bir baskı oluşuyor gibiydi ve

bu baskı kış deliğinde yoğunlaşıyordu. Onu açıyordu, içeri girerken onu kızdırıyor, onu daha büyük bir şeye hazırlıyordu. "Kıçını sikmek için daha iyi, canım. Başladığımızda sana bir erkeğin bir kadını alabileceği her şekilde seni almak istediğimi söylediğimi hatırlıyorum. Senin hiçbir yerini dokunulmamış bırakmak istemiyorum."

Plug tekrar içeri girdiğinde ağzından çıkan iniltiyi engelleyemedi. Henry bu sefer daha derine bastırdı, bir santim kadar içeri soktu ve sonra yavaşça geri çekti. Onu gerdi, küçük plastik parçayı kabul etmeye zorladı. Eğer istediği gibi olursa, çok yakında, çok yakında, onun penisi onun rektumunu dolduracaktı. Vücudunun her santimini tanıyacaktı. Onu her şekilde sahip olacaktı.

Ve o da bunu istiyordu. Henry'nin vücudunun her santimini bilmesini istiyordu. Onu her yerinde hissedebilmek istiyordu.

"Öne doğru eğil," diye emretti. "Sırtını düzleştir."

Kadın gerindi ve değiştirilmiş Düz Sırt pozuna geçti. Bu seks olayı biraz yogaya benziyordu. Doğru pozisyona geçmesi gerekiyordu, sonra adam kolayca içeri girebilirdi. Sırtını düzleştirdi ve adama her şeye erişim imkânı verdi. Ve adamın adını duymayı ne kadar sevdiğini hatırladı. "Evet, Henry."

"Evet, bebeğim." Sesi derin ve boğuklaşmıştı, bu da penisinin sertleştiğinin kesin bir işaretiydi. Artık onun işaretlerini biliyor olmasını çok seviyordu. Gözleri hafifçe uykuya daldığında ve elleri vücudunu okşarken gevşediğinde, onun tahrik olduğunu anlayabiliyordu. "Ben de bunu istiyorum. Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Beni ne kadar çıldırttığını biliyor musun?"

Onun onu ne kadar çıldırttığını biliyordu. O kadar çıldırmıştı ki, o lanet fişeği geri iterek, onun içini istila edip fethetmesini bekliyordu. Kalçalarını hareket ettirdi ve fişeğin derinlere kaymasını hissetti, zaferin heyecanı onu sardı.

"Güzel." Yanaklarını tekrar birleştirdi, ama parmakları daha aşağıya inerek amını okşadı. "Bütün deliklerini doldurabilirim, bebeğim. Amına bir vibratör sokabilirim, kıçına da sikimi sokabilirim, o zaman tamamen dolmuş olursun."

Hayal edebiliyordu. Onu her şekilde ele geçirmeye çalışacaktı. Plug'ın onu gerdiğini, açık tuttuğunu, doldurduğunu hissedebiliyordu

doldurduğunu hissedebiliyordu. Lezzetli bir şekilde gerildiğini hissetti ve şimdi parmakları amında oynuyordu. Vücudunun her santimi yanıyor, uğulduyor ve mutlu hissediyordu. "Lütfen."

Adamın ona verdiklerinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Adamın sözlerini yerine getirmesini, onu sikiyle doldurmasını istiyordu.

A single finger pressed inside. "I'll give you everything."

Her şeyi, ama önce bana itaat edeceksin."

O, tatmin olana kadar onu zorlayacaktı. Bu çıldırtıcıydı, ama sonunda onun sözünü tutacağını biliyordu. O, onun ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayacaktı. "Tamam."

O rahatladı ve kendini ona teslim etti. Bu kararda büyük bir huzur, büyük bir rahatlık vardı. Henry kontrolü elinde tuttuğu için onun kontrolü elinde tutmasına gerek yoktu. Burada kendini bırakabilirdi. Akışına bırakıp sadece keyfini çıkarabilirdi. O her zaman kontrolü elinde tutardı. Her zaman kararları o verirdi, ama Henry ile birlikte olmak ona her şeyi bırakma imkânı verdi. İlk başta, onun yanlış bir şey istediğini düşünmüştü, ama bunun ne kadar güzel bir hediye olduğunu fark etmişti. Teslim olmak bir taviz değildi.

Parmakları derine daldı, içinde yukarı doğru hareket ederek onu kıvrandırdı. Mümkün olduğunca hareketsiz kaldı ve Henry'nin penetrasyonu kontrol etmesine izin verdi. Tıkaçın basıncını hissedebiliyordu. İlk başta yabancı gelmişti, ama geçen her saniye onu daha rahat hissettiriyordu. Nell, başparmağı klitorisinin etrafında daireler çizerken, sırtının alt kısmında onun dudaklarının baskısını hissedebiliyordu. Zevk artıyor, doruğa ulaşmak üzereydi. Ama her seferinde o sınıra yaklaştığında, o geri çekiliyordu. Tekrar tekrar onu daha da yükseğe çıkarıyor, tam düşecek sandığı anda geri çekiliyordu.

"Henüz değil, bebeğim. Daha çok var. Bir saatimiz var ve ben bunu kullanacağım. Bütün gün bunu düşündüm. Geçen sefer boşaldığım andan beri bunu düşündüm. Artık yaptığım şey bu. Ya seni sikiyorum ya da seni sikmenin tüm yollarını düşünüyorum. Sen bir cadısin, Nell Finn."

Annesi öyle düşünmüyordu. Annesi ona göre o bir periydi, ama periler de sihirliydi, değil mi?

Onun arkasında hareket ettiğini duydu, su her yere sıçırıyordu.

"Belki de sana bir tat vermeliydim. Çok uslu bir kız oldun. Burada kaldın. Tabii, geri döndüğümde seni başka bir erkekle çıplak buldum, ama seni tanıyorum. Senin için hiç endişelenmedim. Sen benim için fazla iyisin, ama yine de seni alacağım. Seni mutlu edeyim, bebeğim."

İki parmağını vajinasına sokarken klitorisini bastırdı. Onu içten ve dıştan ovuşturarak orgazmın çılgınlıklarını vücuduna yaydı. Derinlerinden gelen iniltiyi engelleyemedi.

Henry'ye kendini teslim ederken, tüm yanlışlıklar uçup gitti.

Dokuzuncu Bölüm

Bishop, Stef Talbot'un kapının dışına koyduğu tabelanın işe yaraması için dua etti, çünkü artık durmasının imkanı yoktu. Biri içeri girerse, şimdiye kadar yaratılmış en tatlı kalçaları görecekti ve birdenbire Bishop umursamadı. Nell'in küvette bir adamla olduğunu ilk fark ettiğinde, Talbot'u ne kadar kolay öldürebileceğini düşünmüştü. O pisliği öldürmek için yüzlerce yol düşünmüştü ve cesedi nereye gömeceğini de tam olarak biliyordu. Ama adam gerçekten onun peşinde değildi ve Nell, öyle olsa bile onunla gitmezdi. O, ona aitti.

Aslında, Henry Flanders'a aitti.

Nell orgazm olurken cildi muhteşem bir pembeye dönmüştü. Hâlâ am kaslarının sıkışarak parmaklarını içinde tutmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

O, fişi çok güzel bir şekilde kabul etmişti. Onun için özel olarak satın aldığı fişin şimdi vücudunun derinliklerinde yer alması, onun tasmağını takmaması gerçeğini telafi ediyordu.

"Henry, Henry." Yüksekten inerken onun adını seslendi.

Parmaklarını amından çıkardı ve ağzına aldı. Onun tadını seviyordu. "Hadi bebeğim. Şimdi benim sıram. Beni o tatlı ağzına alacaksın. Dilinin sikimi sardığını hissetmek istiyorum."

Ona dönmesine yardım etti ve sonra onun yerini aldı, küvetin kenarına otururken o köpüklü suda diz çöktü. Burada ne kadar harika bir hayatları vardı. Bir erkek buna alışabilirdi. Kıyafet yok, endişe yok. Sadece jakuzide muhteşem bir kadın. Kan yok. Suçluluk yok. Sadece aşk.

"Henry?"

Hayali düşünceleri kafasından silkeledi. Kan yok mu? Yıllardır hayatı kandan ibaretti. Bu kısa bir mola idi ve gerçekleşmesi imkansız şeyler hakkında düşünerek zamanını boşa harcamayacaktı. Nell ona bakıyordu, kahverengi gözleri endişeyle doluydu. Göğüsleri sudan zar zor çıkmış, muhteşem bir periydi. Elini uzattı, saçlarına dokundu ve onu kendine çekti.

"Beni yalamanı istiyorum." Penisi zaten sikişecek kadar sertleşmişti. Kahretsin, artık yapmak istediği tek şey bu gibi görünüyordu. Nell'i sikmek ve yatakta uzanıp onun konuşmasını dinlemek istiyordu.

"Tamam, ama seni uyarmalıyım. Bunu daha önce hiç yapmadım. Bu konuda berbat olabilirim." Dudaklarını yalarken onun penisine bakıyordu. Yüzünde kararlı bir ifade belirdi ve Bishop aniden çılgın bir yolculuğa çıkacağını fark etti. Nell, protestolarına koyduğu tüm tutku ve yürekle sevişti. Bu, onun yaşamayı bildiği tek yol gibi görünüyordu. Onunla birlikteyken kendini tutmak mümkün değildi. Hayat ona tekme attı, ama o ayağa kalktı ve etrafındaki tüm kötü şeyleri değiştirmeye çalışmaya devam etti.

Düşündüğünde, o bir tür kahramandı.

"Bence sen en iyisi olacaksın. Bence sen her zaman en iyisisin." Bu sözleri söylerken sesi biraz kırıldı, duygular onu boğuyordu. Samimiydi. Bir şekilde kız onun düşüncesini değiştirmişti ve şimdi aptal olanın kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Onu terk etmeyi düşündüğü için kesinlikle aptaldı, ama seçimini çok uzun zaman önce yapmıştı.

"Deneyeceğim." Dudakları, tüm odayı aydınlatan bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ama zor. Fiş şeyi çıkmak istiyor. Sanırım özgür olmak istiyor."

Oh, bu olmayacaktı. Parmaklarını kızın saçlarında sıkılaştırdı. Onunla birlikteyken tek bir konuda kontrolü elinde tutuyordu ve bunu bırakmaya niyeti yoktu. Muhtemelen önümüzdeki birkaç günü, tavşanların dışında kimsenin yememesi gereken sahte et ve sebzelerle geçirecekti. Kız o tıkaçı içinde tutacaktı. "Sıkı tut. O tıkaçı kaybedersen, daha büyüğünü bulurum."

"O zaman elimden geleni yapacağım." Yüzünde yaramaz bir gülümsemeye öne eğildi ve penisinin başını öptü.

Bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Nell, onun vücuduna küçük öpücükler kondurdu. Dudakları, penisinin her santimetresine konan yumuşak bir kelebek gibiydi. Kontrolünü kaybetmemek için tısladı. Nell ile tanışmadan önce bu hiç zor gelmemişti. Bir sonraki hamlesini planlarken ve üç adım ötesini düşünürken seks yapabilirdi, ama Nell ile birlikteyken nefes almayı hatırladığı için şanslıydı.

"Şimdi dilini kullan. Her yerimi yala."

Dili dışarı çıktı ve penisi üzerinde uzun, yavaş bir kayma başlattı. Nell hoşuna giden bir yer bulmuş gibi görüldüğünde, o derin bir nefes aldı. Dili, penisinin altını okşadı, ovuşturdu ve sevdi. Heyecandan bir titreme yarıklarından kaçtı ve Nell onu şeker gibi yaladı.

Bu konuda iyi değil mi? Kahretsin, bu şimdiye kadar aldığı en iyi oral seksti.

O, onun penisinin başını ağzına alırken, ellerini onun saçlarına koydu. Dilini döndürdü.

"Beni içine al. Çenenin gevşet ve beni içine al. Beni daha fazla almanı istiyorum." O geriye yaslandı ve onun itaat etmesini izledi. Penisi ağzının içinde kaybolmaya başladı, dudakları onu sardı. Cildinde bir sıcaklık hissetti. Başını geriye attı ve pes etti. Her zaman kontrolü elinde tutmak zorunda değildi. Nell'in yanında rahatlayabilirdi. Nell ona zarar vermezdi. Nell onu aldatmazdı. Nell sadece onu memnun etmek istiyordu.

Ve bunu yaparken büyük bir zevk alıyor gibiydi. Nell görevine başlarken son derece huzurlu görünüyordu. Onu sertçe emdi ve sonra geriye doğru yaladı. Eli yukarı çıktı, önce nazikçe testislerine dokundu, sonra daha rahat hissedince onları sıkıca yuvarladı.

"İstediğim şey bu." İsteddiği şey oydu. Kendine olan güveninin giderek artmasını izlemeyi seviyordu. Gözlerinin önünde bir seks tanrıçasına dönüşüyordu.

O gittikten sonra ne kadar bekleyecekti? Ona verdiği hediyein karşılığını vermediğini fark etmeden önce ne kadar süre onun yasını tutacaktı? Hayatına devam etmesi gerektiğini ne kadar süre sonra fark edecekti? Ve etrafındaki erkekler kafalarını kışkırtıcılarından çıkarıp onun ne kadar değerli bir hazine olduğunu ne kadar süre sonra fark edeceklerdi?

Onun sevgi dolu kalbini ele geçiren yardımcısı mı olacaktı?
Yoksa Talbot mu?

Birisi onu isteyecekti ve o kişi onu terk edecek kadar aptal olmayacaktı.

O kişi, onun için yeterince iyi olduğunu umsa iyi olur, çünkü Bishop onu korumaya niyetliydi. Onunla birlikte olamazdı, ama ona zarar vermeye çalışan herkesi halledebilirdi.

Nell onu köküne kadar almak için ağzını genişçe açtığında, zevk omurgasını sardı. Elleriyle nazikçe saçlarını kavradı ve onu ileri doğru yönlendirdi. Kalçaları hareket etti ve kısa vuruşlarla ağzına girip çıktı.

Tam sınırdıydı. Neredeyse boğazının arkasını hissedebiliyordu. O anda boşalmak kolay olurdu, ama daha fazlasını istiyordu. Onun amını istiyordu.

"Dur, bebeğim. Henüz boşalmak istemiyorum." Tüylü tugay aşk yuvalarını ele geçirmeden önce çok az zamanı kalmıştı.

Nell onun penisini son bir kez öptü. "Bu, doğru yaptığım anlamına mı geliyor?"

Cevap vermek için zaman ayırmadı. Onu kendine çekti ve öptü, göğsünü göğsüne sürttü. Dilini onun diline soktu, o yumuşarken onu domine etti. Kalçalarını kavradı, onu bacaklarının arasına çekti. Penisi karnına sokuldu.

Onu içine çekti. Onu defalarca öptü, ona iz bırakmak istedi. Bu ona haksızlıktı, ama onun için bir anlam ifade etmek istiyordu. Yıllar sonra bile onu düşüneceğini bilmek istiyordu. O, kollarını ona doladı, onu kendine özgü sıcaklığıyla sardı.

Eğer hemen içine girmezse penisi patlayacaktı. Kendini durdurup lanet olası prezervatifleri almaya zorladı. Onları küvetin yanına koymuştu. O bir piç olabilir, ama onu bir bebekle yalnız bırakmayacaktı.

Nell, onun gergin penisine prezervatifi geçirmesini hevesli gözlerle izledi. Asla utangaç davranmazdı. Duyguları her zaman onun görebileceği, inanabileceği şekilde ortadaydı. Elini onun eline koydu ve kendini korumasına yardım etti.

"Hadi bebeğim. Dizlerinin üzerine çök, bana sırtını dön." Suya geri kaydı ve ona yardım etti. Avucunun içiyle onun kıvrımlarını izlemeyi, her santimini ezberlemeyi seviyordu. "Dizlerini aç. İçeri girmeye izin ver."

Dizleri hareket etti ve kendini ona açtı. Kalçalarının arasından hafif mor renkli tıkaç görünüyordu, onu penisi için hazırlıyordu. Onu sevdirene kadar, sahip olmanın gerçek anlamını, bunun medeni ya da adil bir şey olmadığını anlayana kadar kıcını sikmeye devam edecekti.

Bacaklarının arasına geçip penisini hizaladı. Onun verdiği orgazmdan dolayı amı ıslaktı, ama yine de çok dardı. Yukarı doğru bastırarak penisini içeri itti, zorla girdi. Kalçalarını kavrayarak kendini içeri yönlendirdi.

Sadece dar değildi, tıkaç onu daha da daraltıyordu. Penisinin üzerinde sürtündüğünü hissedebiliyordu, bu saf bir zevkti, ama onu kendisiyle birlikte doruğa çıkarmaya kararlıydı.

"Kendimi çok dolu hissediyorum." Kafası öne doğru eğildi ve ciğerlerine hava çekti. Ağzından sıcak bir inilti çıktı ve Bishop bunu penisinin her yerinde hissedebiliyordu.

"Henüz yarısı bile dolmadı, bebeğim." Bir santim daha içeri itti, dokundukları her yerde derisi yanıyordu. *Çok iyiydi.* O kadar iyi hissediyordu ki. Acele etmedi, sabırla penisini içeri soktu. Amcığı kasları sıkıştı, onu doruğa ulaştırmak üzereydi, ama o geri çekildi.

Henüz değil. Henüz değil. Henüz bitmesini istemiyordu.

Tanrım, bunun hiç bitmesini istediğinden emin değildi ve seks hakkında düşünmüyordu.

Geri çekildi, penisinin sürtünmesi neredeyse gözlerini şaşı yapıyordu. Nell'in amı sıkılaşıyorak onu içinde tutmaya çalıştı, kontrolünü tehdit etti, ama o bir görevi olan bir adamdı.

Elini vücudunda gezdirdi, başparmağıyla ona büyük zevk veren o küçük çıkıntıyı buldu.

Nell, klitorisini sıkıştırdığında inledi ve adam uzun süre beklemek zorunda kalmayacağını biliyordu. Nell orgazma yakındı. Adam hızını artırarak onu sertçe sikti. Klitorisini okşarken penisini içine soktu. Tekrar tekrar içine girip çıkararak kendini tamamen kaybetti. O anda önemli olan tek şey Nell'di.

o anda önemli olan tek şeydi. Bütün dünyada sadece ikisi vardı. Geri dönecekleri bir iş, aralarındaki bağı pekiştirmekten başka tamamlamaları gereken bir görev yoktu. Henry ve Nell vardı. Burada John Bishop olmak zorunda değildi. Kimsenin istemediği çocuk, uyum sağlamak için çok çabalayan çocuk olmak zorunda değildi. Nell'in erkeği olabilirdi. Henry Flanders buraya uyuyordu. Uzun zamandır unutulmuş ama bulunup yerine oturtulmuş bir yapboz parçası gibi ona uyuyordu, bir kez daha tamamlanmıştı.

Nell'in çılgılığı küçük alanı doldurdu, duvarlardan yankılandı. Sıkıca bastırdı, orgazmı onun orgazmını da zorladı. Hızla yükseldi, testislerinden fışkırdı, pes ederken tüm vücudunu titretmeye başladı.

Nell, gövdesi mermer zemine yaslanarak yere yığıldı. Bishop, prezervatifi çıkarıp bağlayarak çantasına koyarken elleri titriyordu.

Çok fazla batmıştı. Kıza aşık oluyordu ve bunu göze alamazdı. Kız onun dikkatini dağıtan, yük olan, zayıflığıydı.

Şimdi gitmesi gerekiyordu. Bu ikisi için de en iyisi olacaktı. Elindeki tüm bilgileri Rye Harper'a teslim edip, onun şeriften daha iyi bir kolluk görevlisi olması için dua edebilirdi. Ona geri döneceğini söyleyip, havluyla kurulandıktan ve giyindikten sonra oradan ayrılabilirdi. İki saat içinde uçağa binebilir ve bir daha ne onu ne de Bliss'i düşünmek zorunda kalmazdı.

"Hareket edemiyorum galiba." Yüzü ona dönüktü, onu sevmiş olan dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı.

"Gerek yok." Onu kucağına aldı ve oturtdu.

Kız başını göğsüne yaslariken saçlarını okşadı. Nell'e sıkıca sarılmış olarak olmak istediği yer burasıydı. Bir gün daha kalacaktı.

* * *

Nell, grup spa partisi için hazırlıklara başlamak üzere aşağı inerken tabelayı dolaba geri koydu. Ucuz atlatılmıştı. Henry, fişi çektikten sonra

fişi çıkardıktan sonra her şeyi yıkamıştı. O fişle yakalanmak gerçekten çok rahatsız edici olurdu.

Kapı açıldı ve Pam ile Bill masaj masasını taşıyarak içeri girdi. Callie arkalarından büyük bir kutu ile geldi.

Henry hızla Callie'nin elinden kutuyu aldı. Üzerinde hiçbir şey giymediğini saklamaya bile çalışmadı. Rahatlamaya başlamıştı.

Ve Callie ona derinden aşık oluyordu.

"Henry, yerleştiğini görmek güzel." Bill masaj masasını yere koydu ve giydiği paltoyu çıkardı. Botlarını çıkardı ve Henry'ye gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar kaçacağını düşünmüştüm."

Henry, kutuyu masanın üzerine koyarken geniş omuzlarını silkti. "İstediğim zaman uyum sağlayabildiğimi fark ettim."

Bill'in gözleri parladı. Elini uzattı ve Henry'nin koluna hafifçe vurdu. "Evet, yapabilirsin. Sen her şeye uyum sağlayabilirsin evlat, ve mutluluğa uyum sağlamak çok kolaydır."

Henry boğazını temizledi. "Şey, çıplaklık konusunda düşündüğüm kadar korkmuyorum."

Onun açık ve hoşgörülü olduğunu görmek güzeldi. Ama aynı zamanda, onun hala gideceğinden emin olduğu için biraz da acı vericiydi. O açılıyor ve sevmekten gurur duyacağı bir erkek haline geliyordu, ama o gidecek ve başka bir kadın o büyük kalbi kendine saklayacaktı.

"Oh, siz hiç de korkak değilsiniz, Profesör Flanders." Nell'in annesi kapıda duruyordu, kalın bir bornozla sarınmıştı. "Bence siz özelsiniz."

"Özel olduğumu bilmiyorum, Moira," diye cevapladı Henry. "Ama çıplak olmak benim için sorun değil."

Annesi Henry'yi baştan aşağı süzdü. "Senin gibi görünen her erkek öyle olmalı. Henry, canım, bana bir şezlong getirir misin? Beklerken dinlenmek istiyorum."

Annesi solgun ve kırılgan görünüyordu, ama Henry harekete geçince ona gülümsedi. Henry tereddüt etmedi, laf kalabalığına girmede. Neredeyse odanın diğer ucuna koşarak arkada istiflenmiş şezlonglardan birini aldı.

"Henry senin iyi bir adam." Annesi kolunu omzuna doladı ve başlarını birbirine yasladı. "Onu çok seviyorum."

Gözleri hemen yaşlarla doldu. Daha fazla zaman istiyordu. Her şey çok hızlı gidiyordu, sanki zaman hızlanıyormuş gibi ve o bu anı yaşamak, bu anı tutmak için çaresizce çabalıyordu. Çok tatlıydı. Çok geçiciydi. Hayat böyleydi. Hızlı bittiği için tadını çıkarmak gerekiyordu. "Sanırım onu seviyorum, anne."

Annesi ona bakarken yumuşak bir gülümsemeyle, "Tabii ki seviyorsun. O senin ruh eşin. Bunu çok net görebiliyorum." dedi.

"Moir, bunu nereye koymak istiyorsun?" Henry, ağır şezlongu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi tutuyordu.

"Oh, ben aksiyonun yakınında olmak istiyorum. Sonuçta Sasquatch'ı ağdıyoruz. Benim geldiğim yerde onlara trol deriz. Dünya düzlemi ne tuhaf bir yer." Annesi, Callie'nin ağda için tencereyi ısıtmaya başladığı ve Pam'in pedikür istasyonunu kurduğu masaj masasının yakınındaki bir yeri işaret etti. Henry onun isteğini yerine getirmek için harekete geçti ve Moira Nell'i sıktı. "Bu sefer ayak parmaklarımdan mor olmasını istiyorum. Bu düzlemde sevdiğim bir şey de teknoloji. Vampirlerde de var, ama burada çok daha kişisel."

Henry bu çılgın konuşmayı fark etmemiş gibiydi. Şezlongu yerleştirip Bill ile konuşmakla meşguldü. Moira'nın içinde bir suçluluk duygusu uyandı. Henry de annesini sevmeliydi. Annesinde yanlış bir şey yoktu. Biraz delilik kimseye zarar vermezdi. Moira Finn harika bir anne olmuştu.

"Mor harika olur bence." Nell eğilip annesinin yanağına dudaklarını bastırdı. Zaman azdı. Sevgisini saklamayacaktı. Sevgi asla yanlış değildi. Sevgi asla boşa gitmezdi. Gözleri Henry'ye kaydı. O onu sevemese bile, onu sevmek ona iyi geliyordu. Bunu ona annesi öğretmişti. "Seni seviyorum anne."

"Seni seviyorum, bebeğim. Sen benim hayatımdaki en güzel şeysin. Keşke kuzenimi tanıyabilseydin. İyi olanı, pislik olanı değil. Seamus iyi bir adamdı. Kusurları vardı, ama onu seviyordum. Torin ise pisliğin tekiydi. Onun nasıl bizimle aynı aileden geldiğini bilmiyorum."

"Buyur, Moira." Henry elini uzattı ve onu şezlonga yönlendirdi. "Belki daha rahat olmak için bornozunu çıkarabilirsin. Burası güzel ve sıcak."

Annesinin bornozunu çıkarıp rahat etmesinden rahatsız olmayacakmış gibi koltuğu okşadı. Bu kadar yol katetmişti. Daha da ileri gidebilirdi. Henry Flanders, kendine izin verse harika bir adam olabilirdi. Derin bir sevgi ve kabullenme yeteneğine sahipti. Harika bir adam olmanın eşiğindeydi ve Moira bunu merak etmeden edemedi.

Annesi de bornozunu çıkarmakta bir sakınca görmedi. Omuzlarını silktilti ve bornozu Henry'ye uzattı. Henry, gözlerini kadının yüzünden ayırmadan bornozu şezlongun üzerine serdi.

"Al bakalım," dedi Henry centilmen bir şekilde. "Nell, tatlım, birkaç saatliğine şehre gideceğim. Yatma vaktinden önce döneceğim, tamam mı?"

Nell başını salladı. Henry büyük olasılıkla onun davası üzerinde çalışmak için kasabaya gidiyordu. Nell, Henry'nin bu işi bu kadar ciddiye almamasını diledi, ama Henry böyle düşünüyordu. Annesi yerini alırken Henry'nin elini sıktı, sonra Nell kollarıyla Henry'yi sardı.

Onun dokunuşunu seviyordu. Elleri beline dolandı ve kendini sarılmış, sevilen hissetti. Henry bunu söylememişti, muhtemelen asla söylemeyecekti, ama onu böyle kucakladığında kendini sevildiğini hissediyordu. "İyi eğlenceler. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Henry ona baktı. "İşin bittiğinde odama gel. Seni yatağında istiyorum. Orada olmazsan, seni bulurum."

O da öyle yapardı. O, gülünç derecede sahiplenici biriydi ve ona bu konuyu açmak aklına geldi, ama gerçekte, o bunu biraz seviyordu ve onun odasının anahtarını elinde tutmayı seviyordu. Anahtarı ondan başka kimseye vermeyeceğini düşündü. "Orada olacağım. Başka planım yok. Annemle burada kalacağım, sonra akşam yemeği yiyeceğim ve yatacağım. Senin yatağında. Burası bir çıplaklar tatil köyü olduğunu biliyorum, ama aslında oldukça ağırbaşlı bir yer."

"Öyle kalmasını sağla." Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Pantolonumu almamın garip gelmesi yanlış mı?"

Kız başını salladı. "Hayır. Her zaman çıplak olmalısın."

Kaşlarını çattı. "Evet, bunu konuşmamız gerekecek, bebeğim. Uslu dur."

Çantasını alıp giysilerini kaparak dışarı çıktı. O uzaklaşırken, mükemmel bir şekilde sergilenen sırtını izlemekten kendini alamadı.

"Bu çok çekici bir adam."

"Anne!"

Annesi omuz silkti. "Ben yaşlıyım tatlım, ölü değil. Çok güzel bir vücudu var. Henry'nin sağlıklı bir fiziksel aktiviteye inandığı çok açık."

Kapı arkasından kapandı ve Nell şezlongun kenarına oturdu. Annesi ile bu konuyu konuşmak için en uygun zamandı. En son istediği şey, annesinin Henry ile olan ilişkinin süreceği fikrine kapılmasıydı. "Onu gerçekten seviyorum."

Annesi kaşlarını çattı. "Bence bu hoşlanmaktan daha fazlası. Onunla yatıyorsun."

Hiç mahremiyet kalmamış mıydı? "Herkes bunu nasıl biliyor?"

"Callie dün gece seni alıp götürdüğünü gördü. Çok romantik olduğunu söyledi. Seni tüy kadar hafifmişsin gibi koridorda taşıdı mı gerçekten, canım?"

"Callie!"

Callie dönerek yüzünü buruşturdu. "Dedikodu benim tek kusurum. Ve oldukça hoştu, ama dürüst olmak gerekirse, onunla öpüşeceğini sanmıştım. Onunla yattığını düşünseydim annene söylemezdim. Lütfen bana karşı çıkma."

Ve bu muhtemelen Callie'nin kaybettiği her şeyi düşünmesine neden olmuştu. "Sanırım seni affedebilirim. Ayrıca, Roy Ferguson'u sen halledeceksin diye duydum."

Callie başını salladı. "Squatchers'ın onu avlamasından bıkmış. Çiftleşme çağrıları falan gönderiyorlar. Sasquatch'ı hiç görmedilerse, onun çiftleşme çağrısını nasıl bilebilirler? Bu insanı düşündürüyor." Callie başını salladı. "Daha fazla balmumu lazım. Bir dakika sonra döneriz."

Callie annesiyle birlikte çıktı ve Bill başını sallayarak onları takip etti.

"Keşke daha fazla yardımcı olabilsem, ama bu aralar çok yorgunum." Annesi uzandı. Yorgun görünüyordu, ama yüzünde gizemli bir gülümseme vardı.

"Kemoterapi yüzünden." Nell annesinin elini tuttu. "Bu tur bittiğinde kendini daha iyi hissedeceksin."

"Hayır, canım. Kemoterapiyi yaklaşık bir ay önce bıraktım."

Nell tüm dünyasının altüst olduğunu hissetti. Bunca zamandır Pam'in onu tedavi için Alamosa'ya götürdüğünü sanıyordu. "Anne! Bunu nasıl yapabildin?"

"Çünkü zamanı geldi." Annesi parmaklarını sıkıca tutarken, elini hafifçe sıktı. "Bana kızma, tatlım. Savaşmanın zamanı vardır, onurlu bir şekilde ayrılmanın zamanı vardır. Bu yeri bulmamış olsaydık, senin iyi olacağından emin olmasaydım, hala savaşıyor olurdum. Ve hala acı çekiyor olurdum. Artık dinlenebilirim, Nell. Gidip babanı tekrar görebilirim. Evimden çok uzaktaydım."

Nell'in kalbi kırılmak üzereydi. Annesini kaybetme düşüncesi neredeyse hayal bile edilemezdi, ama o çok uzun zamandır acı çekiyordu ve bu sadece fiziksel bir acı değildi. "Onu tekrar göreceğine gerçekten inanıyor musun?"

Berrak kahverengi gözleri ona bakıyordu. "Oh, evet. Herkesin benim deli olduğumu düşündüğünü biliyorum. Bliss'te olmak güzeldi, ama beni uzaylılarla uğraşan Mel ile aynı kategoriye koyuyorlar. Beynimde bir sorun olduğunu ya da kabul edemediğim bir kayıp yaşadığımı düşünüyorlar, ama ben gerçeği biliyorum. Tatlım, orada hayal edebileceğinden daha fazla dünya var. Bu dünya sadece bir tanesi. Bu zaman sadece bir tanesi. Kocam beni bekliyor. O benim ruh eşim. Bu hayatta şansımız olmadı, ama başka bir hayat olacak. İnancım var."

"Buna nasıl inanabiliyorsun, anlamıyorum. Başka bir şansımız olduğuna dair hiçbir kanıtın yok. Ya ölürsek ve her şey bu kadar olursa?" Buna inanmak istemiyordu, ama annesinin vefatının gerçeğiyle yüzleşince, korku onu ele geçirmeye başladı, her şeyin bu kadar olduğu, hayatın büyük gizeminin hiçbir şeyin olmadığı boş bir boşlukla çözülebileceği korkusu.

"Bu yüzden buna inanç diyorlar, Eleanor. Cevapları bilseydik, inanmak için bir neden olmazdı. Sen

gençken, herkesin hayran olduğu o oyunu izlemeye götürdüğümü hatırlıyor musun?"

Nell inledi. "*Peter Pan*. Nasıl unutabilirim? Oyunculara her şeyi yanlış yaptıklarını ve perilerle cinlerin farkını bilmediklerini söylemeye çalıştın."

"Şey, yanlış isimler kullanıyorlardı. Bu biraz aşağılayıcıydı. İnsanlar doğru isimlerle çağrılmayı severler. Neden bir perinin de öyle olacağını düşünmesinler ki? Tinker Bell açıkça bir periydi, hatta kin tutabilen bir peri." Başını salladı. "Konudan sapıyorum. Küçük peri ölürken seni izlediğimi hatırlıyorum."

Bu anı hatırlayarak gülümsedi. "Herkes, yeterince güçlü alkışlarsak onun hayata döneceğini söylediler."

"Yeterince inanırsan. Bu bir ders. İnancılı olmalısın. İnanmalısın. Belki işler düşündüğün gibi gitmeyecek. Belki hayallerinin hepsi gerçekleşmeyecek, ama inançlıysan ve dünyaya iyi şeyler katıyorsan, o zaman görevini yerine getirmişsin demektir. Sabırlı ol, canım. Bu tür şeyler sonunda yoluna girer. Birkaç ömür sürse bile." Başını şezlonga yasladı ve göğsünden uzun bir iç çekiş geldi. "Ölüm korkulacak bir şey değildir. Sadece bir sonraki aşamaya açılan bir kapıdır. Ve bir gün o kapıdan geçtiğinde, baban ve ben diğer tarafta seni bekliyor olacağız. Yine birlikte olacağız. Biz her zaman birlikteyiz. Bu, varlığımın mutluluğu olmuştur."

Nell annesinin elini tuttu ve ağlamamaya çalıştı. Hiçbir inanç annesini burada tutamazdı. Hiçbir inanç Henry'yi burada tutamazdı.

"Eğer o senin ruh ikiziyse, birbirinizi bulursunuz." Annesi her zaman onun ne düşündüğünü bilirdi. Hiçbir zaman saklayamamıştı. "Ve ben henüz gitmedim. Hala biraz zamanımız var, ama Nell, artık tedavi yok. Seninle geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istiyorum. Değerli anılar biriktirmek istiyorum."

Gözleri yaşlarla dolarak başını salladı. "Ben de bunu istiyorum."

Annesi elini uzattı ve gözyaşlarını sildi. "Ve o adamı henüz vazgeçme. Belli ki bazı kararlar vermesi gerekiyor."

Sonunda fikrini değiştireceğine inanıyorum. Mutlu sonlar bizim ailemizde gelenekseldir."

Nell kaşlarını çattı. "Ben ailemizde savaş ve hırsız amcaların olduğunu sanıyordum."

Moira elini salladı. "O sadece küçük bir aksilikti. Sonunda her şey yoluna girecek. Biz Finliler her zaman mutluluğu buluruz. Bazen bunun için mücadele etmek zorunda kalırız ama."

Kapılar tekrar açıldı ve Callie, öncekinden daha büyük bir kvetle içeri girdi. "Bunu ısıtmam lazım. Nell, pedikrcye kapıyı açar mısın? Kapıda bekliyor, ama içeri girmesi için zili çalman gerekiyor. Acele et. Onu kaybetmek istemeyiz. Polly'nin yerinde hobbit ayaklarına dokunmaya razı olan tek kişi o."

"Hobbitler." Annesi homurdandı. "Ogrelerin ayak tırnaklarını kesmeyi denemeli. Bazen o lanet ayak tırnakları karşılık veriyor."

Callie güldü ve annesi her türlü yaratık hakkında konuşmaya başladı. Nell kapıya doğru yürüdü. Arkasına baktı ve annesinin gülümsediğini gördü.

Her şeye rağmen, annesi her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu. Belki de Nell'in de inanma zamanı gelmişti. Bornozunu aldı. Normalde bunu yapmazdı, ama dışarısı çok soğuktu. Telefonunu cebine koydu. Henry arayabilirdi. Henüz yirmi dakika kadar olmuştu ama onu çoktan özlemişti. Buradan kapıya kadar çok kar olduğu için botlarını giydi.

Henry'nin kamyonetinin karda bıraktığı izleri takip ederek dışarıya koştu. Onu daha evre dostu bir araca geçirmesi gerekecekti. Kapıya doğru koşarken kar yağıyordu. Kelly Hansen'ın kompakt arabasının dağa çıktığını görebiliyordu. Kelly, Polly'nin en büyük kızıydı ve annesinin izinden giderek güzellik sektörüne girmiş gibi görünüyordu.

Nell düğmeye bastı ve kapı açılmaya başladı, ancak Kelly'nin arabası olduğu yerde kalmış, hareket etmiyordu. Kelly'nin yüzü n camdan dışarıya bakıyordu, elleri direksiyonda duruyordu.

Bir sorun mu vardı? Kelly geçmişte hafif epilepsi sorunu yaşamıştı. Nöbet mi geçiriyordu? Nell dışarı koştu, ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalışıyordu. Sürücü tarafındaki cam açıktı.

Kelly'nin elleri titriyordu, yüzü bembeyazdı. "Nell, çok üzgünüm."

Arka koltuktan bir adam kalktı. Elinde korkunç görünümlü bir silah vardı ve onu Kelly'nin on sekiz yaşındaki kafasına doğrulttu. Kelly daha bir bebektir, ama Warren Lyle yetişkin bir adamdır. Lyle Atık Yönetim Sistemleri'nin eski CEO'su ona alaycı bir şekilde baktı.

"Arabaya bin yoksa bu çocuğun kafasının içi nasıl görünüyor bir bakalım."

En azından artık kulübesine kimin girdiğini biliyordu. Kelly bir çığlık attı.

"Neden onu bırakmıyorsun?" diye sordu Nell, kalbi göğsünde çarpıyordu. Bahçe tamamen boştu. Herkes içerideydi. Etrafını ürkütücü bir sessizlik sarmıştı.

Lyle silahı Kelly'nin kafasına dayadı, metal kafasını öne doğru itti. "Üç saniyeniz var, yoksa ikinizi de burada öldürürüm."

"Lütfen, Nell. Lütfen bana yardım et." Kelly'nin yanaklarından gözyaşları akıyordu.

Yardım et. Nell Finn'i koşarak getirecek iki kelime. Bu sefer onu öldürebilecek iki kelime.

Nell sakince arabaya bindi.

Onuncu Bölüm

Bishop, "İnternet Kafe"ye otururken iç geçirdi. Burası, umduğu teknoloji merkezi değildi. Daha fazlasını beklememeliydi. Gece çöküyordu ve Bear Creek Lounge ve İnternet Kafe dolmaya başlamıştı. Neyse ki, kalabalık e-postalarını kontrol etmekten çok biraya ilgi gösteriyordu, çünkü kafenin internet bölümü küçük bir masa ve çok yavaş bir çevirmeli bağlantıdan ibaretti. Çevirmeli bağlantı. Bunun artık var olduğunu bile bilmiyordu.

Stark'ın çocuğunun çok daha iyi erişimi olduğuna bahse girerdi.

"Merhaba, Henry, değil mi?" Tanıdık bir kızıl saçlı kadın, siyah pantolon ve beyaz gömlek giymiş olarak yaklaştı. Elinde bir tepsi içki dengeliyordu.

Holly, yalnız kalp. Bir erkek bu kadar küçük bir kasabada arka plana karışamazdı. "Henry Flanders. Seni tekrar görmek ne güzel."

Holly güzelce kızardı. Sevimli bir kadındı, ama onun Nell'iyle kıyaslanamazdı. "Hell on Wheels'da sana asıldığım için özür dilerim. Nell'le ilişkin olduğunu bilmiyordum. Nell'i severim. İkinizin arasına girmeye çalışmam. O çok iyi bir kız. Tabii, geri dönüşümü unutmadığın sürece, o zaman kız sana ders verebilir."

O, bu özel sorunu nasıl çözeceğine çoktan karar vermişti. Nell ona karşı laf kalabalığı yapmaya başladığında, penisini onun dudaklarının arasına sokacak ve sorun çözülecekti. Ya da belki bir top gag. Tamamen bağlanmış halde çok sevimli görünecekti. "Sorun değil. Burada sadece bir hafta kadar kalacağım. Belki iki hafta. Tüm zamanımı Nell ile geçirmeyi planlıyorum."

Holly başını salladı. "Sevindim. Bar kavgasında yardım ettiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır. Bana sorarsan Max bu tür şeylerden çok fazla zevk alıyor. Kavgayı bitirmek için sonsuza kadar uğraşırdı. Orada olduğun için şanslıydık çünkü Laura adlı kadın çok acı çekiyordu. Yakın zamanda ameliyat olmuş bir kadının neden ülke çapında otostop yapmaya çıktığını bilmiyorum, ama bu konu hakkında konuşmak istemiyor."

Bishop da bu konuyu konuşmak istemiyordu, ama Holly bu konuda yardımcı olabilirdi. "Hey, bu sinyali güçlendirmenin bir yolu var mı? Çok yavaş."

Holly inledi. "Evet, patronum internet pornosu izlemek için sinyali tükettiğinde böyle oluyor."

Barın arkasından kel bir kafa çıktı. "Anne'ye söyleme. Bu konuda çok sinirlenir."

Holly gözlerini devirdi. "İşine dönersen bundan bahsetmeyeceğim. Burası doluyor, Lonnie. İki Manhattan istiyorum ve şuradaki adam martimmy istiyordu. Sanırım martini demek istedi, ama tuhaf bir aksanı var. İnternette uzak dur. Ödeme yapan bir müşterimiz var."

Lonnie hemen bar bardaklarını ve içki şişelerini indirmeye başladı.

"Şimdi daha iyi çalışması gerekir. Scotch'a ne dersin? Lonnie, Stef Talbot için on beş yıllık bir şişe saklıyor, ama birkaç parmak eksik olsa da fark etmez."

Sonunda medeniyet. Ve bunun Talbot'a ait olması da fena değildi. "Üç parmak yap, patronunun porno sorununu tamamen unutayım."

Göz kırptı ve uzaklaştı. Tabii ki hız arttı. Tanrıya şükür. Seth'in hazırladığı dosyaları okumuştı, ama bu pislikleri kendisi araştırmak istiyordu. Bazen, yirmi yaşındaki birinin dosyasına sığmayan şeyler olurdu.

Jim Miller'ı tamamen göz ardı etmesi çok uzun sürmedi. Miller, Nell'in Tasty and Healthy adlı küçük restoran zincirinin aslında domuz yağı düzenli bir malzeme kullandığını kanıtladığında iflas eden bir şirketi yönetiyordu. Miller

ulusal televizyonda rezil olmuş ve onu alaşağı eden gruba intikam yemini etmişti, ama Seth o pisliğin kişisel sayfasını bakmayı ihmal etmişti. Nell'in evine girildiği gün, karısı yeni bir bebek dünyaya getirmişti. Eski CEO'nun minik kızı kucağında tuttuğu fotoğraflar vardı.

Böylece Mickey Camden ve Warren Lyle kaldı.

Camden daha önce küçük bir ilaç firması yönetmişti. Nell, laboratuvar hayvanlarının özgürlüğe ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Nell'in haneye tecavüzden hapse girmesi ile basit bir dava olması gerekirdi, ancak tavşanları ve maymunları serbest bırakırken, Camden'in bir kartel için uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını da keşfetti.

Camden yargılanmayı bekliyordu. Nell küçük bir para cezası ödemişti.

Bunun için kışına şaplak atacaktı. Yalnız başına gitmişti.

Ona her şey olabilirdi. O bir kaos mıknatısıydı.

Camden dikkat edilmesi gereken biriydi. Lyle de öyle. Lyle'in şirketi nükleer atık depolamada uzmanlaşmıştı. Biyomedikal nükleer atıklardan büyük enerji şirketlerine kadar her şeyi ele alıyorlardı. Nell, onların köşeleri kestiklerini kanıtlamayı başarmış ve EPA onu alt etmişti. Lyle'in karısı onu terk etmişti.

İki kişi. Seth çok iyiydi. Seth'in programı olmasaydı, hâlâ Nell'in bilgisayarını inceliyor, yıllar boyunca katıldığı veya organize ettiği yüzlerce protestoyu araştırıyor olacaktı. Şimdi sadece iki pislikle uğraşması gerekiyordu. Nerede olduklarını bulması gerekiyordu.

Ama daha iyi bir internete ihtiyacı vardı. Bu boktan şeyle hiçbir şeyi hackleyemezdi. Ve yine yavaşladı. Yukarı baktı. Lonnie yine barın arkasında kaybolmuştu.

Havada tuhaf bir ping sesi yankılandı. Bishop arkasına baktı ve kamyon şoförü şapkası takmış bir adam, elinde küçük bir cihazla salonun içinden geçiyordu. Cihaz, adam onu salladıkça ping sesi çıkarıyor ve ışık saçıyordu.

Bishop, Nell'in bilgisayarını topladı ve cep telefonunu çıkardı. Seth'in numarasını bir e-postadan almıştı. Hemen çocuğa, endişelendiği iki ismi içeren bir mesaj attı.

Lyle ve Camden. Kredi kartlarını kontrol et. Yirmi dakika sonra senin oraya gelirim.

Bara doğru yürüdü. Bir içki iyi gelirdi. Holly, viskiyi önüne koydu. Seth'in görevini tamamlaması yarım saat kadar sürerdi. Acele etmesine gerek yoktu. Nell muhtemelen çıplak birinin ayak parmaklarını boyatıyordu. Bishop, mükemmel meşe aromalı içkiyi uzun uzun kokladı ve Stef Talbot'un viski konusunda mükemmel bir zevke sahip olduğu için içinden sessizce şükretti. Bir yudum aldı, tadı tanıdık ve rahatlatıcıydı.

Nell gibi. Gözlerini kapattığında, hala dilinde onun tadını hissedebiliyor, hala onun uyarılmasının baharatlı kokusunu alabiliyor, yumuşak teninin kendi tenine bastırdığını hissedebiliyordu.

"Bira alabilir miyim?" diye sordu derin bir ses. Bishop, yanındaki koltuğa birinin oturduğunu hissetti.

Lonnie soğutucudan uzun boyunlu bir şişe aldı ve hızla kapağını açtı. "Fred. Nasıl gidiyor?"

İnci düğmeli kovboy gömleği giymiş bir adam yanındaki bar taburesine oturdu. Bishop hızla yaşını, statüsünü ve muhtemel mesleğini tahmin etti. Yıpranmış kovboy şapkasının altından gri saçlar görünüyordu, ama gömleği mükemmel kalitedeydi ve bileğindeki saatin değeri kolaylıkla birkaç bin dolardı. Yaklaşık altmış beş yaşındaydı, biraz parası vardı ve yüzündeki derin çizgilerden anlaşıldığı kadarıyla güneşin altında çalışıyordu. Muhtemelen bir çiftliği vardı.

"İdare ediyorum Lonnie. Şu anda tek isteyebileceğim bu."

Barmen kaşlarını çattı, yüzünde endişe belirgindi. "Noah'ın evleneceği söylentisini duydum."

"Bunu bilmiyorum, ama oğlumun yapmaması gereken bir şey yapmadan önce aklını başına toplamasını içtenlikle diliyorum." Çiftçi birasını uzun bir yudumla içti. "Ellen hala hayatta olsaydı, böyle bir şey olmazdı bence."

Lonnie önündeki barı okşadı. "Evet. Onu hala özlüyorum. Brian nasıl?"

Kovboy uzun bir nefes aldı. "Rahat. Şu anda umabileceğimiz tek şey bu."

"Anne ve benim yardımcı olabileceğimiz bir şey varsa, bize haber verin. Size pretzel getireyim. Arkada sevdiğiniz türden var."

Belki de Lonnie o kadar da pislik biri değildi. Bishop viskisini yudumlarken, gelecek yıl bu zamanlar nerede olacağını düşündü. Kolombiya'da mı? Arjantin'de mi? Onu Orta Doğu'ya mı göndereceklerdi? Siktir, belki gelecek yıl hayatta bile olmayacaktı.

Nell'e kim bakacaktı? "Çocuğun var mı?"

Bishop neredeyse irkildi. Kahretsin. En son istediği şey, tamamen yabancı biriyle tartışmaya girmektir. "Hayır."

Kovboy iç geçirdi. "Eh, sen hala gençsin. Bir gün çocukların olacak ve şunu söyleyeyim, onların seni içkiye sürükleyeceğini unutma." Kıkırdadı. "Oğullarım küçükken daha kolaydı diyebilirim. Tek istedikleri annelerinin pişirdiği yemekleri tatmak ve babalarının onlarla top oynamasıydı."

"Babalar mı?" Kendini tutamadı. Sormaması gerektiğini biliyordu, ama ağzından çıkıverdi.

"Fred Glen." Elini uzattı. Bishop elini sıktı. "Henry Flanders."

"Henry, ben bir çiftlik sahibiyim. Evliydim ve bir oğlum vardı. James. Karım, Jamie henüz yürümeye başlayan bir çocukken bir trafik kazasında öldü. En iyi arkadaşımın da bir çocuğu vardı. Noah. Brian'ın karısı onu terk etti ve o da bizimle G'de yaşamaya başladı. Ellen'la orada tanıştık."

Bishop'un düşündüğü şeyi mi söylüyordu? "Onu paylaştınız mı?"

Adamın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve sol elinin yüzük parmağındaki altın yüzüğü okşadı. "Onunla evlendik. Jamie ve Noah'ın annesiydi. Yirmi yıl boyunca mutlu bir hayat sürdük. Bir süre önce vefat etti. Brian'ın fazla ömrü kalmadı. Kalbi çok zayıf. Sanırım Ellen'ın öldüğü gün kalbi kırıldı."

Böyle bir kalp ağrısına değecek ne olabilirdi ki? Nell. Gözlerinde ona tam bir güvenle bakan görüntüsü aklına geldi. Sessiz kalmalıydı. Adam eninde sonunda konuşmayı kesecekti. Bunların hiçbirisi Bishop için bir anlam ifade etmiyordu. "Yine yapar mıydın?"

Başını salladı. "Tanrım, hiç tereddüt etmeden yapardım. Hiçbir şeyi değiştirmezdin."

"Ama o öldü. O da ölecek." Nell ölebilirdi. Uzaklaşmak, hiçbir şey hissetmemek daha iyiydi. Annesi ölmüştü. İnsanlar böyle yapardı. Ölürlerdi. Giderlerdi. Başarısız olurlardı.

"Ben de bir gün öleceğim. Ama Ellen'ı sevmemiş olsaydım, Brian ve çocuklarımızla bir hayat paylaşmamış olsaydım, o zaman yaşamamış olurum. Karnımdaki bu acı, yaşadığım anlamına geliyor, evlat. Sevdim. Bir şeyler inşa ettim. Bunun hiçbir anından pişman değilim. Sonundan bile. Brian ve ben, o öldüğünde onu kucakladık ve sonra birbirimize kavuştuk. Hayır. Tek sorunum oğullarım. Aralarına bir kadın giriyor. En küçüğüm çok büyük bir hata yapacak ve onu durduramıyorum. Aşık olduğunu sanıyor."

Uzun bir süre geçti. "Nasıl anladın?"

Fred Glen hafifçe döndü. "Aşık olduğunu nasıl anlarsın?"

Nell'e aşık mıydı? O odaya girdiğinde hissettiği şeye benzer bir şey hiç hissetmemişti. Bu aşk mıydı? "Evet."

"Onun dışında hiçbir şey düşünemediğinde." Gizemli bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı, sanki saçma sapan tatlı bir anıya dalmış gibiydi. "Dünyada önemli olan tek şey o olduğunda. Onun varlığı sayesinde daha iyi bir adam olmak, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istediğini fark ettiğinde. Kendinle ilgili, nasıl bir adam olduğunla ilgili yaptığın seçimler tek bir şeye indirgendiğinde: O seninle gurur duyacak mı? İşte o zaman anlarsın."

Bishop bu sefer çok uzun bir yudum aldı.

Arkasında yüksek bir bip sesi duyuldu. Holly barın etrafında koştu. barın etrafında koştu.

"Oh, canım, bu iş kötüye gidiyor," dedi Holly, endişesi sesinden açıkça anlaşılıyordu

Fred Glen'in yüzü aydınlandı. "Oh, bu çok eğlenceli olacak."

Bishop gözlerini açtı ve kızıl saçlı kadın tepsisini yere koyuyordu. Barın arkasına baktı. "Lanet olsun, Lonnie. Buraya gel. Başımız büyük belada."

Lonnie arka taraftan kafasını çıkardı ve hemen tekrar kayboldu. "Sadece Mel."

Holly, salona bakarken neredeyse titriyordu. "Yemin ederim, bir gün bu işi bırakacağım."

"Mel kim?" Mel adındaki adam hakkında tek bildiği şey, uzaylılara inandığı ve pancara düşkün olduğu idi. Bishop viskiden bir yudum daha aldı. Fred Glen'in söylediklerini düşünmemeye canla başla uğraştı. Onu sevmiyordu. Sadece onunla yatıyordu. Onun ilk erkeği olmuştu ve ona karşı bir sorumluluk hissediyordu. Hepsi bu kadar. Onu istiyordu.

Kartlarını doğru oynarsa, kötü adamı bulabilir ve bu akşam Nell ile biraz bondaj denemeden önce akşam yemeğine yetişebilirdi. Onu yatak direklerine bağlayacak, kollarını ve bacaklarını genişçe açacak, lezzetli işkencesi için onu açığa çıkaracaktı. Onu baştan aşağı yalayacaktı. Onu o kadar tahrik edecekti ki, onun sikini yalvaracak hale gelecekti. Hatta meme uçlarını kelepçeleylebilirdi. Bu çok hoş olurdu.

"Mel bu civarda bir efsanedir. Kendini uzaylı avcısı olarak görür. Şapkasının altında alüminyum folyo olduğunu fark ettin mi? Ölüm ışıklarının kendisine ulaşmasını engellediğini iddia ediyor." Fred sırtıyordu, yorgunluğu bir an için kaybolmuştu.

Bishop sandalyesinde dönerek salondaki hareketliliği izledi. Mel, tuhaf bir bip sesi çıkaran şeyin olduğu kamyoncu şapkalı adamdı. Koyu saçlı genç bir adamın önünde dururken, bu şey deli gibi çalışıyordu. Yüzünde kırılganlık yoktu, uzun boylu adama bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Mel yaklaşır yaklaşmaz, sanki bir felaket olacağını biliyor ve patlama alanından uzaklaşmak istiyormuş gibi, yanından uzaklaşan güzel bir esmerle konuşuyordu.

"Pekala, sen. Burada olmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun," diye suçladı Mel adındaki adam.

Genç adam biraz geri çekildi ve bardağını sımsıkı tuttu. "Sadece martimmy'mi içmeye çalışıyorum. Git buradan."

Adam buradan değildi. O aksanı neydi? Hırvatça mı?

Mel, tuhaf aksanı umursamıyor gibiydi. "Hayatta olmaz dostum. Sen, Galaksilerarası Konsey Emri 100923-4821'i doğrudan ihlal ediyorsun. Burası koruma altındaki bir alan. Burada üremek yasak."

Holly elinde bir zarfla koşarak geldi. "Aman Tanrım, üreme hakkında konuşuyor. Çok üzgünüm. Ayda bir kez birini kovmasına izin vermezsek, huzursuz oluyor ve bu herkes için kötü oluyor

Herkes için kötü. Kasaba birkaç ay önce bir araya geldi ve Mel'in kurbanları için bu güzel paketi hazırladı."

"Holly, o kurban değil. O, çiftleşme çağındaki bir Sibalian erkeği. Bu onun gerçek hali bile değil," diye açıkladı Mel.

"Bu adam neyden bahsediyor? Ben tatile geldim. Bu çok saçma." Adam içkisini masaya koydu, yüzü kızardı. "Yöneticiyle konuşmak istiyorum."

Holly elindeki zarfı bastırdı. "Yönetim internet pornosu izlemek için mutfağa gizlice girdi. Çok üzgünüm. İçecekler ücretsiz ve Trading Post size ücretsiz çeyrek pound fudge ikram edecek. Roger's Garage'da 19,99 dolara yağınızı değiştirebilirsiniz. Polly ücretsiz cila hizmeti sunuyor, ama bence o bundan zevk alıyor. Bana sorarsanız, o biraz sadist. Stella's'ta da size ücretsiz kahve ikram edecekler. Lütfen bizi dava etmeyin."

Adam öfkeyle nefes aldı, zarfı aldı ve dışarı çıktı.

"Endişelenecek bir şey yok, millet." Mel dedektörünü kaldırdı. "Hepiniz güvendesiniz. Sibalian gençlerinin istilasına uğramaktan korkmanıza gerek yok. Vay canına. Ucuz atlattık. İçekteki votka onun çiftleşme feromonlarını tetikleyecekti ve o zaman hiçbir kadın güvende olmazdı. Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Mel, folyo kaplı şapkasını kaldırıp veda etti, işi bitmiş gibiydi.

"Hayır." Fred Glen geniş bir gülümsemeye, "Hiçbir şeyi değiştirmezdin. Yaşanacak yer burası, evlat." dedi.

Bishop tezgahın üzerine birkaç banknot attı. Seth'in yanına gitmesi ve sonra Nell'in yanına eve dönmesi gerekiyordu. Yani, odasına dönmesi gerekiyordu. Nell onu bekliyordu ve geceyi nasıl geçireceğine dair planları vardı. Bu planlar, bir uzaylı avcısının turistleri tehdit etmesini izlemek değildi. "Teşekkürler, Fred. Tanıştığımıza memnun oldum."

Çantasını aldı, paltosunu giydi ve dışarı çıktı. Gece çökmüştü ve soğuk onu donduruyordu. Sıcak olan Nell'in yanına dönmek istiyordu.

Telefonu titredi, bir mesaj gelmişti.

Lyle'dan. İki gün önce Alamosa'da kredi kartını kullanmış.

Bishop iç geçirdi. Bir görev tamamlanmıştı. Yarın o pisliği bulup gömebilirdi. Burada ceset gömmek için pek çok yer olmalıydı.

Birini öldürmeyeli birkaç hafta olmuştu.

Nell bunu bilseydi ona karşı çıkardı. Suçluları rehabilite etmesi gerektiğini, içten içe kafalarını kesmemesi gerektiğini söyleyen nutku duyabiliyordu. Ama içten içe kafalarını kesmekte gerçekten çok iyiydi. Bu onun imza hareketi idi. Kansıız. Genellikle kimse çığlık atacak zaman bulamazdı. Ve düşündüğünde, oldukça acısızdı. Nezaketle öldürmek. Nell bunu onaylardı.

Ve sonra protesto ederdi.

Nasıl bakarsa baksın, Nell gerçek John Bishop'ı asla kabul edemezdi. Ve ne halt ediyordu ki? Nell'i de yanında götürebileceğini mi sanıyordu? Dünyanın en tehlikeli teröristleri ve uyuşturucu satıcılarıyla gizli görevlerde çalışıyordu. Daha önce kadın ajanlarla çalışmıştı. Onları kamufraj olarak kullanmıştı. Güzel ve ölümcül kadınlardı ve ne zaman çenelerini kapatmaları gerektiğini biliyorlardı.

Nell teröristlere karşı çıkacak ve beş saniye içinde o muhteşem kışını vurulacaktı.

Hızlı, yüksek bir emme sesi duyuldu ve Bishop'un gözleri mavi bir ışıkla doldu. Bir anda kayboldu, ama soğuk bir rüzgar onu geriye doğru savurdu. *Ne oluyor lan?*

Mel binanın yanından geldi. "O gitti. O çocukları kontrol etmeliyiz. Çiftleşme dönemine girdiklerinde, bütün şehirleri yok edebilirler. *Star Trek'in* tribbles bölümünü izledin mi? Evet, aynen öyle. Neyse ki MI17 ile direkt bağlantım var, onlar bir solucan deliği açabilirler."

Bishop başını salladı. İçkinin kanıtı neydi? "MI17 mi?"

Mel, tüm bunlar gayet normalmiş gibi başını salladı. "Tabii. İngilizler MI17'nin varlığını kabul etmiyorlar, ama bu çok saçma. 89'daki Büyük İstilayı başka kim durdurabilirdi? Star Wars savunma projesi olmadığı kesin. Hayır, mayonez. Orkanlıları korkutan şey bu."

Bishop, başka bir gezegene düşen kişinin kendisi olduğundan oldukça emindi.

O tuhaf adamın eski bir kamyonete doğru yürüdüğünü izlerken telefonu çaldı. Ekranı parmağıyla kaydırarak cevap verdi. "Evet?"

"John?"

Bishop donakaldı.

"Ben Bill. Yalnızım, ama buraya gelmen lazım, hem de çabuk. Nell kayıp, evlat."

Kalbi durmak üzereydi. "Ne demek istiyorsun? Onu bıraktığımda annesiyle birlikteydi."

"Buralar çok karışık. Birkaç dakika öncesine kadar kaybolduğunu fark etmemiştik. Callie, Polly'nin kızı Kelly'yi içeri alması için ona gitmesini söyledi. Kapı sadece anahtarı olan sakinler ve misafirler tarafından açılabilir. Nell kapıyı elle açmak için dışarı çıktı."

"Bu Kelly kim?"

"Sorun da bu. O da burada değil. Ön kapıda arabasındaydı, ama şimdi yok. Şu anda güvenlik kameralarının kayıtlarını incelemeye çalışıyorum. Pam ve Callie diğerleriyle birlikte arazide arama yapıyorlar, ama içimde çok kötü bir his var."

Bishop arabasına koştu. "On dakika içinde orada olacağım. Şerifi ara."

"Seni aramadan önce onu aradım. Rye Harper yolda ve şerif Kelly'nin eve gitmediğinden emin olmak için Polly'nin evine gidiyor."

"Ne kadar zamandır yok?"

"Kimse onu görmeyeli yaklaşık yarım saat oldu."

Mide bulantısı onu ele geçirmek üzereydi. Bu neredeyse sonsuza kadar sürerdi. Lyle'in tek istediği Nell'i öldürmek olsaydı, muhtemelen onu vurup cesedini orada bırakırdı, ama onu kaçırmıştı. Bishop, Lyle'in onu bir süre işkence etmek istediğini ummak zorundaydı. Bu sözleri düşündüğüne bile inanamıyordu, ama Nell hayatta olmalıydı. Ona yardım edebilir, onu iyileştirebilir, her şeyi yapabilirdi... yeter ki hayatta olsun.

"John, o hayatta." Bill, telefonun diğer ucundaki endişesini hissedebiliyor gibiydi. "Cesedini bulamadıysak, o zaman hayattadır. Onu nereye götürdüğünü bulmalıyız."

Bishop o bölgeyi bilmiyordu. O pisliğin nereye gideceğini hiç bilmiyordu. Ve lanet olası bir silaha ihtiyacı vardı. Üzerinde silah yoktu. SIG'ini tatil köyünde kilitlemişti çünkü

Nell'in onu silahla yakalamasını istemiyordu. Üzerinde bıçak bile yoktu.

Mel aniden yanına geldi, yaşlı adam neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket ediyordu. "Her şey yolunda mı? Bir an için çok solgunlaştın. Geçmişteki bir uzaylı deneyimini mi hatırlıyorsun? Bana da sürekli olur. Yardımcı olan bir tonik var."

"Tonik istemiyorum. Silaha ihtiyacım var."

"Av tüfeği, tabanca, şok tabancası? Daha net olmalısın." Mel kamyoncu şapkasını düzeltti, alüminyum folyo hışırdadı. "Avladığımız yaratığın doğasını biliyor musun?"

Adam deliydi, ama belki silahları vardı. Ve muhtemelen bölgeyi tanıyordu. "Yaratık değil, sadece dev bir pislik. Nell Finn'i kaçırdı ve onu öldüreceğinden korkuyorum."

"Benimle gel," dedi Mel. "Kamyonumda bir kit ve bir telsiz var. Ekibi bu işe koyacağım. Ne zamandır kayıp? Onu hangi tür bir araçla kaçırdıklarını biliyor muyuz? Öğleden sonra kar yoğun bir şekilde yağıyor, bu yüzden yaya olarak çok uzağa gidemezler."

Adam birdenbire yetkin birine dönüştü. Bishop onu takip ederken, antika kamyonetine doğru büyük adımlarla yürüdü ve kamyonetin kasasını açtı. Arka camdan dolu bir silah rafı görebiliyordu. Bir av tüfeği ve bir tüfek saydı. Belki de bu Mel denen adam sahte uzaylılardan daha fazlasını takip edebilirdi. "Bill, onun Kelly adında birinin arabasında olduğunu söyledi. Onu tanımıyorum."

"Kelly Hansen. İyi bir kız. Berbat bir araba. Bu karda, özellikle dağdan inerken zorlanacak. Sibalian'ı dışarı atmadan önce M17'ye siparişin ulaştığından emin olmak için yaklaşık kırk dakikadır buradayım." Tatil köyünden gelen yolun otoyolla kesiştiği yeri işaret etti. "Diğer taraftan aşağı inmeye çalışmadılarsa, buradan çıkmış olmalı ve sana söylüyorum, Kelly'nin frenleri diğer taraftan aşağı inmeye yetmez. Benim evimi ve Harper'ların evini geçtikten sonra eğim çok dik. Dağdan inen kimseyi görmedim, yani ya hala yukarıdalar ya da diğer tarafın dibindeler."

Siktir. Nell'in bu gece ölmesi için bir sürü yol var gibi görünüyordu. "Beni oraya götürebilir misin? Karda izleri takip edebilmeliyiz. Buralarda çoğu insan kamyonet

ve SUV'lar kullanıyor. Kelly'nin arabası daha küçükse, nereye gittiğini anlayabiliriz."

Mel'in kamyonetinin arkasında büyük bir alet çantası vardı. Kilidi açıp çantayı açtı ve Bishop'un gözleri fal taşı gibi açıldı çünkü o aletlerin yarısının ne işe yaradığını bile bilmiyordu. Alüminyum folyo giysili adamın her türden silahı, bıçakları, kısa bir kılıcı, ortaçağdan kalma bir topuz gibi görünen bir şey, saç spreyi ve Bishop'un dokunmak istemediğinden emin olduğu birkaç eşya vardı. Ama çok ciddi görünümlü bir yarı otomatik silah vardı ve Bishop, ağırlığı eline geldiği anda kendini daha iyi hissetti. Şarjörü kontrol etti. Silah mükemmel durumdaydı. Warren Lyle'in kafasında güzel bir delik açardı.

Mel sürücü kapısını açıp telsizle konuşmaya başladığında Bishop gerçeklerle yüzleşti. Çok fazla berbat durum yaşamıştı, bu işin iyi gideceğine içtenlikle inanamıyordu. Beyninde tüm senaryoları gözden geçirdi ve neredeyse hiçbiri onun lehine sonuçlanmıyordu. Neredeyse hepsi Nell'in karda ölü olarak yatması ve Bishop'un intikam peşinde koşmasıyla bitiyordu.

Nell Finn'i seviyordu. Bu aptalcaydı. Yanlıştı. Sonu tam bir felaketle bitebilirdi, ama o Nell'e aşıktı ve aniden, Nell'i kalbinin derinliklerine kabul ederse, onun kendisini sonsuza dek değiştireceğini anladı. Muhtemelen bu çoktan gerçekleşmişti. Muhtemelen başka hiçbir kadın için umutsuz vakaydı, ama bunun bir önemi yoktu çünkü o, evlenip küçük bir kasabada yerleşecek türden bir adam değildi. O bir katildi. O bir araçtı ve Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, John Bishop gibi bir varlığın ikinci bir şans isteyip çekip gitmesine izin vermeyecekti. Onun peşine düşeceklerdi ve Nell zarar görecekti.

Tabii Nell hayatta kalırsa.

"Az önce telsizden bir bilgi aldım. Max davaya bakıyor. Rye ile konuşuyor, Nell'in Kelly'nin arabasına bindiğini ve dağdan aşağı inmeye başladıklarını doğruladıklarını söylüyor. Diğer tarafta tanıdığı bazı kişileri arayarak Kelly'nin arabasının geçtiğini hatırlayıp hatırlamadıklarını soruyor. Bill Hartman, bulabileceklerini görmek için bazı adamlarını kar motosikletleriyle gönderecek."

Yani herkes onu arıyordu. Yalnız değildi. Bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı, ama kimse onu onun aradığı gibi aramayacaktı.

Kimse onu bulana kadar aramaya devam etmezdi. Bu sonsuza kadar sürse bile, çünkü yumuşak gözlü ve daha da yumuşak kalpli bir esmer kadın ortalıkta dolaşmıyorsa, dünya birdenbire tamamen anlamsız hale gelirdi.

Bishop kutudan güzel bir av bıçağı çıkardı ve onu da cebine koydu.

"Gitmeye hazır mısın? Üsse gidip oradan ne bulabileceğimize bakabiliriz diye düşündüm." Mel kamyonetin yan tarafına vurdu. "Gidelim."

Otoyoldan bir vızıltı sesi geldi ve uzaktan Bishop sahte adının çağrıldığını duydu.

"Henry! Henry! Dur!"

Nell değildi. Bishop dışarı baktı ve alacakaranlıkta tek bir far gördü. Motosiklet miydi? Çok küçüktü. Belki de kir bisikletiydi. Ve üzerinde en az bir kişi fazla vardı. Kir bisikleti otoparka girerken iki kişi saydı.

Seth Stark arkadan atladı ve Bishop'a doğru koşmaya başladı. Logan motosikleti park etti ve kaskını çıkardı. Sırık gibi genç, sırtına bir av tüfeği bağlamıştı. "Lütfen, Bay Flanders..."

Bishop homurdandı. Bu dikkat dağınıklığına ihtiyacı yoktu. "Annenize söylemeyeceğim. Ne var Seth? Gitmem gerek. Lyle, Nell'i kaçırdı."

Seth'in elinde kendi silahı vardı: son teknoloji bir dizüstü bilgisayar. Bilgisayarı açtı ve ekranı parladı. "Biliyorum. Şerif ve Rye Harper'ın polis telsizinden konuşmalarını duydum. Muhtemelen telefonu yanındadır diye düşündüm. Buralarda neredeyse hiç kimse telefonu olmadan dolaşmaz ve Nell, annesi hastalandığından beri çok dikkatli davranıyor. Telefonunu her zaman yanında taşıyor."

İçinde bir umut ışığı parladı. "Onunla konuştun mu?"

Seth başını salladı. "Hayır. Cevap vermiyor, ama sanırım daha iyi bir şey buldum. Cep telefonu şirketinin bilgisayarını hackledim ve sinyalinin yakaladım. Dağda." Kaşlarını çatı. "Sinyal hareket etmiyor. Acele etmeliyiz çünkü şirket her an uydularını başka birinin kontrol ettiğini fark edecek ve federaller muhtemelen yine peşimden gelecek."

"Logan'ın annelerine de bundan bahsetmeyeceğim. Motosikleti bırak. Kamyonete bin." Hepsi sıkışarak binebilirdi. Seth'e ihtiyacı vardı, ama Seth'in Logan'ı geride bırakmayacağına dair bir hissi vardı ve ayrıca fazladan bir silahın zararı olmazdı.

Kamyonete bindiler ve Seth sinyale nasıl ulaşacaklarını anlatmaya başladı.

Mel kamyoneti otoyola çevirdi.

En iyi SEAL ekipleriyle ve dünyanın dört bir yanından en iyi istihbarat ajanlarıyla çalışmıştı. Tanrım, Tennessee Smith veya Taggart'ın desteğini almak için neler vermezdim. Hayır, deli bir uzaylı avcısı, ya dünyayı ele geçirecek ya da hapiste çok zaman geçirecek bir çocuk ve annelerinin hiçbir şey öğrenmesini istemeyen Logan'la baş başa kalmıştı. Bu onun ekibiydi.

Onların gerekli donanıma sahip olmaları için dua etti. John Bishop dua eden bir adam değildi. Tanrı'nın onu uzun zaman önce terk ettiğini düşünüyordu, ama çocukluğundan beri ilk kez, evrende var olan her şeye ulaşmaya çalıştı.

Sadece hayatta olsun. Tanrım, sadece hayatta olsun.

On Birinci Bölüm

Önce soğuk, sonra acı hissetti.

Kafası karışmıştı. Neredeydi? Ne olmuştu? Neden başı zonkluyordu?

Ama onu etkileyen soğuktu. Henry'nin kolları onu sardığında önce sıcaktı. Isınmak için tek yapması gereken ona bakmak, onu öptüğünü hatırlamaktı, sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi. Sıcak küvette sıcacık olmuştu, Henry'nin teni su kadar sıcaktı.

Şimdi her şey soğuktu. Soğuk kemiklerine işliyordu. Titriyordu ve ortalık o kadar sessizdi ki dişlerinin takırdamasını duyabiliyordu.

Kaza. Bir kaza geçirmişti.

Aniden, Nell'i gerçeğe geri getiren küçük sahneler aklına geldi.

Kelly araba sürerken ağlıyordu. Lyle öfkeyle bağıırıyordu. Araba yuvarlanmaya başladığında çıkardığı korkunç ses.

Kelly, dağın diğer tarafına inemeyeceğini söylemeye çalışmıştı. Direksiyonu çevirmeye çalışırken elleri titriyordu. Nell, Warren Lyle ona yapmayı planladığı her şeyi anlatırken, herkesin sakın kalmasını sağlamaya çalışarak onun yanında oturuyordu.

Bana her şeyimi kaybettirdin, kaltak. Bunun bedelini ödeyeceksin.

Saçını çekip, sertçe çekmişti ve o da çığlık atmamak için kendini zor tutmuştu. Korkusuna yenik düşemezdi. Sakın kalmalıydı. Ne olursa olsun, korkarak ölmeyecekti. Her zaman yaptığı gibi öldü. İşleri düzeltmeye çalışırdı. Mantığını kullanırdı.

Warren Lyle, Nell'in şimdiye kadar çalıştığı en iğrenç vakalardan biriydi. Tıbbi atıkların işlenmesinde uzmanlaşmış bir şirketin sahibiydi ve ülkedeki en büyük nükleer santrallerden birinin atıklarını depolamak için bir anlaşma imzalamak üzereydi. Şirketi hızla büyüyordu, ancak Nell, onun depolama teknikleri konusunda son derece dikkatsiz olduğunu keşfetti. Nell EPA'yı aradığında, Warren Lyle ekosistem üzerinde çoktan büyük bir etki yaratmıştı.

Orası lanet olası bir çöl. Kimse çölü umursamıyor.

Nell umursuyordu. Ona, kirlettiği yerin sadece çöl olmadığını açıklamaya çalışmıştı. Ülkenin tamamını birbirine bağlayan yeraltı nehirleri vardı. Radyoaktif atıkları içme suyuna karışabilirdi. Birçok insana zarar verebilirdi. Kendi çocuklarına bile zarar verebilirdi. Gözyaşları yüzünden akarken sakinliğini korumuştı.

Lyle, Nell'in kafasına tokat attı. Karısı onu terk etmişti. Artık çocuklarını göremiyordu ve hepsi Nell'in suçuydu.

Ve sonra dünya altüst oldu ve karardı.

Bir kaza. Evet, artık daha netti. Bir kaza geçirmişlerdi. Araba yoldan çıkmıştı. Çığlıklar ve korku vardı ve tek düşünebildiği Henry'ydi. Birlikte çok az zaman geçirdiler. Onu şimdi nasıl kaybedebilirdi? Annesinin haklı olduğunu ve ruh eşlerinin birbirlerini tekrar tekrar bulduklarını dua etmişti, çünkü o evini bulmuştu ve şimdi ölüyordu.

Ev mutlaka bir yer değildi. Onunla eşleşen bir kalpti.

Gözlerini zorla açtı ve midesine bir mide bulantısı dalgası çarptı. Bir şeyler ters gidiyordu. Göremiyordu ve gözlerinin etrafında bir şeyler yüzüyordu. Elini uzattı. Saçlarıydı. Saçları neden öyle sarkıyordu?

Artık emniyet kemerinin göğsünü kestiğini hissedebiliyordu. Ellerini esnetti, ayak parmaklarını hareket ettirdi. Donuyordu, ama her şey çalışıyor gibiydi. Derin bir nefes aldı. Buradan çıkması gerekiyordu. Yardım çağırması gerekiyordu.

Solundan düşük bir inilti geldi.

Nell, acıya rağmen başını yukarı kaldırdı. Baş aşağı duruyordu, emniyet kemeriyle asılı kalmıştı. Dışarı çıkması gerekiyordu, ama bunu çok hızlı yaparsa ve araba uçuşunun kenarında duruyorsa, ağırlığı arabanın dengesini bozup tekrar yuvarlanmasına neden olabilirdi. Sabırlı olmalıydı. Panik yapmamalıydı. Sakin kalmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Kelly.

"Şşş. Sessiz olmalıyız. Sanırım hala baygın." Her şeyden önce, bu arabadan çıkıp Warren Lyle'dan uzaklaşmaları gerekiyordu. Ana yoldan çok uzak olamazlardı. Dağdan yukarıya, tatil köyüne ya da etrafından dolaşarak Harper Çiftliği'ne veya Mel'in evine gidebilirdi. Yardım bulması gerekiyordu, ama o pislik herif ona ateş ediyorsa bunu yapamazdı.

Ve Kelly'ye yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı. Kelly, Lyle'in öfkesini çekecek hiçbir şey yapmamıştı. Tamamen masumdu.

"Çok acı çekiyorum Nell. Korkuyorum."

Arabadan çıkmadan nerede olduklarını anlamamanın bir yolu yoktu. Bacaklarını zorla düzleştirdi, ayak parmaklarını neredeyse arabanın tavanına değecek kadar uzattı. Neyse ki Kelly düşünceli bir sürücüydü. Fosil yakıt kullanımını göz ardı edersek, oldukça çevre dostu bir kompakt araba kullanıyordu.

Göğsünün üzerinden uzanarak eliyle emniyet kemerinin soğuk metalini buldu. Düğmeye basarak ayaklarını tavana dayadı ve ellerini dışarı uzatıp tavana tutunarak düşüşünü durdurdu.

"Hareket edebiliyor musun?" diye sordu Nell sessizce.

"Sanırım. Baş aşağı mı duruyoruz?" Nell vücudunu uzatırken Kelly inledi. Işıklar hala yanıyordu, ama arabanın üstü karla kaplıydı. Yuvarlandıkları tepenin üzerinde bir ışık parladı. Sürücü tarafındaki kapı içe doğru ezilmiş, cam tavanı kaplamıştı. Görmek zordu, ama bir ağaca çarptıklarını düşündü. Muhtemelen dağdan yuvarlanmalarını durdurmuş ve hayatlarını kurtarmıştı. Ormansızlaşma buraya kadarmış. Her zaman kötüydü. Hiçbir iyi yanı yoktu.

"Öyleyiz. Kemerini açacağım. Düşeceksin. Direksiyona çarpmanı istemiyorum, bu yüzden kollarımı burada bırakacağım, tamam mı?"

Seni tutacağım." Nell kemeri açtı ve Kelly'nin vücudu öne doğru eğildi. Hafif ağırlığı Nell'in kollarına çarptı.

Kelly göğsünden gelen derin bir sesle inledi. "Hareket edebiliyorum."

"Seni terk etmeyeceğim." Kelly'yi bu karmaşaya o sokmuştu. Onu buradan çıkarmak zorundaydı.

"Ben iyiyim. Kesinlikle yürüyebilirim, hatta koşabilirim bile. Gitmeliyiz." Kelly hareket etmeye başladı. "Kahretsin, çok soğuk."

Kelly bir parka giyiyordu. Şikayet etmemeliydi. Nell bir bornoz giyiyordu ve o da saten bir bornozdu. Bir çift bot giyiyordu, ama bacakları açıktaydı. Isınmak için boşuna çabalayarak dizlerini birbirine vuruyordu.

"Evet, hava soğuk, ama gitmeliyiz. Henüz uyanmadığını ."

Nell bu sözleri söylerken, arka koltuktan düşük bir inilti geldi. . Bu ses, Nell'in kollarındaki tüm tüyleri diken diken etti ve tehlike sinyali verdi.

Hemen buradan çıkmaları gerekiyordu.

Sağ bacağını kullanarak yolcu tarafındaki kapıyı zorla açtı. Soğuk hava, arabanın küçük kabinini doldurdu ve ciğerlerini dondurmak üzereydi. Tatil köyünden ne kadar uzaktaydı? Tatil köyünden uzaklaşmışlardı, ama o, Warren'la konuşmaya, onun yaptıklarının mantıklı olmadığını anlamasını sağlamaya odaklanmıştı. Ne kadar uzağa gittiklerine dikkat etmemişti.

Kapıyı açtığında kapı gıcırdadı.

Arka koltuktan yine düşük bir inilti geldi. Panik onu ele geçirmek üzereydi. İkisini de dışarı çıkarmak zorundaydı. Silahı aramayı düşündü, ama adam uyanırsa, silahı önce o alabilirdi ve zaten silahla ne yapacağını bilmiyordu. Tetiği çekebileceğinden emin değildi, ama kesinlikle koşabilirdi. Hızlı koşabilirdi.

Tabii bacaklarına tekrar his gelirse.

Arabadan sürünerek çıktı, elleri karla temas ettiğinde cildi acıdı. Dağın bu yüksek kesimlerinde kar kalınlığı fazlaydı. İçgüdüleri ona sıcak yerde kalmasını söylüyordu, ama bunları görmezden gelmek zorundaydı. Dizleri kara batarken zorla ilerledi. Ay erken doğmuştu

ve bembeyaz karları aydınlatıyordu. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Etrafı kavak ve çam ağaçlarından oluşan bir labirentle çevriliydi. Hangi yöne gitmeliydi? Bir kez yola çıkarsa, izini sürmek kolay olacaktı. Botlarının karda bırakacağı izleri gizlemenin bir yolu yoktu. Güvenli bir yere ve hızlı bir şekilde ulaşması gerekiyordu.

"Ne oluyor lan?" Düşük bir ses inledi.

Arabaya uzanıp Kelly'nin ellerini tuttu. Gitmeleri gerekiyordu. Buradan çıkmaları gerekiyordu. Kelly'yi çekerek, dişleri takırdayarak sürünerek dışarı çıkmasını sağladı.

Kelly titreyerek ayağa kalktı. Alnında, direksiyona çarpmış gibi görünen büyük bir şişlik vardı. Dudakındaki kesikten kan akıyordu, ama Kelly hareket edebiliyor gibiydi.

"Hangi yöne gitmeliyiz?" Kelly'nin sarı saçları, hırpalanmış yüzünün etrafında sarkık bir şekilde duruyordu.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Sanırım batı tarafının yarısına kadar geldik. Kuzey tarafına gidersek, Mel'i veya Harper çiftliğini bulabiliriz. Max'in dikenli tel çiti var," dedi Nell, bornozunu düzeltirken fısıldayarak. Tanrım, çok üşüyordu. Botlarının hayvanlara zarar vermemesi gerekiyordu, ama şu anda ayaklarına kesinlikle zarar veriyorlardı. Soğuğu dışarıda tutmak için neredeyse hiçbir işe yaramıyorlardı.

Max'le o çit ve barikat kurmanın ne kadar yanlış olduğu hakkında konuşmuştu, ama şimdi yardım bulmak için onu kullanacaktı. O çitin üzerinden atlayabilirse, tek yapması gereken evi görene kadar koşmaktı.

Araba sallandı, arka kapı içeriden bir şey vurmaya başlayınca gürültüyle sallandı. İki kadın da geriye atladı, elleri birbirine dolandı.

"Git," dedi Nell, dağın aşağısını işaret ederek. "O tarafa koş. Seni Harper'lara götürür. Max oradaysa, ona nerede olduğumuzu söyle. Orada değilse, eve girmenin bir yolunu bul ve şerifi ara."

"Seni bırakmamalıyım." Kelly elini sıktı. Zamanları azalıyordu. Arka kapı açılmaya başlamıştı. Kelly tekme attı ve kapıyı şiddetle geri itti. Bir gürültü ve bir

inledi ve Kelly de Lyle'in kafasına vurmuş gibi görünüyordu. "Orospu çocuğu."

Bir kurşun camı parçaladı ve Nell'in kafasının yanından geçti. "Git!" Kelly'yi koşması gereken yöne itti.

Kelly bir kez daha geriye baktı, yüzünde bir kaş çatma vardı, sonra koşmaya başladı, botları karda izler bırakıyordu.

Nell'in tüm vücudu titriyordu. Koşmak istiyordu, ama Lyle'in Kelly'yi değil, onu takip ettiğinden emin olmalıydı.

Arabadan bir el daha ateş edildi ve onu uzak tuttu. Bir dal kapıp ona vurmaya düşündü, ama adam kolayca tekrar ateş edebilirdi. Kendine iyi bir başlangıç sağlamak için yavaşça uzaklaştı, ama nereye gittiğini belli edecek hiçbir iz bırakmadı. Gözleri yaşlarla doldu, neredeyse donacaktı. Beklemesi gerekiyordu. Sadece bir dakika. Bu onun sorunu, Kelly'nin değil. Kendini kurtarmak için genç kızı feda edemezdi.

Lyle ortaya çıktı, gözleri üzerindeydi. Yarısı arabada, yarısı dışarıda yatarken silahını kaldırdı.

Nell, havada yankılanan ve ormanda gürleyen silah sesiyle birlikte koşmaya başladı. Bacaklarını zorlayarak, neredeyse hissetmeden mekanik bir şekilde hareket etti. Koştı, kar ayak bileklerine kadar geliyordu, görebildiği kadarıyla tertemizdi ve altında ne varsa onu örtüyordu.

"Kaçabilirsin kaltak, ama saklanamazsın."

Geriye bakmadan koştu. Tek önemli olan, ondan olabildiğince uzaklaşmaktı. Ne kadar yaralandığını bilmiyordu. Emniyet kemeri takmamıştı. Anlaşılan emniyet kemeri kaçırma tarzını engelliyordu ve o da kemerin bacaklarını kırmış olmasını ummak zorundaydı. Kötü bir düşünceydi, evet, ama adam onu öldürmeye çalıştığı için bunun karmasına pek bir etkisi olmayacağından emindi.

Ve soğuk onu önce öldürmezse, adam onu öldürecekti.

Ayağı takıldı, karın altında sert bir şeye çarptı ve tüm vücudu savruldu. Yüzüstü düştü, yanağı buzlu bir battaniyeyle kaplandı.

Kalk. Kaybedecek zaman yok. Acı çekecek zaman yok.

Bileklerini iterek dizlerinin üzerine çöktü, sonra ayağa kalktı. Lyle'i duyabiliyordu. Yaklaşıyordu.

Yine koşmaya başladı, bu sefer ağaçların arasında, çam iğneleri yüzüne küçük bıçaklar gibi saplanıyordu.

Yine düştüğünde boğazından bir çığlık çıktı. Karın altında ne olduğunu anlamanın imkanı yoktu ve orman o kadar yoğundu ki, ağaçların tepeleri ay ışığını neredeyse tamamen engelliyordu. Nell bir ağaca çarptı, gücü azalıyordu. Hava çok soğuktu. Kollarında ve bacaklarında neredeyse hiç his kalmamıştı.

"Yakaladım seni, kaltak. Şimdi konuşmamızı yapalım." Lyle'in silueti ağaçların arasından belirdi. Ağaçların arasından sızan ay ışığının parıltısında silahın ışıldadığını görebiliyordu.

Ağaca yaslandı. Ağacın üzerinde tüyler varmış gibi görünüyordu. Ve o ağaca tutunduğunda ağacın burnundan homurtu sesi geldi.

Devasa geyik döndüğünde sıcak bir nefes yanağına çarptı.

Canavarla silah arasında sıkışıp kalmıştı ve Nell bir çıkış yolu göremiyordu.

* *

"Sinyal ileride," dedi Seth, camdan dışarıyı işaret ederek. "Ve aşağıda. Kahretsin."

Bishop, çocuğun neden küfrettiğini kolayca anlayabilirdi. Takip ettikleri lastik izleri, önlerindeki virajlı yoldan saparak, beyaz ve siyah bir hiçliğe doğru kaybolmuştu.

Nell ne kadar korkmuştu? Onu çağırmış mıydı? Onun kendisini kurtarmasını mı bekliyordu?

"Onlar yoldan çıktılar." Mel kamyoneti durdurdu, lastikler karda gıcırdadı. Bir an bile tereddüt etmedi, elleri direksiyonda sabit duruyordu. Kabinin arkasında oturan iki genç adama baktı, sesi tamamen sakindi. Uzaylı avcısında panik yoktu. Bishop onunla birlikte sahada olmaktan rahatsız olmazdı. "Siz çocuklar silahlanın ya da burada kalın. Logan'a ben öğrettim. Çok iyi bir nişancıdır. Bu ormanı iyi bilir. Seth, tüfek kullanmayı biliyor musun?"

Bishop arabadan atlayıp Seth de onu takip ederken, çocuğun yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Beş yaşımdan beri her yazımı burada geçiriyorum. Okul bittiği gün buraya gelip, dedem beni tekmeliyor ve bağırarak uçağa bindirene kadar burada kalırdım. Burayı da çok iyi tanıyorum. Nell'in telefonunun da şu tarafta, yüz metre ileride olduğunu biliyorum."

Bishop yolun kenarına yürüdü. Koruyucu bariyer yoktu, arabanın düşmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Diğerlerini beklemek istemedi ve aşağı atladı. Etrafı ağaçlarla çevriliydi, ama ileride metal bir parıltı görebiliyordu. Bishop diğerlerinin onu takip etmeye başladığını duydu. Önemli değildi. Önemli olan tek şey, Nell'e mümkün olduğunca çabuk ulaşmaktı.

Dağdan aşağı yuvarlanan arabanın karda bıraktığı izleri takip etti. Yılların verdiği tecrübe sayesinde, kar ve eğimli yolda bile hızlı ve zarif hareket edebiliyordu. Arabayı gördüğü anda silahını kaldırdı ve ateş pozisyonu aldı.

Ve hiçbir şey olmadı.

"Telefonunun burada olduğunu söylemiştin." Bishop, kaza yerine son birkaç metreyi koştu. Loş ışıktaki arabanın nasıl yuvarlandığını ve bir ağaca çarptığını görebiliyordu. Sürücü tarafı çökmüştü ve karda kan vardı, ama arabada ceset göremiyordu. Etraflarını ürkütücü bir sessizlik sardı.

"Sinyal tam burada. Telefonu düşürmüş olmalı." Seth elinde bir tüfek tutuyordu, ama en iyi arkadaşı kadar yetkin görünmüyordu. Logan pencerenin önüne diz çöktü ve içeri uzandı.

"Burada, ama çoktan gitmişler," dedi Logan.

"Ve izler iki farklı yöne gidiyor." Mel elini bir kavak ağacının gövdesinde gezdirdi. "Biri ateş etmiş. 45 kalibrelik mermi gibi görünüyor. Ama bu ağaç dışında hiçbir şeye isabet etmemiş gibi görünüyor. Yeterince kan yok. Karda ve arabada sadece biraz var. Bu kazada olmuş."

Bishop olay yerini inceledi ve kısa sürede Mel ile aynı sonuca vardı. Birisi vurulmuş olsaydı, daha fazla kan olurdu. Bu pislik kadının cesedini atmamışsa, Nell hayattaydı. Üç farklı ayak izi vardı. Bir tanesi küçük, neredeyse kesin olarak kadına ait olan, kuzeye doğru gidiyordu. Bu iz tek başınaydı, ama Bishop

bu bot izlerinin Nell'e ait olmadığına dair ani bir kesinlik hissetti. Ayak parmakları üçgen şeklindeydi. Kovboy botu ve dolayısıyla deriden yapılmıştı. Nell asla ayaklarının buna dokunmasına izin vermezdi.

Hayır. Küçük, yuvarlak burunlu izler onundu ve o, Nell'in ne yaptığını biliyordu. Silahlı pisliği diğer kadından uzaklaştırmıştı.

Eğer henüz ölmemişse, onu öldürebilirdi.

Mel bir telsiz çıkardı. "Max? Orada mısın?"

Mel'in açtığı el telsizinden cızırtılı bir erkek sesi geldi. "Buradayım. Kayıp kızlarımızdan birini buldum. Kelly, ayrıldığında Nell'in hala orada olduğunu söyledi. Nell ters yönde koşacaktı."

Bishop daha fazla bilgi beklemedi. Koştu, ayakları daha büyük ayak izlerini takip etti. Önceki koşucu yolu çoktan açmış olduğu için karın üzerinde kolayca koştu. Nell kazadan kurtulmuştu. Hala koşabiliyordu. Hayattaydı ve bu durum değişmeden onu bulması gerekiyordu.

Bir silah sesi ormanda yankılandı, ses her yerden aynı anda geliyor gibiydi. Bishop'un kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. O silah sesi yankılanıyor, ağaçlardan sekip doğrudan vücuduna giriyor gibiydi. Seth onun yanına gelmişti. Silah sesi duyulduğunda gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çığlık atmak için ağzını açtı.

Bishop hızla Seth'in ağzını eliyle kapattı, ses dudaklarından dışarı çıkamadı. Sesi fısıltı halinde tuttu. "Sakin bağırma. Sesini çıkarma."

Çocuğun, tetikçiye onların burada olduğunu haber vermesine izin veremezdi.

Seth başını salladı ve Bishop onu bıraktı.

Mel, ilerlerken tek bir ses bile çıkarmadı. Önündeki ormana doğru eliyle kesme hareketi yaptı. Mel, orduda eğitim almıştı. Bishop, Mel'e sessizce yan tarafa geçmesini işaret etti. Kendini işaret etti ve sonra düz bir çizgiyi gösterdi. O içinden geçecek, Mel ve Logan ise etrafından dolaşacaktı.

"Kaçabilirsin, orospu, ama saklanamazsın." Bir erkek sesi ormanda yankılandı.

İçinden gelen hırıltıyı bastırmak için çenesini sıkıca kapattı. Oh, o pisliğin kafasını koparacaktı.

yavaşça yapacaktı. Boynunun kırılma sesinin tadını çıkaracaktı, ama kafası ellerinde kalana ve onu duvarına asana kadar tatmin olmayacaktı.

"Burada kal," diye Seth'e fısıldadı ve koşmaya başladı. Çocuk işleri karıştıracaktı. Mel ve Logan daha sakindi. Seth paniklemeye hazırdı. Bu, çocuğun başına gelen en korkunç şeydi, ama Bishop şu anda onun için endişelenemezdi. Seth üzerine düşeni yapmıştı.

Bishop ilerledi. İçgüdülerini dinlemiyordu. İçgüdülerini ona koşup bağırarak onu aramasını söylüyordu. Seth gibi, o da paniklemenin eşiğindeydi. O anda Henry Flanders'dı ve John Bishop olması gerekiyordu. Korkusunu bastırdı. Bu Nell'e yardımcı olmazdı. O bir buz adamdı, bir hayalet. İşini bu şekilde yapabiliyordu, ama işte oradaydı — midesinin derinliklerinden yükselen safra gibi, korkunç, kontrol edilemez bir his.

Sesin geldiğı yerden neredeyse emin olduğı noktaya yaklaşırken bu duyguyu bastırdı.

Boğuk bir çığlık duydu, ardından bir erkek sesi bağırdı.

"Bu da ne lan?"

Düşük bir ses, insan olamayacak bir hırıltı duyuldu.

"Vay canına! Bu çok büyük."

"Bu bir geyik." Nell'in titrek sesi ormanda fısıldadı. "Onu korkutmamaya çalış. Sanırım ateş seslerinden dolayı zaten korkmuş durumda."

"Peki, bakalım bundan korkacak mı."

"Yapma!" Nell çığlık attı.

Bishop içgüdülerıyla savaşmayı bıraktı. Nell'in son derece aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu bildiğı için, kimse onu duysun ya da duymasın umursamadan koşmaya başladı. Kelly'yi kurtarmak için kendini zaten tehlikeye atmıştı. Muhtemelen geyik için de aynısını yapacaktı.

Yine bir silah sesi duyuldu, ses Bishop'un kulaklarında çınladı.

Bishop tüm hızıyla açıklığa girdi ve orada gördüğü manzara karşısında aniden durdu.

Warren Lyle ve Nell'in arasında devasa bir yaratık duruyordu, kocaman vücutu onları ayıran bir kalkan gibiydi. Geyik homurdandı ve Bishop, bulunduğu yerden bile büyük hayvanın yaydığı ısıyı hissedebiliyordu. Daha önce gördüğü hiçbir şeyden daha büyüktü, muhteşem boynuzları en az onun boyu kadar genişti. Lyle, homurdanan hayvana kıyasla küçük görünüyordu. Bishop, Lyle'in silahını kaldırırken elinin titrediğini gördü.

Arkasına yaklaşmak kolaydı. Lyle'in tüm dikkati, onu hedefine alan canavara odaklanmıştı. Canavar güçlü toynaklarıyla yere vurduğunda, boynuzları sallanarak yer titredi.

Bir anda kolunu Lyle'in boynuna doladı, SIG'in namlusunu adamın başının dibine sıkıca dayadı. Tetiği çekip her şeyi burada ve şimdi bitirmemek için tüm gücünü kullanması gerekti, ama Nell'in kanı, adamın kafatasının parçalanışını görmesini istemiyordu.

"Henry, beni buldun." Nell'in sesi titriyordu. Gördüğü kadarıyla, hava şartlarına hazırlıklı değildi, kıvrımlı vücutu sadece ince bir bornoz ve lastik çizmeleriyle giyinmişti. Ay ışığında solgun görünüyordu, dudakları neredeyse maviydi. "Hareket etme. Geyik uysaldır, ama kendini tehdit altında hissederse saldırır."

"Silahı bırak yoksa kafanı uçururum." Zaten yapmak istediği de buydu, ama Nell geyik konusunda muhtemelen haklıydı. Kocaman hayvan bir gecede fazla heyecan yaşamış gibi görünüyordu.

"Sana bir milyon dolar ödeyebilirim. Beni buradan çıkar ve kızı bana ver. O benden her şeyi aldı. Ben zengin bir adamım. İstedğin her şeyi sana vereceğim." Warren Lyle hareketsiz duruyordu, sesi alçak ve çaresiz bir tınıdaydı.

Kendini daha da zor bir duruma sokuyordu. "Tek istediğim kafanı uçurmak. Henüz yapmadığım tek neden, şuradaki kadın. Sana ne yaptıysa, başka birine yardım etmek için yaptı."

"Ve o kötü olduğu için." Nell konuşurken dişleri takırdadı.

Mel neredeydi? Bir çıkmaza girmişti. Nell'i sıcak bir yere götürmesi gerekiyordu, ama önce Bullwinkle tarafından ezilmemesini sağlamalıydı.

"Eğer o kötüyse, onu öldürebilirim, değil mi?" Belki bu konuda mantıklı davranırdı.

Kız başını salladı. "Onların seviyesine inemeyiz."

O zaten o seviyeye düşmüştü. Muhtemelen Warren Lyle'in hayal edebileceğinden çok daha fazlasını öldürmüştü. Nell dehşete kapılacaktı. "Silahı bırak yoksa onun söyledikleri benim için önemsiz olacak. Anladın mı?"

Lyle'in silahı yere düştü.

Mel arkadan yaklaştı. "Gerçekten iyi iş çıkardınız, profesör. Eskiden avcılık yapmadığınıza emin misiniz?"

Oh, o çok avlanmıştı — teröristler, katiller, haydut ajanlar. "Şanslıydım."

Bishop, Mel geyiğe doğru yürürken Lyle'in silahını tekmeledi. Logan paltosunu çıkardı ve Nell'e sardı. Çocuğu sevmeye başlamıştı.

"Hadi, git artık. Yeterince eğlendin." Mel geyiğin arkasını tokatladı ve Bishop, hayvanın saldırmamasını bekleyerek kaskatı kesildi.

Geyik sadece kibirli bir ses çıkararak boynuzlarını salladı ve uzaklaşmaya başladı.

"Bu Maurice. O bir şakacıdır. Yemin ederim, ona ağaç sanıp yaslanan birden fazla çocuğu korkudan altlarına sıçırttı. Logan, bir keresinde pantolonuna işedi," diye açıkladı Mel.

"O şeyin büyüklüğünü gördün mü? Ben yedi yaşındaydım. Sadece işediğim için şanslıyız." Logan şaşırtıcı derecede sakindi. "Rye yolda. Az önce Mel'e telsizle haber verdi. Rye bu pisliği gözaltına alacak."

Belki çocuk şerif yardımcısının işini yapabilirdi.

Derin bir pişmanlıkla, Lyle'ı tuttuğu elini gevşetti. Görünüşe göre hızlı bir mezar yerine hapse girecek gibi görünüyordu. Nell'in hayallerini yıkmaya kendini getiremedi. Onun yanında zayıf düşüyordu.

Tabii ki, o pisliğin bir daha hapisane hücrelerinden çıkmamasını sağlamak kolay olurdu. Bunu sağlamak için birçok yol vardı. Bir erkeğin tek ihtiyacı olan bağlantılar ve paraydı, böylece bir tehdidi kolayca ortadan kaldırabilirdi ve Nell, onun ellerinin ne kadar kanlı olduğunu asla öğrenmezdi.

Hâlâ üniversite profesörü sevgilisi hakkında mükemmel hayallerini sürdürebilirdi.

Tabii, belki de mükemmel değil, çünkü o, Nell'in donma tehlikesi olup olmadığını anladıktan sonra, onun kışını kızartmaya niyetliydi.

"Bu pisliği benim için al, Mel." Ona dokunması gerekiyordu. Onu kollarında tutup, kendi vücudunun ısıısıyla onu ısıtana kadar bunun gerçek olduğuna inanmayacaktı.

"Bitti mi?" arkadan gelen bir ses hepsini şaşırttı. Lyle geriye doğru tekme attı ve onu Mel'e doğru iten Bishop

Mel'e doğru iten Bishop, düşen bir dala ayağı takılıp kaydı. Lyle hızlı hareket ederek Seth'i yakaladı ve kolunu boğazına doladı. Lyle, çocuktan yüz kilo daha ağırdı. Seth tüfeğini düşürdü. Tüfek, Lyle'in ayaklarının dibinde karın üzerinde duruyordu.

Üç silah Lyle'a doğrultuldu, ama artık Lyle'in elinde bir insan kalkanı vardı. Seth direndi, ama Lyle'in kas gücü karşısında etkisizdi. Lyle, Seth'i tek koluyla tuttu. Diğer eliyle ceketinin cebine uzandı ve büyük, korkunç görünümlü bir bıçak çıkardı.

"Bununla o orospuyu deşecektim, ama şimdi belki de bu benim özgürlüğüme giden bilet olabilir." Lyle'in dudakları kıvrıldı. Bıçağı Seth'in boğazına dayadı. Bishop bıçağın bastırıldığı yeri görebiliyordu, ince bir kırmızı çizgi oluşmaya başlamıştı.

"Onu bırak. İstedğin benim." Nell, gülünç derecede büyük bıçağıyla çılgınca davranan deliye doğru yürümeye başladı. "Onu bırak, ben seninle geleceğim."

Olmaz. Asla olmaz. Bu onu acımasız bir piç kurusu yapmıştı, ama Seth'i kurtarmak için Nell'i feda etmeyecekti. Aslında, tam tersini yapacaktı. Adil değildi, ama seçme şansı olsaydı, her zaman Nell'i seçerdi. Kolunu beline doladı ve onu kendine çekti.

Lyle geri adım atmıyordu. "O kaltağı bana ver yoksa bu çocuğun boğazını keserim. Onun cezasını görmek için ne kadar fedakarlık yapacağımı bilemezsin."

Lyle aklını kaçırmıştı ve intikamını almak için her şeyi yapardı, ama bu sefer Nell'in kurban rolünü oynamasına izin vermeyecekti.

"Beni bırakmalısın. Yapamam Henry. Bununla yaşayamam." Nell direnmeye çalıştı, ama Henry onu kaldıracak kadar güçlüydü.

Mel'e baktı. "Silahın var mı?" Mel başını salladı. "Hayır."

Ormanın içinden parlak mavi bir ışık çıktı, ardından kırmızı bir ışık çıktı. Rye Harper buradaydı, ama çok geç kalmış olabilirdi. Nell mücadeleye devam etti, ona yalvardı. Mel yerinde durdu. Bishop, Seth'in kanının yere dökülmesini izleyecek mi diye merak etti. Bu düşüncenin midesini bulandırdığını fark edince oldukça şok oldu. O çocuğu umursuyordu.

Bir silah sesi duyuldu ve Bishop, Lyle'in kafasında düzgün bir delik açıldığını gördü, inanılmaz bir nişancılık gösterisiydi. Bir santim sola veya sağa kaymış olsaydı Seth Stark ölmüş olacaktı, ama o atış mükemmeldi. Lyle geriye düşerken Seth hareketsiz durdu, vücudu karın üzerine düştü.

"Öldü mü?" diye sordu Seth, gözleri fal taşı gibi açılmış, tüm vücudu titriyordu.

Rye Harper, tabancasını kaldırarak olay yerine koştu. "Ne oluyor burada? Kim ateş etti?"

Logan Green, tüfeği yanında, arkadaşının yanına yürüdü. Elini Seth'in omzuna koydu. "Anneme bunu yaptığımı asla söyleyemeyiz."

Harper cesede baktı ve ıslık çaldı. "Lanet olsun Logan, ben şerif olarak göreve başladığımda senin benim işime başvurmanı engellemek için bir yol arıyordum. İş senin, evlat. Bu iyi bir iş. Teeny ve Marie'ye bundan bahsetmeyeceğiz. Siz çocuklar gidin buradan. Evinize gidin. Bliss'in şerifi olacaksam, işleri örtbas etmeyi öğrenmeye başlasam iyi olur. Burada hayat böyle."

"Artık beni indirebilirsin." Nell'in sesi boş geliyordu. Kollarında gevşek bir şekilde yatıyordu.

"Hayır." Bishop onu sıkıca sarıldı. Onu bırakması gerekecekti, ama bu gece değil. Bu gece, onun güvende olduğundan emin olacaktı. Onun için yapabileceği tek şey buydu.

Diğer her şeyi görmezden gelerek arabaya doğru yürümeye başladı. Nell, onun için tek önemli şeydi.

On İkinci Bölüm

İki gün sonra Nell, Henry'nin ona bir daha dokunup dokunmayacağını merak etti.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Callie. Kelepçeleri kaldırdı. "Bu iş oldukça ciddi görünüyor. Bunları nereden buldun? Boş ver. Cevabı biliyorum. Stef."

"Bir çanta dolusu oyuncak getirdi. O onlara böyle diyordu, ama bazıları pek eğlenceli görünmüyor." Binicilik kamçısı gibi görünen bir şeyi çıkardı. Stef neredeyse her şeyi düşünmüş gibiydi.

Şimdi Henry'yi bunları kullanmaya ikna edebilmeyi ummalıydı.

İki gece boyunca onu kucaklamış, uyuyana kadar saçlarını okşamıştı, ama onu aptalca öpmekten öteye geçmemişti.

Bu durum onu endişelendirmeye başlamıştı. Henry'nin bir daha onunla sevişmeden gideceğini düşünmeye başlamıştı.

Callie çarşafı açmasına yardım etti. "Bir şey söyledi mi?"

Nell başını salladı. Bu baştan çıkarma sahnesi onun son hamlesiydi. "Hayır. Beni hastaneye götürdü ve sadece biraz dinlenmem gerektiğini söylediler, ama o ilgilenmiyor gibi görünüyor. Sence benim ne kadar sorunlu olduğumu anladı mı? Bu yüzden mi artık beni istemiyor?"

Callie gözlüklerini yukarı itti. "Sen sorun değilsin. Bence o hala seni istiyor. Sana nasıl baktığını gördüm, seni yalnız bırakmış gibi değil. Bu öğleden sonra onu senden ayırmak zorunda kaldım. Bence o... düşünüyor."

Henry'nin düşündüğü şeyin hoşuna gitmeyeceğinden emindi. Onun ayrılmayı düşündüğünden emindi. "Bir gece daha

bir gece daha istiyorum."

Callie'nin göğsünden uzun bir iç çekiş çıktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama eğer gitmeye kararlıysa, bir gece daha hiçbir şeyi düzeltmeyecek. İnan bana. Biliyorum. Bir gece daha sadece hatırlanacak başka bir şey olacak. Başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin rekabet edemeyeceği başka bir anı. Onu bırakmak daha iyi olabilir."

"Sen yapar mıydın? Geri dönebilseydin, o adamlarla geçirdiğin zamanı silmek ister miydin?"

Callie durdu, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Yatağa oturdu, ellerini kucağına koydu. "İsimleri Nate ve Zane'di."

Nate ve Zane aptaldı çünkü Callie, tanıştığı en tatlı kadınlardan biriydi. Onları uzaklaştıran neydi? "Onlarla tanışmamış olmayı mı dilerdin?"

Callie elini uzattı, Callie'nin elini tuttu ve nazikçe sıktı. "Hayır. Yine yapardım. Onlara aşık oldum. Beni sevememeleri onların suçu değildi. Her gece onları rüyamda görüyorum. Keşke... Keşke senin ve Henry için farklı bir son olsaydı, ama bence o seni terk edecek."

Nell bunun olacağından oldukça emindi ve Henry bir kez bile onun ziyarete gelmesinden bahsetmemişti. "Biliyorum."

"Ne kadar aptalız." Callie gözyaşlarını sildi. "Ama ben senin için buradayım. Bunu bilmeni istiyorum. Birlikte ağlayabiliriz."

Elini uzattı ve arkadaşını kucakladı, yalnız kalmayacağı için minnettardı. "Teşekkür ederim. Korkarım bu teklifini kabul edeceğim. Keşke daha pratik olabilseydim, ama bir gece daha kalmak istiyorum."

Bunun hiçbir şeyi çözmeyeceğini, sorunu gidermeyeceğini biliyordu, ama onu sevdiği için bunu istiyordu.

"Tamam. Soyun, ben de sana kelepçe takayım. Tanrım, bu kelimeleri söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim." Callie derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Hadi. Bornozu çıkar, ama bunları takmamı bekleme."

İki uzun sallantılı küpeyi kaldırdı. Nell bornozunu çıkarırken kaşlarını çattı. "Sence bunlar elmas mı? Stef neden bana küpe gönderdi?"

Nell yatağa uzandı ve kollarını açtı. O ve Callie kelepçeleri dikkatlice takmışlardı.

Callie eğildi, yüzünde bir gülümsemeyle Nell'in bileklerine kelepçeleri taktı. "Senin kulakların için değil, tatlım. Bunlar meme ucu kelepçeleri ve eminim Henry bunları çok seviyordur. O bir sapık, değil mi? Dışarıdan dürüst ve profesör gibi görünüyor, ama eminim içten içe tam bir ucube."

Nell geriye yaslanırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Dominans ve itaat konusunda çok ilgileniyor gibi görünüyor. Ve beni şaplaklamaktan büyük zevk alıyor. Normalde buna itiraz ederdim, ama hoşuma gidiyor."

Callie, Nell'in bacaklarının arasına yayma çubuğunu yerleştirirken güldü. "Bu tamamen delilik. Ve ağda işin mükemmel."

"Polly. İlk başta isteksizdi, ama sonra alıştı. Şimdi menüsünde 'Çıplak Popolu Brezilya' var. 'Popolu' kelimesini kullanmaması gerektiğini söyledim, ama o kelimeyi bıraktı."

Callie son kelepçeyi taktı ve geri çekildi. "Tamam. Gidip onu getireceğim. Stef, seni bu şekilde uzun süre bağlı bırakırsam çok kızar, o yüzden çabuk olacağım. Bu yaşam tarzını sevmiyorum ama bunu biliyorum. Ölme ya da başka bir şey yapma. Biri hemen geri dönecek."

Kapı açılıp kapandı ve Nell, onu zevk için almak isteyeceğini umduğu bir adam için tek başına ve bacakları açık bir şekilde kaldı.

Nell gözlerini kapattı ve bunun işe yaramasını umdu. Aptal değildi. Onunla yattığı için onun kalmayacağını biliyordu, ama ona nasıl hissettiğini söylemek zorundaydı. Tehlikeliydi, ama bundan asla çekinmemişti. Olduğu gibi söyledi ve Henry Flanders'ı sevdiğini söyledi.

Beş dakika geçmeden kapı açıldı ve düşük, erkeksi bir küfür duydu.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Gözlerini açıp ona baktı. Henry, normal spor kıyafetleri olan eşofman ve tişört giyiyordu. Spor salonunda kıyafet giyme zorunluluğu olmamasına rağmen, Henry, ağırlık antrenman makinelerinin deri koltuklarının cildini tahriş ettiğini ve havluların yeterince büyük olmadığını söylüyordu. Yüzünde derin bir kaş çatma ile ona baktı.

"Beni güzel bulmuyor musun?" Onun bu halini seveceğini düşünmüştü. Bağlanma ve onu bağlama konusunda çok konuşmuştu.

Yanılmış mıydı? Artık ona ilgi duymadığına mı karar vermişti? Onun bekaretini aldığı için ve ilişkiden nasıl zarif bir şekilde çekileceğini bilmediği için mi ona yakın duruyordu?

Çenesi gerildi. "Sen çok güzelsin, ama yarın sabah ayrılıyorum. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ona tamamen açılmıştı ve geri çekilmesinin imkânı yoktu. Artık bu yaşam tarzını biraz anlamıştı. Bu, onun saklanmasına izin vermiyordu. Vücudu açıktı, bu yüzden kalbini açması daha kolaydı. "Seni seviyorum, Henry."

Dizlerinin üzerine çöktü, elleri kadının vücudundaydı; biri uyluğunda, diğeri göğsünün üstündeydi. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Tam olarak bir aşk ilanı sayılmazdı, ama kusmamıştı da. "Belki telefonda konuşabiliriz."

Ellerini geri çekti. "Hayır. Bu mümkün değil."

"Neden? Evli misin?" Aklında olası tüm senaryoları gözden geçirdi ve bu korkunç düşüncenin en olası ihtimal olduğuna karar verdi.

Kafasını salladı. "Hayır. Tanrım, hayır. Nell, sen benim bu şekilde hissettiğim tek kadınsın. Lütfen başka biri olduğunu düşünme. Olmayacak, ama geri adım atamayacağım seçimler yaptım. Lanet olsun. Günlerdir bunu düşünüyorum. Seninle olmak istiyorum. Senin ihtiyacın olan adam, sevebileceğin türden bir adam olmak istiyorum, ama olabileceğimi sanmıyorum."

"Vegan yemekler mi? O konuda bir çözüm bulabiliriz." Hayatının aşkını, ara sıra hamburger yemeyi sevdiği için kaybetmeye niyeti yoktu. "Onu pişirebileceğimi sanmıyorum, ama aynı zamanda çok hoşgörülüym. Seni öyle bir yaşam sürmeye zorlamam."

Yüzünde en üzücü ifade belirdi ve eli kızın yanağını okşadı. "Biliyorum. Bu, iyi bir biftek sevgimin çok ötesinde bir şey. Bebeğim, seninle kalsaydım, buna saygı duyardım. Bir daha ona dokunmazdım. Ama başka düşüncelerim de var ve bunu konuşmak bir şeyi değiştirmeyecek. Bu gece seninle yatmak beni burada tutmayacak. Yine de sabah gideceğim, o yüzden neden beni bu kelepçelerden kurtarmıyorsun

kelepçeleri çıkarayım da birlikte güzel bir gece geçirelim? Şehre gidip akşam yemeği yiyebiliriz."

Gözleri yaşlarla doldu. "Beni istemiyor musun?"

Henry ayağa kalktı. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin? Ne kadar sert olduğuma bak."

Kafasını kaldırdı ve onun eşofmanının önü şişmişti, penisi uzun ve sert bir çizgi halindeydi. Onu istiyordu, ama onunla kalmaya istekli değildi. Kendini kalp kırıklığından kurtarması gerektiğini biliyordu, ama onu seviyordu ve bunda yanlış bir şey yoktu. Onun sevgisi değerliydi. Onun sevgisi, onun da onu sevip sevmemesine bağlı değildi. Eğer acımasız olsaydı, onu reddederdi, ama o zaman, eğer kaba olsaydı, onu hiç sevmezdi. "Benimle oyna. Bunu başka kimseyle yapmayacağım, bu yüzden son gecemi istiyorum."

Gözlerinde yaşların parladığını gördüğüne yemin edebilirdi. "Bulacaksın. Birini bulacaksın."

Kafasını salladı. "Hayır. Sen hayatımın aşkıydın ve başka kimse olmayacak. Sorun değil. İstediyine inanabilirsin, ama şu anda, bu anda, seni sevdiğim gibi başka kimseyi sevmeyeceğimi biliyorum. Senden son bir gece istiyorum. Neye bulaştığımı biliyorum. Kalman için yalvarmayacağım. Muhtemelen ağlayacağım. Elimde değil, ama ihtiyacın buysa seni bırakacağım."

Başı öne düştü ve bir an için onu reddedeceğinden neredeyse emindi. Saniyeler geçiyordu, sessizlik ruhunu tüketiyordu.

Sonra başını kaldırdı ve gözleri ateş gibiydi. Savaşı kaybedecekti, ama bu muharebeyi kazanmıştı.

"Seni kim kelepçeledi? Stefan Talbot dersin, başlamadan önce onu ziyaret etmem gerekebilir." Henry derin bir nefes aldı ve elini kızın başına koydu. Saçlarına dokundu, parmaklarıyla saçlarını geriye doğru düzelttikten sonra, parmakları kızın vücudunda uzun bir çizgi çizmeye başladı. Alnından başladı, burnunu okşadı, ağzında biraz durduktan sonra çenesine geçti. "Cevap ver bana, tatlım."

"Callie'ydi. Stef bana kelepçeleri verdi ve nasıl takacağımızı anlattı."

"Harika. O yaşayacak."

O çok sahiplenici olabiliyordu. Bundan zevk almamalıydı, ama kendine karşı dürüsttü. Aklını kaçırmamak için tek yolu buydu. Başka bir kadının ona dokunduğu düşüncesi onu üzdü. Belki o da sahipleniciydi. Açık ilişki yaşamayı seven arkadaşları vardı, ama bu ona göre değildi.

Henry'den sonra kimseyi sevemezdi.

O, parmaklarını göğsünde gezdirirken titredi. Göğüs uçları, onun ilgisini çekmek istercesine dikleşti. "Bana bir çanta dolusu seksi şeyler verdi. Bazılarının ne olduğunu bilmiyorum."

Henry, parmaklarını karnında gezdirirken memnuniyetle iç geçirdi. Dokunduğu her yerde tüyleri diken diken oluyordu. Parmaklarını aşağıya doğru kaydırды ve o, sadece onun yakınında olduğunu düşünmekle bile amının canlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Birkaç santim daha aşağıya inerse, parmak uçları klitorisini okşayacak ve onu ateşleyecekti. Bir saniye daha...

"Bize ne getirdiğine bakmalıyım." Elini çekip, Stef'in ona verdiği deri çantayı aldı.

"Bu çok acımasızcaydı." Nefesi kesilmişti ve kıpırdamamıştı.

Çantayı yatağın üzerine koyarken dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. "Bu acımasızlık değil. Sadece biraz alay etmek. Söz veriyorum, eninde sonunda o tatlı noktaya dokunacağım, ama benim programıma göre. Senin programına göre değil. Senin bunun için can atmanı istiyorum."

Bu, onun tam olarak anlamadığı bir şeydi. "Neden?"

Ona baktı, yüzünde şefkat belirgindi. "Çünkü senin kadar güzel birinin bana istediğimi yapmama izin vereceğini bilmek beni mutlu ediyor. Seninle oynamayı düşündüğümde, çok heyecanlanıyorum. Tanrım, yapabileceğimiz onca şey, sana göstermek istediğim onca şey."

Sanki gelecekleri varmış gibi konuştuğunu fark edince durdu.

"Stef ne tür müstehcen oyuncaklar gönderdi?" diye sordu, onun yüzündeki gülümsemeyi korumak için çaresizce.

Çantaya geri döndü ve fermuarını açtı. Yine o gülümseme vardı. "Stef'in düşünme şeklini seviyorum."

Küçük bir tüp çıkardı ve kapağını açtı. "Ne olduğunu sormalı mıyım?" diye sordu Nell.

"Klitorisi uyarmak için kullanılan bir yağ. Merak etme bebeğim. Eminim tamamen organik ve çevre dostudur. Tarçın, badem yağı ve biraz biberiye özü var içinde. Bu güzel mücevheri hemen şişirecek ve emdiğimde tadı da güzel olacak."

"Uyarılmaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Zaten nefes almakta zorlanıyordu.

"Bu on numara ve sana verdiğimi alacaksın. Hayır mı diyorsun?" Elindeki kapağıyla durakladı.

O sinir bozucuydu ve muhtemelen ona asla hayır demeyecekti. Nedense, bağlanıp bağlandığında, onun kontrolünde olduğu zamanlarda hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Henry kapıyı kapattığında, sanki dünyadaki tüm sorunlar uçup gitmiş gibi hissediyordu ve onunla zevk bulmaktan başka hiçbir şey için endişelenmesine gerek yoktu.

Tanrım, hayatının geri kalanında her saniye onu özleyecekti.

"Sana hayır demiyorum ve şaplak atılmasını sabırsızlıkla bekliyorum, Henry."

"İyi. Ben de öyle." Yağı klitorisine damlattı. Yağ serindi ve kalçalarını titretti. Başparmağıyla yağladığı yeri kapattı. "Ne güzel bir inci. Yakında yumuşayacak ve tadına bakmak için olgunlaşacak."

O bastırıp uzun, lüks daireler çizdiğinde, zevk kıvılcımları cildinde yayıldı.

Sonra durdu, içinde sadist bir yan olduğunu kanıtlayarak.

"Stef bize başka ne bırakmış bakalım. Güzel." Fil için yapılmış gibi görünen bir tıkaç çıkardı.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Stef ne düşünmüştü ki?

"Benden daha küçük, bebeğim. Gayet iyi çalışacak. Sadece biraz kayganlaştırıcıya ihtiyacı var." Ona göz kırptı ve banyoya doğru yürüdü.

O kocaman tıkaçları onun arkasına sokacaktı. Bunu yapmasının tek bir nedeni vardı. Onun kıcıyla sevişecekti. Onu sahiplenecekti.

Ve o da buna izin verecekti.

Hızla geri döndü, gömleği yoktu ve elinde kayganlaştırıcıyla parıldayan o büyük eski tıkaç vardı. Onun göğsüne bakmaktan kendini alamadı

Göğsüne bakmaktan kendini alamadı. O tamamen onundu. Diğer herkes ona bakıp profesörü görebilirdi, ama o onun sevgilisi olduğunu, olabileceği adamı görüyordu.

"Seni spreader pozisyonunda seviyorum, ama rahatsız olursan bana söylemeni istiyorum," dedi, bacaklarının arasında yatakta diz çökerken.

"Çok rahatsızım, ama bunun spreader ile ilgisi yok." Bunun tek nedeni, onun içinde olmamasıydı.

O, karnına fişi yerleştirip iki elini kışının altına sokarken, seksi bir sesle inledi. Kalçalarını yukarı doğru itti. "Siktir, bu kadar erişime sahip olmayı seviyorum. Çok seksi." Onun kalçalarını ayırdı. "Amını ve göt deliğini görebiliyorum. İkisi de burada, beni bekliyorlar. Benim sikimi bekliyorlar."

Ona her şeyi verecekti, bu yüzden haklıydı. Onu bekliyordu. Onu sonsuza kadar bekleyebilirdi.

Fişi aldı ve kış deliğine bastırdı. Basınç onu irkiltti, ama acı yoktu, sadece onu inlemeye neden olan bir sarsıntı hissi vardı.

"Evet, bebeğim, bunu seviyorum." O gerçekten bir sapıktı. Kız onun bu yönünü seviyordu. Tanıdığı tüm kibar erkekler, onun açık sözlülüğü karşısında sönük kalıyordu. O, ona neye ihtiyacı olduğunu söyledi ve bu, kıza kendini çok güçlü hissettirdi. Kız sormak zorunda kalmadı. Adam ona istediğini verdi. Bu bir hediyeydi. Kızın ihtiyacı olanı istemesini normal hale getirdi.

"Henry, lütfen. Bir öpücüğe ihtiyacım var." Onun dudakları dudaklarında olmadan bir dakika daha dayanamazdı.

O fişi çekti ve aniden üzerine eğildi. "Bebeğim, seni öpmek çok hoşuma gidiyor."

Eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, baskı o kadar tatlıydı ki neredeyse kendini kaybediyordu. Kollarını ona dolamak istedi ama kelepçeler sorun oluşturunuyordu. Dili içeri daldı, onun diliyle birleşti ve ağzını zorla açtı. Göğsü onun göğsüne bastırdı ve o teslim oldu. Dudaklarını yalarken ona sürtündü ve onu çaresiz bir arzu ile doldurdu.

Geri çekildi ve burnunu onun burnuna sürttü. "Şimdi uslu dur."

O ondan ayrıldığında, dizlerinin üzerine çöküp ona göz kırptığında, cildi soğuktu. Hemen, tıkaç

kıç deliğine bastırıldığını hissetti. Adam kıçını yaladı, tıkaçla kıçının gül deliğini defalarca yuvarladı.

Tıkaçları içeri doğru hareket ettirdi, sık basışlarla ilerledi. Her itişte biraz daha ilerledi, onu açtı ve tıkaçları sonuna kadar itti, her santimini kazandı.

"Güzel." Adam kıç deliğine bakıyordu.

"Öyle düşündüğüne sevindim." Nefes nefeseydi, nefesi göğsünden içeri ve dışarı girip çıkıyordu.

"Kesinlikle öyle düşünüyorum. Sana ne kadar güzel olduğunu göstereyim mi?" Avuç içleri kızın dizlerindeydi.

Bu, kendini güzel hissettiği tek andı. "Evet, Henry."

"Kahretsin, 'Evet, Henry' dediğinde çok hoşuma gidiyor." Eğilip burnunu onun amına sürttü. Onu kızdırdı, heyecanlandırdı ve kalbini çarptırdı. Onu içine çekti. Kendini utangaç hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama onun kokusunu, tadını bu kadar sevmesini çok seviyordu. Onu özel hissettiriyordu, sanki tekrar tekrar tatmak istediği muhteşem bir tatlıymış gibi.

"Evet, Henry." Ona bunu günün her dakikası söylerdi. "Evet, Henry."

Kalkıp çantaya uzandı ve elleri meme ucu kelepçeleriyle geri geldi. "Bu güzellikleri sana taktıktan sonra nasıl hissedeceğini görelim. Ne dersin?"

Ona işkence ediyordu. Çok yakındı, burnu tam amının içindeydi, ama şimdi onu yüksekte bırakmıştı, ama kesinlikle kuru değildi. Sırılsıklamdı ve ölmek üzereydi, ama bu soruya tek bir cevap vardı. "Evet, Henry."

"Keşke her zaman bu adam olabilsem." Göğüslerini avuçladı, elleriyle onu kapladı. "Senin için doğru kişi olmak istiyorum."

Öyleydi, ama bunu kalbinden başka hiçbir şeyle kanıtlayamıyordu. "Haklısın. Sadece bu gece için olsa bile. Sen doğru adamsın."

O tek erkekti.

Elini uzattı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında sağ meme ucunu sıkıştırdı, hafifçe çevirdi. Meme uçları sertleşmiş ve hazırды. Bir anda meme ucunu sıkıştırdı, vida onu sıkıca tuttu ve onu ateşlediğinde nefesini kesmesine neden oldu.

"Çok güzelsin. Sen benim küçük oyuncağımsın." Sol meme ucunu da çevirdi ve kelepçeyi taktı. Mücevherler meme uçlarından sarkıyordu, Henry'nin sevgilisi olduğunu gösteren güzel elmaslar. Kelepçeler etine batıyordu, ama gerçek bir acı değildi. Bir sızı, bir özlem.

Eğildi, dilini çıkardı ve meme uçlarının açıkta kalan kısmını yaladı. Tatlı bir sıcaklık içini kapladı. Kelepçelenmiş, tıkanmış ve sahiplenilmişti. "Benim Nell'im."

Uzun bir süre ona baktı, gözleri onun her santimini içine çekerek vücudunu taradı. Yataktan atladı ve tekrar çantaya uzandı. "Hemen dönerim bebeğim. Temizlenip birkaç şey hazırlamam lazım. Uslu bir kız gibi orada bekle."

Kız neredeyse gözlerini devirecekti, ama sonra elindeki kırbağı gördü ve oyuna uymaya karar verdi. "Evet, Henry."

"Harika. Uslu kızlar ödül alır." Küçük yumurta şeklindeki cihazı çıkardı ve titreşmeye başlaması için çevirdi. "Onu bağlamayacağım, bu yüzden onu saklamak istiyorsan çok uslu durmalısın. Uslu ol, bebeğim."

Vibratörü, klitorisine zar zor geçecek şekilde, amının tepesine yerleştirdi. Nell, çok iyi hissettiği için nefes almayı kesti, ama Henry haklıydı. O eğlenceli vibratör, tehlikeli bir şekilde duruyordu. Herhangi bir hareket, onun yuvarlanmasına ve Nell'in başının belaya girmesine neden olacaktı.

Hafifçe kayarak klitorisinin üst kısmına dokundu. Vibratörün mırıldanması, zaten uyarılmış olan klitorisine çarptı ve o da inlemekten kendini alamadı. Çok yakındı. Küçük sıcaklık spazmları cildini elektrikledi ve kıvılcım bir yangına dönüşmek üzereydi. Biraz daha. Onu biraz daha yaklaştırabilirdi. Birkaç milim bile kırırdatabilseydi, başarabilirdi.

Ve sonra kayboldu, yumurta yuvarlandı. *Kahretsin*. Şimdi küfrediyordu. Asla küfür etmezdi. Yani, neredeyse hiç.

"Oh, ne kötü bir kız. Yumurtasını kaybetti." Henry odaya geri döndü. Eşofmanını ve gözlüklerini çıkarmıştı. Avcı bir alfa erkek gibi, vücudunun her santimetresi kaslı, onun üzerinde dikiliyordu. Penis, düzgünce kesilmiş koyu renkli kılların arasından dışarı çıkmıştı. Elinde kırbağı tutuyordu ve onu incelerken avucuna vuruyordu. "O yumurtanın bıraktığım yerde olmasını istediğimi sanıyordum. Sen itaatsizlik ettin."

Oh, o kırbaçla ne yapacaktı ki? Onun poposuna vurabilirdi. "Pazarlık yapmaya ne dersin? Suçun yarısını ben üstleneceğim, diğerk yarısını da yumurta üstlenecek. Sanırım yumurta bozuk olabilir. Cidden, protesto planlıyorum."

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Seninle oynamayı seviyorum. Pekala, tatlı kölem, yumurta cezasını çoktan çekti." Kamçıyı vücudunda aşığı doğru çekti, deri ucu kızın tenini okşadı. Klitorisinin üstüne oturana kadar aşığı doğru çekti. "O yumurta burada mutluydu. Sonunda evim diyebileceğı güzel bir yer bulmuştı. Şimdi senin cezana geçelim."

O, bu adaletsiz gibi görünen duruma itiraz etmeden önce, adam kırbacıyla klitorisini vurdu. Hızlı bir tokat hareketi onu çığlık attırdı. Kışındaki tıkaç, sıkıca kapandığında hissedilebiliyordu. Gerçek bir acı yoktu, sadece daha önce hiç dikkat etmediğı vücudunun bazı kısımlarını derinlemesine fark etmesini sağlayan keskin bir his vardı. O, her zaman düşüncelere dalmış biriydi ve kendi vücudunu derinlemesine fark etmenin sadeliğinde bir güzellik vardı.

Adam klitorisine tekrar vurdu, başka bir tiz bir heyecan cildini ısıttı.

"Ne kadar ıslaksın bebeğim? Bu amcık ıslanıp bir sik için hazır mı yok mu? Yoksa bir dil için mi?" Adam ona tekrar tokat attı, ses hissettiklerinden daha kötüydü.

"Çok ıslandım." Bağlarından kurtulmaya çalıştı. Kendine dokunmak, giderek artan korkunç acıyı dindirmek istiyordu. Klitorisine sürdüğü yağ onu titretmiş ve rahatlamayı dilemeye hazır hale getirmişti, ama o yavaş işkenceye devam etti.

"Göğüs uçların ne durumda? Henüz ağırmaya başladılar mı?" Kamçıyı göğüslerine hafifçe vurdu.

"Oh, oh." Sözcükler nefesiyle birlikte ıktı. Göğüs uçları gergindi, çok gergindi. Adam kırbaçla dokunduğunda mücevherler titredi.

"Seni böyle bırakabilirim. Oturup, senin tam da olman gereken yerde olduğunu bilerek, güvenli ve emniyetli bir şekilde işimi halledebilirim." Kaşlarını attı. "Neredeyse öldürülecek bir yerde değil."

Sonunda meselenin özüne geldikleri için gözyaşları doldu ve burnunu çekti. Günlerdir bu konuyu dolambaçlı bir şekilde ele alıyordu.

Henry'yi kısa bir süredir tanıyordu, ama onun hazır olana kadar hiçbir şey hakkında konuşmadığını çoktan öğrenmişti. Sabırlı olmalı, onun kendini güvende hissedip açılabilceğı bir noktaya getirmeliydi. Artık kontrolün kendisinde olduğunu hissediyordu. "Üzgünüm."

Çenesi gerildi ve kırbacını kadının göğüslerinin etli kısmına indirdi. "Kasetleri gördüm. Güvenlik kamerası ön kapıyı izliyor. O kaseti defalarca izledim. Kaçabilirdin."

Kız başını salladı. "Hayır, kaçamazdım."

"Evet, kaçabilirdin." Uyluklarına vurdu, şaplak sesi duyuldu, ama kırbaçta çok fazla esneklik vardı. Daha sağlam bir kırbaç olsaydı, çığlık atmış olabilirdi, ama adam ne yaptığını biliyor gibiydi. Bir acı hissetti ve sonra bacaklarında hoş bir sıcaklık yayıldı. "Güvenlik kulübesinin arkasına koşup birini arayabilirdin."

Yapabilirdi, ama bu senaryoda bir sorun vardı. "Kelly'yi yalnız bırakırdım. Bunu yapamazdım."

Diğer bacağına bir tokat attı. "Evet, yapabilirdin. Sen benim kölemsin."

Ben ne dersem onu yaparsın ve ben kendinizi kurtarmanızı söylüyorum."

Onu kucaklamak istedi, ama bu noktada muhtemelen buna izin vermezdi. "Burada senin kölen olabilirim, ama her zaman kendim olmak zorundayım. Seni seviyorum. Seni ne kadar sevdiğimi sana anlatamam, ama beni olduğum gibi kabul etmelisin ve ben her zaman yardım etmeye çalışacağım. Asla çekip gidemem."

"Sen kendini teslim etmeye hazırdın. Ben seni kurtardıktan sonra bile."

O geceyi düşününce hala ürperiyordu. "Ama Seth tehlikedeydi ve Lyle'in istediğı kişi bendim."

"Seni öldürürdü."

"Muhtemelen hayır. Beni yine kurtarırdın. Buna inanıyorum. Beni naif bulduğunu biliyorum. İnandığım şeylerin yarısının aptalca ve saçma olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama ben buyum. Warren Lyle gibi birinin ruhumun özünü değiştirmesine izin vermeyeceğim. Korkunun da bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Silahsızlandırıldıktan sonra onu öldürmeni söyleseydim, korku ve öfkenin şekillendirdiğı bir tepki vermiş olurum. Hayatımı tepki vererek geçirmek istemiyorum."

Harekete geçmek istiyorum. Olabileceğim tüm iyi şeyleri yapmak istiyorum. Nazik ve pozitif olma dürtülerimle hareket etmek istiyorum."

Durdu, başını eğdi. "Ya bu yüzden öldürülürsen?" "O zaman en azından istediğim gibi yaşamış olurum."

Gözleri tekrar yukarıya doğru kayd, koyu kahverengi gözleri onun gözlerini tuttu. "Seni anlamıyorum, ama değişmeni istemiyorum. Asla." Kırbacı bir kenara attı ve bacaklarının arasına tırmandı, ağzını tam olarak amının üzerine yerleştirdi. "Tanrım, tadını asla unutmayacağım."

Klitorisini yaladı, dili sertçe ovuşturdu ve orgazmı geri tutmanın imkanı yoktu. Vücudunda bir yangın gibi yayıldı ve kız onun adını haykırdı.

O bir an olduğu yerde kaldı, o orgazmın etkisinden kurtulurken onu yalayıp okşadı, sonra oturdu ve bacaklarını yayma çubuğundan nazikçe çözdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kelimeleri zar zor çıkararak

"Seni serbest bırakıyorum." Callie'nin komodininin üzerine bıraktığı anahtarı aldı ve ellerindeki kelepçeleri açmaya başladı.

Nell, bunun sona ermesine hazır olmadığı için gözyaşlarını tuttu. Bunun sona ermesine asla hazır olamayacaktı.

On Üçüncü Bölüm

Bishop, Nell'in bileklerini serbest bırakırken kelepçenin anahtarı hafifçe tıkırdadı. Kolunu elinde tutarak kan dolaşımının iyi olup olmadığını kontrol etti. Callie iyi bir iş çıkarmış gibiydi. Sürtünme izi ya da kırmızı lekeler yoktu, sadece Nell'in porselen gibi pürüzsüz cildi vardı. Elini dudaklarına götürdü, öptü ve sonra diğer eline geçerek onu da serbest bıraktı.

Onu bağlamak, göğüslerini dikleşene kadar iple sarmak istiyordu. Acele etmeyecekti, ip onun sanatı, Nell ise tuvaliydi.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Onunla her şeyi yapmak, onu bir kulübe götürmek, saatlerce onu sikmek, sadece kısa şekerlemeler ve ona elleriyle yemek yedirmek için ara vermek için zamana ihtiyacı vardı.

Meme uçlarından sarkan mücevherlerin olduğu göğüslerine baktı. Meme uçları, kelepçelerden kanla dolmuş, güzel bir yakut kırmızısıydı. Callie kadar nazik davranmamıştı. Nell, o kelepçelerin izlerini günlerce hissedecekti. Her hareket ettiğinde, meme uçları gömleğinin kumaşına değdiğinde acı hissedecekti. Bunun onu bir piç yaptığını biliyordu, ama bu düşünce hoşuna gidiyordu.

Eli göğüslerine doğru kaydı. İçindeki sadist, ona vereceği acıyı düşünerek tahrik olmuştu. Onu asla gerçekten incitmek istemezdi, ama bu erotikti ve onu yatıştırmak için bir planı vardı. "Bu acıtacak, ama sadece bir dakika sürecek."

Kadın dolgun alt dudağını ağzına çekti. Adam o ağzı seviyordu. Adamın sikini emişini seviyordu. "Acı umurumda değil

Acı umurumda değil. Bunun henüz bitmesini istemiyorum. Bana bütün gece süreceğini söz verdin."

Nasıl bittiğini düşünebilirdi ki? Bitmeye yakın bile değildi.

O korkunç bir itaatkardı ve o da onu başka türlü kabul etmezdi. "Burada kontrol bende. Sana verdiğimi kabul edeceksin ve bana soru sormayacaksın. Bir kez daha şaplak yemek istiyorsun, ama bence istediğin de bu. Henüz bitirmedim, tatlım. Daha başlamadım bile, ama seni bu halde uzun süre bırakamam. Ne yaptığımı biliyorum. Sana nasıl itiraz edeceğini asla söylemem, bu yüzden bağlanma işini bana bırak."

"Tamam." O berrak kahverengi gözlerinde gözyaşları parıldıyordu, yüzünde belirsizlik açıkça görünüyordu.

Eğer o mükemmel bir itaatkar değildiyse, o da ona karşı tam anlamıyla bir überDom değildi. Protokolün önemi yoktu. Kuralların önemi yoktu. Onu mutlu etmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yatağa yanına tırmandı ve dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Ağzına iç çekerek, vücudunu yatağa bastırdı ve onu tamamen kapladı. Çok yumuşak, çok açık. Onu sorgulaması önemli değildi. Endişeliydi ve o onu rahatlatmak istiyordu. Bu gece yatakta endişeye yer yoktu. Sadece zevk vardı.

Sadece birkaç gözyaşı ve o büyük ceylan gözleriyle onu manipüle edebilirdi. Onun kölelerine karşı lanet olası bir protokolü vardı ve bu kurallardan biri, kölesinin ona soru sormamasıydı. Sevgilileri onun disiplinini ve zevkini kabul eder ve bunun için ona teşekkür ederdi. Eğer önceki bir köle, ona ne yaptığını açıklamak için önceki planlarını durdurmaya zorlasaydı, onu kovardı.

Ama Nell öyle değildi. Nell'i kovmayı aklının ucundan bile geçiremezdi. Önceki kadınlar geçiciydi, kulüplerde tanıştığı kadınlar ya da işini gizlemek için kullandığı kadınlardı. Bazıları satın alınmış ve parayla ödenmişti, bazıları ise onu ihanet etmişti. Onun dünyasındaki kadınlar uzak tutulurdu, ama Nell'e bunu yapamazdı. Onu uzaklaştıramaz, kuralların arkasına saklanamaz ya da onun gerçekten önemli olmadığını iddia edemezdi. O değiştirilemezdi. Dünyada hiç kimse ona Nell'in hissettirdiklerini hissettiremezdi.

O, onun en büyük zayıflığıydı. Ona her şeyini kaybettirebilirdi. Öyleyse neden onunla eğlenmek istiyordu? Her saniyesini onun kollarında geçirmek istiyordu?

O sert bir adamdı. Nell ona nasıl güven hissettiriyordu? Onu nazikçe öptü, vücuduna yapışmanın, bacaklarının onu içeri davet etmek için açılmasının verdiği yakınlığın tadını çıkardı. Nell ondan asla saklanmaya çalışmadı. Onunla tanıştığı andan itibaren kendini açtı ve onu içeri davet etti. Bütün gece vaktleri vardı. O, bu vaktin bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordu.

Ama önce onu o kelepçelerden kurtarması gerekiyordu.

Hafifçe hareket ederek başını kadının göğüslerine doğru çevirdi. *Zavallı küçük meme uçları.* Kelepçelerin dişleri onları ısırılmış, kanla doldurmuş, göğsünde kırmızı mücevherler gibi görünmelerini sağlamıştı. Çok güzellerdi ve çok acı vereceklerdi. "Şimdi bunları çıkaracağım, bebeğim. Çıglık atmamaya çalış."

İlk kelepçeyi çıkardı ve kızın inlemesi odayı doldurdu. O bir şey söyleyemeden, eğilip yaralı meme ucunu ağzına aldı. Dilini kullanarak nazikçe emdi ve geri akan kanın acısını hafifletmeye çalıştı. Kelepçeyi bir kenara attı ve tüm enerjisini işkence ettiği meme ucunu yatıştırılmaya harcadı. Elleriyle saçlarını tutarak onu kendine çekti. Onun tahrik olduğunu koklayabiliyor, dilinde hala tadını hissedebiliyordu.

"Gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Nell, sesi küçük ve savunmasızdı.

Gidecekti, ama bu gece değil. İçini çekerek, diğer göğsüne ulaşabilmek için yer değiştirdi. "Bu gece var. Sana söz verebileceğim tek şey bu, ama mecbur kalmadıkça seni terk etmeyeceğim."

Daha fazla kalırsa, hiç gidemeyeceğinden emindi.

Parmakları çevik bir şekilde hareket ederek kelepçeyi çıkardı. O çıglık atamadan dili onun üzerindeydi. Göğüsleri arasında ileri geri hareket ederek onları sevdi ve ezberledi, böylece gözlerini kapatıp Bliss'ten uzaklaştığında o anı yeniden yaşayabilecekti. Ona söyleyemedi, ama onun anısıyla yaşamaya niyetliydi, onu sevdiği tek şeyin görüntüsüydü.

Tüm yanlış seçimleri yapmıştı. Artık bunu görebiliyordu. Nell'in yapmadığını yapmıştı. Nell sevgisiyle, iyimserliğiyle hareket etmişti. O ise karanlık olan her şeyle hareket etmişti. Nell başına gelen kötü şeyleri alıp olumluya çevirmişti. O ise bunları karanlığını beslemek için bir bahane olarak kullanmıştı. Ona layık değildi. Layık olamazdı, ama ona ne kadar harika olduğunu inandırabilirdi.

"Çok güzelsin, bebeğim. Senin kadar güzel birini daha önce hiç görmedim." Son bir kez meme uçlarının üstünü öptü. Göğüsleri, oynadığı en büyük göğüsler değildi, ama yuvarlak ve mükemmel olmalarını, sanki ellerine uymak için yapılmış gibi avuçlarına yerleşmelerini seviyordu.

"Bu çok tatlı, ama ben pek de güzel sayılmam." Elleri onun saçlarında dolaştı. saçlarında dolaştı.

Başını kaldırdı ve ona kaşlarını çatarak baktı. Ona katlanacak değildi.

Bununla birlikte. O muhteşemdi. Belki gösterişli bir şekilde değil. Makyaj yapmazdı. Kıyafetleri baştan çıkarmak için değil, işlevsellik için tasarlanmıştı. Ama cildi porselen gibi pürüzsüzdü, gözleri o kadar samimiydi ki, kendini onların içinde kaybedebilirdi. İyiliği adeta parlıyordu. "Sen benim için dünyadaki en güzel kadınsın. Asla senden daha güzel birini bulamayacağım. Seni istediğim gibi başka birini asla istemeyeceğim."

Sikini onu istiyordu. Çok istiyordu. Ölüyordu. Sikini amına çok yaklaştırmıştı. Labiyalarının üzerinde duruyordu, orgazmının sıvısıyla kaplanmıştı. Sikini serbest bırakmak çok kolaydı ve tek bir hamlede içine girebilirdi. Aralarında hiçbir engel kalmazdı. Kondomsuz onu sikerse, içine boşalırsa, kalmak zorunda kalırdı. Onun hamile olup olmadığını görmek için birkaç hafta daha zaman kazanabilirdi. Peki ya hamileyse?

Ajans yine de onun peşine düşecekti. Onun gibi bir ajan, sakın bir dağ kasabasına çekilip tatlı bir aktivistle evlenmezdi. CIA onu eğitmek için çok para harcamıştı ve o, hükümetin kimsenin bilmesini istemediği birçok gizli operasyonda yer almıştı. Ve bu senaryodaki tek sorun bu değildi. Çok fazla düşman edinmiş, kendisi ve Nell'i rahatsız edecek çok fazla kötü seçim yapmıştı. Dışarıda

John Bishop'ın bir zayıflığı olduğunu öğrenince çok sevinecek bir sürü kötü güç vardı.

İyi bir koca olamayacaksa, iyi bir baba da olamazdı.

"Dön." Bu riski göze alamazdı, ama aralarında hiçbir engel olmadan onun içine girme fikrinden vazgeçmek için de fazla bencildi. Fiziksel muayene yaptırmıştı ve o mükemmeldi. Onu bu eylemden alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Ondan alabileceği her şeyi istiyordu. Yine onun ilki olmak istiyordu.

Kadın, onun kendisini döndürmesine izin verdi. Onun yuvarlak, muhteşem kalçaları göz önüne çıktı. Ağzı sulandı. Kırbacıyla kadının klitorisini okşamayı seviyordu, ama hiçbir şey o kalçayı tokatlamaya, avucunun içinde kadının tenini hissetmeye kıyaslanamazdı. Onun kalçalarını avuçladığında, avuç içlerini sıcak ten doldurdu. Onları yuvarlayarak, kış deliğinin derinliklerinde duran tıkaç, onun mülkiyetinin bir işareti, görebilmek için onu genişçe açtı. Kimse onun kışını sahiplenmemişti. Şimdilik sadece onun olacaktı.

Ama kız küçüktü. Daha fazla zamanı olsaydı, onu düzgün bir şekilde hazırlayacak, gece gündüz onu açacak, sikini almaya hazır hale getirecekti. Ama zamanları neredeyse dolmuştu, bu yüzden onu oyalayacak, sikinin onu parçalamasının şokunu daha lezzetli hale getirecek bir zevk vermesi gerekiyordu.

Stefan Talbot her şeyi düşünmüştü. Bishop, daha önce hazırladığı eşyaları koyduğu komodine uzandı. Uygun büyüklükteki tavşan vibratörü aldı ve üzerine kayganlaştırıcı sürdü.

"Ne yapıyorsun?" Nell arkasına bakmaya çalıştı.

Güven hakkında konuşmak zorunda kalacaklardı, ama bu onu rahatsız etmiyordu, çünkü bu ona onun güzel kışını tokatlamak ve her zaman penisine doğrudan etki eden o iniltiyi duymak için mükemmel bir bahane veriyordu. O, onun için çok mükemmeldi.

Yanağının en dolgun kısmına tokat attı, kızaran rengini çok sevdi. "Gözlerini öne bak. Arkaya bakmana gerek yok. Kışını sikeceğim bebeğim. Bununla bir sorunun mu var?"

Kız başını salladı, ama gözleri öne doğru bakmaya devam etti. "Aslında birkaç endişem var."

Onu tekrar tokatladı ve gülmesini zorla bastırdı. Sesinde en ufak bir korku bile yoktu, yaramaz kız. Yüzündeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordu. Bunu seviyordu. Oyunun itişip kakışmasını seviyordu.

Buna tekrar ihtiyacı olacaktı.

O düşünceyi kafasından silmeye çalıştı. Bu kasaba hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da kendi insanlarına sahip çıktıklarıydı. Şerifleri kayıtsız olabilir, ama Rye Harper görevi devralacaktı ve Nell'e göz kulak olacaktı. Stef de onu önemsiyordu ve Nell gibi bir kadının neye ihtiyacı olduğunu anlıyordu. O, tüm dünyayı değiştirmeye çalışırken ona göz kulak olacak güçlü bir partner, onu olduğu gibi sevecek bir erkeğe ihtiyaç duyacaktı. Stef ona bir Dom, bir koca bulabilirdi.

Ve Bishop onu uzaktan sevecekti. Her zaman.

"Bana hayır mı diyorsun?" Cevabı biliyordu, ama oyun oynuyorlardı.

"Sana asla hayır demem. Evet. Evet. Her şeyi seninle yaşamak istiyorum. Ama beni yine şaplaklayabilirsin." Kıçını ona doğru salladı.

Onu öldürecekti. Kıçına tokat attı, istediği erotik cezayı verdi. O inleyene ve itaatkar olana kadar onu defalarca şaplakladı. Başı düşene ve dirseklerinin üzerine çökene, kızı havada kalana kadar.

O da bunu istiyordu. Oyuncağı yağladı ve çalıştırdı.

"Henry, fazla dayanamayacağım." Sözleri rüya gibi ve biraz uzak geliyordu.

"İstediğin kadar gel. Bu gece yüz kez gelmeni istiyorum." Vibratörü hizaladı ve tavşan kafası klitorisine değene kadar bastırarak onu amına sokmaya başladı. Nell inlemeye başlayınca onu içeri itti ve amını sismeye başladı. "Seni dolduracağım bebeğim. Benim için çılgılık attıracağım."

Kıçını hareket ettirerek vibratörü almak için geriye doğru bastırdı. O yanakların arasından çıkan plug'ı görebiliyordu. Bir dakika daha dayanamadı.

"Vibratörü tut, bebeğim. İçine girmem lazım."

Vibratörü tutarken bir eli geri geldi ve uzun, yavaş hareketlerle amına girdi.

O, vibratörü sikmesini izlerken, sikini yağladı, her saniye beklentisi artıyordu. Sikini sıkıca kavradı, yağı yaydı, kendini hazırladı.

Onun kalçalarını ayırdı ve plug ile oynadı, hafifçe çevirdi. Omurgası titredi, o yavaş ritmi, onun kış deliği ile oynarken kesintiye uğradı. Plug'ı çekti ve bir saniye daha dayanamayana kadar tekrar tekrar içeri itti. Onu çıkardı ve komodinin üzerine koyduğu havluya attı. Plug işini yapmıştı, onu onun sikinin yağmalaması için açmıştı.

"Lütfen, Henry."

Evet, bu Henry'yi kesinlikle memnun edecekti. Tanrım, kendini Henry olarak görmüştü. Onun Henry'si.

Sikini o sıcak deliğe bastırdı ve sikinin başıyla onu çevreledi, onu daha da açarak içeri girmeye zorladı.

Çok dardı. Kontrolünü kaybetmesine neden olacak kadar küçük hareketlerle içeri girip çıktı. Sabır. Onun için iyi olması gerekiyordu. Uzun sürmesi gerekiyordu.

Kalçalarını kavradı ve sikini içeri soktu, sıkı anüs halkasını geçerek. O da onu sıkıca kavradı, sikini ateşledi. "Geriye doğru bastır, bebeğim. Benim için açıl. Beni içeri al. Seni çok sikmek istiyorum. Sana ihtiyacım var, Nell."

Kız ona doğru itti, onu içine çekti. Penisini içeri kayd, baskı testislerini zevkle yukarı çekti. Kız penisini sıkıyordu, kış onun etrafında atıyordu. Bu lanet olası cennet olduğu için boşalma ihtiyacına direndi. Burada kalmak istiyordu.

"İyi misin?"

"Çok doluyum. Neredeyse fazla geliyor," dedi inleyerek. Yanağı yatağa değiyordu, tüm vücudu yayılmış ve itaatkârdı.

"Vibratörle oyna. Amını unutma." O vibratörü yukarı doğru bastırırken, o hareketsiz kaldı.

"Aman Tanrım. Oh. Henry. Henry."

Bir şekilde, onun o ismi söylemesi doğru geliyordu. O, onunla birlikte Henry'di. Yakında yine o üzgün pislik John Bishop'a dönmek zorunda kalacaktı, ama Henry Flanders olmak hayatının en büyük mutluluğuydu.

Kadının orgazm olurken titrediğini hissetti ve kendini serbest bıraktı. Penisini geri çekti, vibratörün masajı istediği kadar uzun sürmemesini sağladı. Kadına sertçe girdi, ona verebileceği her santimi zorla kabul ettirdi.

Nell tekrar bağırdı. Testisleri sıkışıp mücadeleyi bıraktığında omurgası titredi. Orgazm vücudunu, ruhunu doldururken, penisi uyarılma ile doldu. Bu seks değildi. Sonunda farkı anladı. Bu sevişmektir. Bu saf bir bağdır.

Nell, tüm enerjisi tükenmiş gibi görünüyordu. O da onu takip etti ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Onu kollarına sardı ve daha önce hiç bilmediği bir huzur onu sardı, onu herhangi bir battaniyeden daha güvenli bir şekilde sardı. Parmakları onun parmaklarının arasına girdi, dolandı ve ona sarılmasını sağladı. O da yerini değiştirdi ve ona sarıldı.

"Uyumaya kalkma." Planları vardı ve bu planlar uyumayı içermiyordu.

"Hayatta olmaz," dedi Nell samimi bir gülümsemeyle.

O, onun hayatıydı. Artık bunu biliyordu. Ölmeden hemen önce aklına gelen son şey

Ölmeden hemen önce düşüneceği son şey olacaktı. Artık uzun zamandır bir çıkış yolu aradığını da görebiliyordu — hayattan bir çıkış yolu. Kendini olabildiğince tehlikeli durumlara sokmuş ve ülkesini koruduğunu ya da iyilik yaptığını söylemişti kendine, ama aslında tek yaptığı, üzerinde adı yazılı olan o tek kurşunu aramaktır.

Bunun işe yaraması ne garipti. Şimdi bundan biraz korkuyordu ve sonunda onu öldürecek olan da tam olarak buydu.

Bir gece daha ve sonra her şey bitecekti.

Yataktan yuvarlandı ve onu kucağına aldı.

"Henry?" Nell, onu kollarının arasına yerleştirirken gözlerini açtı. "Beni taşımanı çok seviyorum."

Onu taşımayı seviyordu. Eğer istediği gibi olsaydı, tek işi bu olurdu. Onu taşıyabilir ve koruyabilirdi. O, dünyadaki saf, doğru ve iyi olan her şeydi. Başlangıçta onun naif bir aptal olduğunu düşünmüştü, ama sonunda onun korumaya çalıştığı şeyin kendisi olduğunu fark etmişti. O, statüko değildi. Ekonomik bir çıkar değildi. O, gelecek için umuttu. O, her şeydi.

"Sana bakacağım, bebeğim."

En azından bu gecenin geri kalanında öyle yapacaktı.

* * *

Uyumak istememişti. Gözleri birden açıldı ve günün yavaşça aydınlanan ışığı onu tam bir paniğe kapladı. Battaniyeye sıkıca sarılarak yatakta dik oturdu ve vücudundaki her kasın ağrısıyla yüzünü buruşturdu.

Saat kaçtı? Ne kadar zamandır yoktu?

Tanrım, daha fazla zamanı olduğunu sanmıştı. Uykuya dalmamalıydı. Bütün gece uyanık kalmalıydı, ama Henry onu tamamen bitkin düşürmüştü. Onu duşa sokmuş, vücudunu ve saçlarını şefkatle yıkamış, sonra kurulamış ve sonra onu tekrar kirletmişti. O, bütün gece onun üstünde kalmış, sonunda uykuya dalana kadar.

Onsuz önümüzdeki altmış yılı nasıl geçirecekti? "Sana banyo hazırladım. Ağrına iyi gelir."

Döndü ve Henry, Bliss'e ilk geldiği zamanki gibi giyinmiş olarak orada duruyordu. Düğmeleri iliklenmişti ve gardırobundaki her parça mükemmel bir şekilde ütülenmiş gibi görünüyordu. Onu rahat, hatta çıplak halini seviyordu. Bu, dünyanın geri kalanının tanıdığı Henry Flanders'dı, sadece ona ait olan özel sevgilisi değil.

"Seni seviyorum." Ona bu sözleri söyleyebildiği için mutluydu. Bavulu hazırlanmış, kapının yanında duruyordu. O gidiyordu, ama o bunu söyleyebilirdi. "Seni çok seviyorum."

Entelektüel görünümlü gözlüklerinin ardında gözlerini kapattı. "Keşke kalabilseydim."

Ona yalvarmak dilinin ucundaydı, ama bu kararı kendisi vermesi gerekiyordu, yoksa bir gün ona kızacaktı. Suçluluk duygusu ya da acıma nedeniyle kalırsa, aralarındaki hiçbir şey uzun sürmezdi. Bu düşünceye dayanamıyordu. "Biliyorum. Sorun değil, Henry."

O, çenesini sıkarak ona baktı. "Bunu yapma. Benimle kavga et. Bana bağır."

Onun için kolaylaştır. Bunu yapmayacaktı. Eğer gidecekti, o zaman bu anın da mükemmel olmasını istiyordu. Son birkaç gün, hayatının en güzel günleriydi. Onları, duygularıyla hiçbir ilgisi olmayan bir kavgayla bitirmeyecekti. "Seni seviyorum."

Kalkarken battaniyeyi düşürdü. Ondan saklanmayacaktı.

"Gitmeliyim. Uçağım saat üçte. Colorado Springs'e gitmem gerekiyor." Ama o kıpırdamıyordu. Kapının yanında duruyordu, ama kapıyı açmaya gitmedi.

"Seni seviyorum." Bunu yeterince söyleyemiyordu. Nereye giderse gitsin, her zaman onun burada olduğunu, onu sevdiğini ve onun için en iyisini dilediğini bilmesini istiyordu.

Cevap vermesi uzun bir süre aldı. "Ben de seni seviyorum, ama bu tüm sorunları çözmez. Aslında sorunları daha da kötüleştirir. Bebeğim, kalabilseydim kalırdım. Tek istediğim burada seninle olmak, ihtiyacın olan adam olmak."

"Nedenini söyle. Bu sorunların ne olduğunu söyle, birlikte çözebiliriz."

Kafasını salladı. "Hayır. Bu yapmayacağım tek şey. Seni seviyorum. Seni benim dünyama sürüklemeyeceğim." Yüzünü avuçladı ve alnını onun alnına dayadı. "Tanrım, seni çok seviyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. Ağlamayacağına kendine söz vermişti. "Ben halledebilirim. Eğer burada kalamazsan, ben de seninle gelirim."

Nasıl olacağını bilmiyordu, ama denemeye hazırdı. Onun için Bliss'i terk edecekti. Önemli olan oydu. Henry'nin olduğu yer eviydi.

O, sanki bu duyduğu en korkunç şeymiş gibi büyük bir adım geri attı. "Asla. Seni asla yanımda götürmem. Tanrım,

Sen uyanmadan önce gitmeliydim. Bu çok zor. Kalmak istedim çünkü veda etmek ve senin için yaptığım planları açıklamak istedim.

"Planlar mı? Ne zaman planlar yaptın?"

"Birkaç gün önce bazı düzenlemeler yapmak için aramaya başladım. Gitmem gerektiğini biliyordum, ama önce birkaç şey yapmam gerekiyordu. Şu anda kulüben tamir ediliyor. Bu sana hediyem ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Karşı çıkmak için ağzını açtı ama o, ellerini omuzlarına koyarak onu durdurdu.

"Kalamam. Sana verebileceğim tek şey bu. Lütfen kabul et. Zaten çok mutsuz olacağım. Lütfen bunu daha da zorlaştırma." Sözleri acı içinde çıktı.

"Keşke anlayabilseydim." Onu yanında götüremeyecek kadar korkunç olan neydi?

"Bunun hakkında konuşamam. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ve bu yüzden benden nefret etmelisin. Bana cehenneme gitmemi söylemelisin. Benden daha iyisini hak ediyorsun."

O çok çabalıyordu. Kendini tutmaya çalıştığı belliydi. O sakinliğe, soğukkanlılığa ihtiyacı vardı. Kontrolü elinde tutmak için buna ihtiyacı vardı. O, bunu ondan almak istemiyordu, ama yalan da söylemeyecekti. "Senden nefret edemem."

"Senin bekaretini aldım."

"Zaten onunla ilginç bir şey yapmıyordum."

Gözleri sertleşerek ona baktı. "Lanet olsun. Bu şaka değil."

Kalbi göğsünde sıkıştı. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Bu konuda komik olan hiçbir şey yok, ama kendini suçlu hissetmemelisin. Ben hayalleri olan bir genç kız değilim. Gideceğini biliyordum ve yine de evet dedim. Yine aynı şeyi yapardım. Kalman için seninle yattım. Seninle yattım çünkü seni seviyorum ve bu, başından beri yapacağını söylediğin şeyi yaptığın için değişmeyecek. Bana hiç yalan söylemedin."

Dönüp çantasını aldı. "Kulübenin temizliğini hallettim ve annenin sağlık masraflarını ödedim."

Ağız açık kaldı. Annesinin faturaları çok pahalıydı. "Henry, bunu yapamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım da. Senin güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Hayatını daha iyi hale getirmek için bir şeyler yaptığımı bilmem gerekiyor."

Tıbbi masrafların ne kadar olduğunu biliyordu. Sık sık bu masrafları sonsuza kadar ödeyeceğinden endişeleniyordu. "Ama bu çok para."

Ağzında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Evet, sahip olduğum her şey bu kadar. Keşke daha fazlası olsaydı. Keşke hayatını kolaylaştırabilseydim. Yazmanın karşılığını almanın zaman aldığını biliyorum."

Kız başını salladı. "Yazmak bir fiyasko. Kimse ortakçılar, protestolar ve insanın dünyayı nasıl mahvettiği hakkında bir şeyler okumak istemiyor."

"İnsanlar aşk hikayelerini okumayı sever. Mutlu sonları severler çünkü çoğu zaman mutlu sonları yaşamazlar. Seth en iyi bilgisayarlarından birini gönderdi. İhtiyacın olan her şey var içinde. Bir süre iş aramana gerek kalmayacak. Romantizm işini deneyebilirsin. Mutlu sonlar. Bence bize bir tane vermelisin." Arkasını döndü ve gözlerindeki yaşları saklayamadı.

"Bliss'ten ayrılmayacağım," diye yemin etti Nell. "Ayrılacağımı söylediğimi biliyorum, ama buradan asla ayrılmayacağım. Ayrılmayacağım çünkü burası seni son gördüğüm yer. Eğer eve dönmek istersen, ben burada olacağım. Masada senin için bir yer ve yatağında bir yer olacak. Burada bekliyor olacağım."

"Geri dönmem mümkün değil." Sözler boğazından boğuk bir sesle çıktı.

"O zaman bir sonraki hayata kadar bekleyeceğim." Gerekirse sonsuza kadar bekleyecekti.

Alnını öptü. "Seni seviyorum. İyi bir hayatın olsun." Uzaklaştı.

Kapı kesin bir titremeyle kapandı. Gitmişti. Yine yalnız kalmıştı.

Nell yatağa oturdu ve üzerine battaniyeyi çekti. Önceden sıcak hissediyordu ama şimdi üşüyordu. Perdeler kapalıydı ama dışarıya bakarsa dünyanın karla kaplı, donmuş beyaz bir yer olduğunu göreceğini biliyordu.

Gözyaşları akmaya başladı. Kış sonsuza kadar sürmeyecekti. Bahar gelecekti ve o muhtemelen hala yalnız kalacak, Henry ise

başka bir yerde olacaktı. Onun fotoğraflarını arayacak ve bir gün onun hayatına devam ettiğini ve bir aile kurduğunu öğrenecekti. Ve o burada, yalnız kalacaktı, çünkü başka kimseyi sevemezdi.

Kapının çalınmasını görmezden gelerek ağladı. Önce Callie, sonra annesi geldi. Dışarıda durdular ve sonunda kapı çalınması durdu. Uzun süre ağladı, içindeki her şeyi dışarı çıkardı.

Sabah öğleden sonraya döndü ve odaya uzun gölgeler düştüğünde Nell kalktı. Yüzünü yıkadı, gözlerini kuruladı ve yeni bilgisayara oturdu.

Nell Finn inanıyordu. Pek çok şeye inanıyordu, ama en çok da sevginin, nezaketin ve pozitifliğin gücüne inanıyordu. Evrene iyi ve güzel şeyler koyarsa, belki de merkezde kim varsa, Nirvana'dan ya da Cennet'ten ya da insanlar ne diyorsa oradan aşağı bakan kim varsa, belki de o varlık hepsini geri gönderirdi.

Hâlâ bir çocuktı, Tinker Bell'in yaşayabilmesi için ellerini çırpıyordu.

Henry'yi elde edememişti, ama umut edebilirdi. İnanabilirdi. Yazmaya başladı. Etrafında iyi bir şeye ihtiyacı olan koca bir dünya vardı. Max ve Rye. Callie. Stef.

Belki de oradan başlamalıydı. Henry hakkında yazamazdı. Henüz değil. Ama arkadaşlarına, sadece kağıt üzerinde de olsa, sonsuza kadar mutlu bir son verebilirdi.

Nell yazmaya başladı, hepsi için umutları ve hayalleri rahatlatıcı bir dalga gibi akıyordu.

On Dördüncü Bölüm

*Altı ay sonra
Bolivya, Güney Amerika*

Bishop derin bir nefes aldı ve neden bu kadar uğraştığını merak etti. Çavuşu takip ederek, gördüğü en berbat bara girdi ve neden ormanda kalmadığını merak etti. Taggart ve Tennessee başka bir yere tayin edilmişti. Orta Doğu'da birlikte çalışıyorlardı ve diğer sorumluluğu olan genç Çinli eski ajan, yeni bir amir atanmıştı. Levi Green her kimse, Bishop ona genç kadınla iyi şanslar diledi çünkü Jiang Kun onun ikizi değildi. Bu kadında karanlık bir şeyler vardı. Tabii ki, onun yerine ikizini Çin istihbaratına geri göndermişti ve kadına kız kardeşinin hayatta olduğunu söylememişti, bu yüzden ruhunda bu günah vardı.

Yeniden atanmıştı. Garip bir şekilde, yeni görevi diğerlerine çok benziyordu.

Peki, çavuş neden küçük bir köyün su kaynağına doğru yürüyordu? "Ee, bir sorun mu var? La Paz'a dönmemiz gerekiyor."

Delta Force ajanı bara doğru yürüdü ve kusursuz İspanyolca ile bir bira sipariş etti. Çavuş Mark Dawson, daha önce birlikte çalıştığı biri değildi, ancak başka bir görevde bu adamın kardeşini hatırlıyordu. Bir yıl önce Çeçenistan'da Dare Dawson ile birlikte çalışmıştı.

"Sen tuhaf bir adamsın, Bishop." Dawson bira şişesinin üstünü sildi ve uzun bir yudum aldı. Son iki gündür neredeyse hiç konuşmamış, Bishop'un herkesin aradığı bir teröristle bağlantısı olabileceği şüphelenilen bir silah tüccarını gözetlerken sadece koruma görevini yerine getirmişti.

Bishop ve Dawson, günlerce ormanda kalarak grubun üssünü gözetlemişlerdi. Cihatçı gruplar Güney Amerika ve Meksika'nın her yerinde ortaya çıkmaya başlamıştı. Herkes Orta Doğu'yu endişeyle izliyordu, ama terörist hücreler Amerika'daki çoğu insanın hayal edebileceğinden çok daha yakındaydı.

Nell muhtemelen bunu anlıyordu. Haberleri takip ediyordu.

"Nasıl tuhafım?" diye sordu Bishop, cevabı gerçekten umursamadan. Bara yaslandı. Dawson ile konuşmak, aklını Nell'den uzaklaştıracaktı. Günde binlerce kez onu aramayı düşündü. Onu hatırlatmayan bir dakika bile geçmiyordu. Geceleri ise her zaman onu rüyasında görüyordu.

Tamamen işe yaramaz hale geliyordu.

Dawson onu dikkatle inceledi. Rahat giyinmişti, bu sefer üniforma giymemişlerdi, ama Bishop adamın tepeden tırnağa silahlı olduğunu biliyordu. "Senin çalışma tarzından bahsediyorum. Üç yıldır senin gibi adamlarla çalışıyorum ve anladığım bir şey varsa, o da benim hayatımın senin gibi biri için hiçbir anlam ifade etmediği. Ya da etmemesi gerektiği. Siz Ajans adamları için önemli olan tek şey operasyon. Geri kalanımız sizin oyununuzda piyonuz ve birkaç satranç taşını kaybetmek sizi hiç rahatsız etmiyor, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Ne yazık ki, çavuşun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. "Operasyon her şeydir. Bu şeylerin bir askerin hayatından daha önemli olduğunu biliyorsan, benim hayatımdan da daha önemli olduğunu bilirsin. Her şey ters giderse, Ajans beni kurtarmak için beyaz atla gelmeyecek. Beni yüzüstü bırakacaklar ve durumu halletmemi bekleyecekler."

Ama son günlerde statükoyu giderek daha fazla sorguluyordu. Bu operasyon uzun vadede neye yarayacaktı? Ne kadar süre daha emirleri yerine getirmesi gerekiyordu? Gerçekte kimi kurtarıyordu?

Çavuş alçak sesle konuşmaya devam etti. "O zaman neden geçen yıl o ajanın hayatını kurtardın? Neden bahsettiğimi biliyorsun. Çeçenistan'dan bahsediyorum. Panik yapma. Dare bana hiçbir şey söylemedi. O zaman başka bir isim kullanıyordun ama bence oydu. Bilgisayarda oldukça iyi olan başka bir kardeşim var. Görevle ilgili raporları okudum. Evet, evet, Leavenworth'a atılabilirdim

ama ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Onu geride bırakmak senin için daha kolay olurdu. Ajansın görevi bizim kığımızı kurtarmak değil. Sorun çıkarsa bizi terk etmek senin görevin."

Bishop iç geçirdi. Genç askeri geride bırakamamıştı. Dare Dawson'ı kan kaybından ölmeye terk edemediği için takip ettiği adamı kaybetmişti ve hala insanlığı için bedel ödüyordu. Evet, bunun için azar işitmişti. Onu Güney Amerika'ya gönderen tam da bu operasyondur. Dare Dawson'ı kurtarmak, onun rütbesinin düşürülmesine neden olmuştu. Tabii o zamanlar Dare'in bir kardeşi olduğunu ve çok konuşmayı sevdiğini bilmiyordu. "Önemli bir şey değildi, bunu konuşmamalıyız."

Bu gizli bilgi olmalıydı.

"Ben öyle duymadım. Bakın, o benim kardeşimdi ve benim gördüğüm kadarıyla o hayatta, bu dünyada yaşıyor ve bugün senin yüzünden başımın belası oluyor. Bu yüzden sana borcumu ödeyebileceğimi duyduğumda, bu görev ilgimi çekti."

Bishop kaşlarını çatı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Neler oluyordu?

"Biz askerler konuşuruz. Bill Hartman benim komutanımın iyi arkadaşıdır."

Şüphe omurgasını sardı. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

Dawson kısa bir süre başını salladı, yüzünde kibirli bir gülümseme vardı. "Elbette bilmiyorsun. Bak, bunun nasıl işlediğini biliyorum. Ajans seni işe aldığında ordudan ayrıldın ve şimdi o zamanlar hiç olmamış gibi davranmak zorundasın. Ajans kayıtları istediği gibi düzenleyebilir, ama bir asker asla unutmaz. Bir asker, ailesi onu terk etse bile, onların kim olduğunu asla unutmaz. Bill Hartman sana bir mesaj gönderdi ve ben de senin onu dinlediğinden emin olmak için buradayım."

Bill kimliğini açıkça ortaya koyuyordu. "Mesaj ne?"

"Tekrar seçim yap, diyor. Bunun ne anlama geldiğini bileceğini söylüyor." Bishop, gözlerinin buğulanmasından nefret ediyordu. Kafasını salladı.

yükselen duyguları bastırmaya çalışıyordu. *Tekrar seç.* Keşke

bunu yapabilseydi. Ajans ona bir şans daha vermeyecekti. "Bunu yapamam."

Çavuş Dawson başını salladı ve birasını uzun bir yudumla içti. "Sanırım yapabileceğim tek şey bu. Buluşma noktasına geri dönelim."

Bu mantıksız olsa da, kendini tartışırken buldu. "Gerçekten mi? Hepsi bu mu?"

Dawson omuz silkti. "Mesajı ilettim. Mesajla ne yapacağın tamamen sana kalmış, dostum. Bana kalırsa, hayatını gerçekten seviyor olmalısın. Yani, tamamen yalnız yaşamaktan ve yaptığın hiçbir şeyi konuşamamaktan daha iyi ne olabilir ki? Dostum, bunda büyük bir özgürlük var. Konuşmak abartılıyor. Ve kadınlar konusunda endişelenmene gerek yok. Biri sana sorun çıkarmaya başlarsa, Ajans seni başka bir yere nakleder ve sana yepyeni bir kimlik verir. İlk seferinde bu kadar iyi bir seçim yapmışken, neden tekrar seçim yapman gerektiğini anlamıyorum."

Oh, o pislik her şeyi bildiğini mi sanıyordu? "Evet, harika. Sürekli yalnız olmayı seviyorum. Gönderildiğim yerleri seviyorum. Benim ölmemi bekliyorlar, biliyorsun. Eğer yakalanırsam, mümkünse kendimi öldürmem gerekiyor. Hayatım harika dostum. Yaptığın operasyonlar hakkında konuşamayabilirsin, ama asker olduğun için saygı görürsün. Ben yaptığım iş hakkında asla konuşamam, o yüzden bana hayatımın neyini sevmem gerektiğini söylemeye kalkma. Onun yüzünü bir daha asla göremeyeceğim gerçeğini çok seviyorum."

Bunu söylemek istememişti.

Dawson döndü. "Yani bu bir kadınla mı ilgili?"

Lanet olası çenesini kapalı tutmalıydı. İkisi de öyle yapmalıydı. İki ergen gibi dedikodu yapıyorlardı ve bu hiç hoş değildi. Yalnız gibi görünseler de, her zaman dinleyen kulaklar vardı. "Bu işe karışma dostum."

"Çok isterdim, ama o zaman 'sana borçluyum' meselesi ortaya çıkar. İnsanlara borçlu olmayı sevmem." Bir anlığına ona baktı. "Bir kadına aşıksın ve tüm bu boktan durumdan kurtulamadığın için onunla birlikte olamayacağını düşünüyorsun."

"Birçok insan benim ölmemi istiyor." Eğer kaçarsa, Ajans da muhtemelen onun ölmesini isteyecekti. Ajanlarının kaçak olmasını pek sevmezlerdi.

"O zaman belki de onlara istediklerini vermelisin," dedi Dawson. "Ne?"

Dawson gözlerini devirdi. "En iyi ajanlardan biri olarak, kavrayışın biraz yavaş, kardeşim."

Küçük bir cihaz çıkardı ve düğmeye bastı. Büyük bir patlama, kirli barı salladı.

Yaşlı barmen dergisinden başını bile kaldırmadı.

Bishop kapıya koştu. Tahmin ettiği gibi, kullandıkları cip artık cadde boyunca parçalara ayrılmış ve ormana fırlamıştı. Tamamen yok olmuştu. Geri dönüp, ikinci birasını içen Dawson'ın yanına yürüdü.

"O da neydi öyle?"

"Senin zamansız ölümün." Dawson ona içten bir şekilde başparmağını kaldırdı. "Günlerdir bu işi ayarlamaya çalışıyordum. Antonio, kimsenin görmemesi için etrafta kimse olmadığından emin oldu."

"Antonio hiçbir şeyi görmekle ilgilenmiyor," dedi yaşlı adam, mükemmel, ağır aksanlı İngilizcesiyle.

"Antonio parayı sever, hem de çok," diye onu ikna etti Dawson. "Yerel yetkililere senin tarifine uyan bir adamın o arabaya bindiğini söyledikten sonra ortadan kaybolacak."

"Kartelden birkaç adam gelip cesedi götürdü," dedi Antonio, başını kaldırmadan. "Tek bildiğim bu. La Paz'a gitmem gerek." Sonunda başını kaldırdı, gözlerinde bir ışık parladı. "Torunum ameliyat olacak. Öleceğini düşündük, ama ben biraz para buldum."

Kahretsin. Adam ölmüştü. Ölmüş olabilirdi. Eğer ölmüşse, dünya ona açılmıştı.

Mutluluk ona kapılarını açmıştı.

"Tekrar seç, Bishop," dedi Çavuş Dawson. "Bill seni bekliyor. Çocuğun bunca aydır senin kimliğini gizlediğini söyledi."

Seth. Seth onun kimliğini gizlemişti. Henry Flanders olabilirdi. Tek yapması gereken seçmektir.

O her zaman Nell'i seçerdi. Tanrım, tekrar seçim yapabilirdi. Doğru nedenlerle seçim yapabilirdi. Kim olmak istediğini seçebilirdi.

Kafasını salladı, olayın büyüklüğü yavaş yavaş kafasına dank etti. Dawson komutanına patlamadan bahsedecekti. Ajans soruşturma açacaktı, ama cesedi bulamayacaklardı. Kaynaklara göre, kartel cesedi almıştı.

O artık özgürdü.

"Teşekkürler." Henry Flanders, Dawson'ın elini sıktı ve gün ışığının parlaklığına doğru sendeleyerek çıktı. İki cep telefonu vardı. Biri Ajans için, diğeri yedek. Kimsenin bilmediği bir yedeği her zaman vardı.

Bir düğmeye bastı ve saniyeler içinde, bir ses geldi.

"Henry? Vay canına. Gerçekten sen misin?" diye sordu Seth Stark.

Küçük pislik onun özel telefon numarasını biliyordu. Eğer biraz biraz akılsaydı, çocuğu öldürürdü, ama Henry Flanders şiddet yanlısı değildi. Toprak yolda yürürken yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Üstünde yemyeşil bir orman vardı, ama Colorado'nun temiz çam kokusunu şimdiden alabiliyordu. "Selam Seth. Senden bir iyilik isteyeceğim."

Yirmili yaşlarındaki bir çocuğa güveniyordu. Aptalcaydı. Saçmaydı. Ama doğruydı. Seth artık ailesinin bir parçasıydı. "Ne istersen, dostum."

"Eve gitmek istiyorum."

"Harika. Bunu kesinlikle halledebilirim. İstedğin her şeyi yapabilirim." Çünkü Seth bir büyücüydü. Ya da inek bir peri anne.

"Bir uçak bileti lazım ve bana La Paz'daki en iyi hamburgerciyi bulman gerekecek çünkü bir dahaki sefere hamburger yiyebilmem için uzun bir süre geçmesi gerekecek gibi hissediyorum."

Henry yürüdü, botları toprağı kaldırdı. Eve kadar uzun bir yol olacaktı, ama umurunda değildi. Mutluluğunun peşinden gidiyordu.

* * *

Nell başını güneşe doğru çevirdi. Fuar alanı güneş ışığı, arkadaşlar ve aileyle doluydu.

"Ne güzel bir gün," dedi annesi.

Nell annesinin elini tuttu. Altı ay geçmişti ve hala devam ediyordu. Annesi giderek zayıflıyordu, ama bu aylar bir lütuf olmuştu.

annesine, herkese daha yakın hissetti.

Henry'nin ayrıldığı günün ertesi günü, eve gittiğinde kulübesinin dolduğunu gördü. Holly, Stella ve Callie vegan lezzetler pişirip dondurucuyu doldurmuştu. Max ve Rye verandasını tamir etmişti. Seth ve Logan bilgisayar için daha iyi bir yönlendirici kurmuştu. Finn kadınlarına yalnız olmadıklarını göstermek için çok sayıda insan gelmişti.

Bliss artık bir durak noktası değildi. Bliss, onun evi olmuştu.

"Harika." Etrafına baktı. Bütün kasaba pikniğe gelmişti. Noah yeni karısıyla kasabayı terk etmiş olmasına rağmen Glens ailesi bile gelmişti. James hâlâ kırgındı, ama babasını da getirmişti.

"Birkaç kişi daha alabilir misin?" Callie ona gülümsedi. Bill ve Pamela da gelmişti. Yeni şerifin emirlerine uyarak giyinmişlerdi. Nell, Rye Harper'ın sadece yeni bir sandalye için para toplamaya çalıştığından emindi. Logan kısa süre önce şerif yardımcısı olarak atanmıştı ve sağa sola ceza kesmekle meşguldü.

Bir sonraki kasaba toplantısında protesto etmeyi planlıyordu. "Tabii. Her zaman yer vardır."

Ayağa kalktı ve Callie'nin battaniyesini sermesine yardım etti. Pam ve Bill Moira ile konuşmaya başladı, Nell ise Callie'nin yanına oturdu. Yalnızlık çok fazla geldiğinde birbirlerine yaslanıp ellerini tutuyorlardı.

"Holly'yi bize katılmaya davet ettim," dedi Callie. "Yeni kızı da getirecek. Sanırım adı Laura. Stop 'n' Shop'ta çalışmaya başladı. Garip. Yarım yıldır kasabada ama sanırım şimdiye kadar kulübesinde saklanıyordu. Onda bir terslik var."

Belki de sadece bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Nell, Laura'nın arkadaşı olmaya yemin etti. Güzel sarışını görmüştü. Hayalet gibi ve çok yalnız görünüyordu. Nell onunla konuşmaya çalışmıştı, ama reddedilmişti.

Sabır. Bazen tek gereken buydu. Sarışının bariz huysuzluğunun onu korkutup kaçırmasına izin vermeyecekti. Herkesin bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Bazen bir kişinin pes etmemesi, birinin tüm hayatını değiştirebiliyordu.

Nell asla pes etmedi.

Güneşin onu ısıtmasına izin verdi. Bu, Henry'nin yüzüne parlayan güneşin aynısıydı. Hâlâ birbirlerine bağlıydılar. Bunu hissedebiliyordu. Mesafe hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun için sessizce dua etti.

Güvende olması için. Sevildiğini bilmesi için. "Nell." Callie kolunu tuttu.

"Bana bir dakika ver." Aptalca bir ritüeldi, ama bu onun ritüeliydi. Kendisine, Henry ile hala bağlı oldukları tüm yolları hatırlattı. Güneş, ay ve yıldızlar. Hepsi aynıydı. Üzerinde durdukları topraklar birbirine bağlıydı. Aralarında okyanuslar olabilir, ama toprak aynıydı. Soluduğu hava bir gün ona ulaşacaktı.

"Nell," diye ısrar etti Callie.

"Nell, canım, gerçekten gözlerini açmalısın," dedi annesinin sesi.

Görünüşe göre kimse onun hayal kurmasına izin vermeyecekti. Gözlerini açtı. "Peki. Ne istiyorsun?"

Callie gülümsüyordu, gözlerinde yaşlar varken otoparkı işaret etti. "Bak. Oh, senin için çok mutluyum."

Nell, Callie'nin elini takip ederek döndü. Max, Ford kamyonetini park ediyordu ve yanında başka bir adam vardı, kolunu kamyonetin kasasına uzatıp bir sırt çantası ve bir valiz alıyordu.

"O, düşündüğüm kişi mi?" diye sordu annesi.

"Onun akıllı bir çocuk olduğunu hep söylemişimdir," diye cevapladı Bill, yüzünde bir gülümsemeyle. "O, iyi seçimler yapan biridir."

Henry. Arkasını döndü ve kim olduğu hiç şüpheye yer bırakmadı. O kare çeneyi her yerde tanırdı. Her gece onu rüyasında görürdü.

Henry geri dönmüştü.

"Hey, Nell!" Max bahçenin karşısından bağırdı. "Kaybettiğin bir şeyi buldum. Bu sefer ona tasma taksan iyi olur."

Gözleri yaşlarla doldu ve ağlamaya başladı. Henry geri dönmüştü ve bunun tek bir anlamı vardı. Kalıcı olarak buradaydı. Onun için buradaydı.

Arkadaşlarının mutlu sonları için dua etmişti. Henry yokken iki kitap yazmıştı, her biri sevdiği insanlar için umut dolu bir rüya

sevdiği insanlar için, evrenin onları kutsaması için bir dua.

Ama ilk gerçek mutlu son onun oldu.

Nell, gözyaşları gözlerini bulanıklaştırırken ayağa kalktı, ama görmesine gerek yoktu. Sadece ona ihtiyacı vardı. Kimsenin görmesine aldırmadan oradan ayrıldı.

Henry buradaydı.

Çantalarını yere bıraktı ve ona koşarak sarıldı. "Merhaba bebeğim. Bir kişiye daha yer var mı sence?"

Her zaman. "Bunu halledebilirim."

"Seni seviyorum." Onu o kadar sıkı sıkı ki, kırılacağından emin oldu, ama o sadece daha sıkı sarıldı.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Henry ona baktı, gözlerinde sert bir ifade vardı. "Nell, sana söylemek istiyorum..."

Kız, elini onun ağzına koyarak sözünü kesti. Açıklamalara ihtiyacı yoktu. O burada olduğu için artık hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. "Söyleme. Buradasın. Önemli olan tek şey bu."

Yüzünde rahatlama belirgindi. Onu öptü, dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Buradayım ve tamamen seninim. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Etrafında spontan alkışlar yükseldi. Etrafına baktı ve herkesin onları izlediğini gördü, ama bu garip gelmedi. Burası onun ailesi, eviydi ve artık tamdı.

"Aferin Nell," diye bağırdı Callie, ona başparmağını kaldırarak.

Henry onu kucaklayarak göğsüne bastırdı. "Bu buluşmayı daha özel bir yere taşıyalım."

"Yap şunu, Flanders," diye bağırdı Rye sırıtarak. "Buraların yeni şerifi benim ve kamuya açık yerlerde seks yapmak yasak. Ne de olsa yeni bir masaya ihtiyacım var."

Nell başını onun göğsüne koydu ve kendini ona bırakarak uzaklaşmasına izin verdi.

Epilog

*Günümüz
New York
Şehri*

Seth Stark, elli yıllık Macallan'ından uzun bir yudum aldı ve daha ne kadar beklemesi gerektiğini merak etti.

Georgia onu öpmüştü. Kollarını ona dolamış ve o büyük, yumuşak dudaklarını dudaklarına koymuştu ve limuzinde onu hemen orada becermemek, giymekte ısrar ettiği o sahte tasarımcı kıyafetlerini çıkarmak ve onu yere yatırmak için tüm gücünü kullanmıştı.

Onu delirtiyordu. O sarışın tanrıçayı elde tutmak onu öldürecekti.

O, lanet olası kadındı. Hayatı boyunca Georgia Dawson'ı beklemişti ve onu uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

Manhattan'ın muhteşem manzarasına bakarken inledi.

Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu.

Georgia'yı tüm kalbiyle sevmesine rağmen, Logan olmadan bu ilişki yürümeyeceği için onu reddetmişti. En iyi arkadaşı yanında olmadan evlenmeye niyeti yoktu. Dokuz yaşından beri istediği ilişki türünü biliyordu. Jamie ve Noah'ın mutfak masasında oturup, anneleri ve babalarının flört etmelerini, tartışmalarını ve hayatlarını yaşamalarını dinlemişti.

O anda, en iyi arkadaşıyla bir eş paylaşmak istediğini anlamıştı.

Keşke en iyi arkadaşı bu kadar deli olmasaydı.

Logan da Georgia'yı seviyordu. Aptalca ve inatçı davranıyor, travma sonrası stres yaşıyordu. Artık bunu aşmasının zamanı gelmişti, ama Seth nasıl yapacağını bilemiyordu. Onları gitmeleri gereken yere götürmek için makul bir neden de bulamıyordu.

Bliss'e gitmeleri gerekiyordu.

Bilgisayarının uğultusu değişti ve Seth döndü. Bilgisayarı neredeyse her zaman açıktı. Her sesini tanıyordu. Yazılımından milyarlarca dolar kazanmıştı ve kişisel sistemini, neler olup bittiğini ona bildiren yüzlerce farklı sesle programlamıştı.

Bazen yeni veriler yüklenirken veya yeni yazılım sürümleri kurulurken ses çıkarırdı. Georgia ona e-posta gönderdiğinde ses çıkarırdı. Önce bunları hallederdi. Ona bunun asistanı olduğu için olduğunu söylerdi, ama önceki asistanını tamamen görmezden gelirdi çünkü o Harvard mezunu bir pislikti. Georgia her zaman önce gelirdi.

Ancak programladığından beri duymadığı bir ses vardı. Kıyamet gibi gelen düşük bir gümbürtü.

Siktir. Siktir. Siktir.

Biri Henry Flanders'ı arıyordu.

Biri derinlere iniyordu. Biri bilmemesi gereken bir şeyi biliyordu.

Bir an bilgisayar ekranına baktı, paniğe kapıldı. Bunca yıl sonra, Henry'nin geçmişi onu yakalamıştı.

Ve Seth bunu kendi lehine kullanabilirdi. Cep telefonunu aldı ve çok tanıdık bir numarayı çevirdi. Hemen sert bir ses cevap verdi ve Seth cevapladı. "Merhaba, Momma Marie. Ben Seth. Yardıma ihtiyacım var."

Logan'ı Bliss'e geri getirme zamanı gelmişti.

Logan, Georgia, Seth ve tüm Bliss ailesi
Back *in* Bliss'te geri dönecekler. Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Yazarın Notu

Cömert okuyucularım sık sık bana, beğendikleri bir kitabı nasıl tanıtabileceklerini soruyorlar. Beğendiğiniz bir yazara yardım etmenin pek çok yolu var. Yorum bırakın. E-okuyucunuz bir kitabı arkadaşınıza ödünç vermenize izin veriyorsa, lütfen paylaşın. Goodreads'e gidin ve diğer okuyucularla bağlantı kurun. Sevdiğiniz kitapları tavsiye edin, çünkü hikayeler paylaşılmak içindir. Bu kitabı okuduğunuz ve sevdiğiniz tüm yazarları desteklediğiniz için çok teşekkür ederim!

Lexi Blake'in haber bültenine kaydolun
ve seçtiğiniz kitapçıdan 25 dolarlık hediye
çeki kazanma şansını yakalayın.

Haberler, eğlence ve ücretsiz kısa hikayeler dahil
olmak üzere özel içerikler için bize katılın.

Her ay yeni bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın.

Bliss'e Dönüş

Colorado, Bliss'te Geçen Geceler 9
Lexi Blake, Sophie Oak adıyla yazıyor 10
Eylül 2019'da çıkacak
Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Logan Green, Bliss'e geri döndü, ancak sadece birkaç hafta boyunca şerifin ofisinde yardım etmek için. Seth Stark, Georgia Dawson'ı koluna takarak kasabaya geldiğinde her şey değişir.

Seth'in gelişi mutlu bir tesadüf değildir. O her zaman nehir kenarında büyük bir ev ve en iyi arkadaşı Logan ile paylaşabileceği bir eş hayal etmiştir. Bir yazılım imparatorluğu kurduktan sonra, tek hedefi bu hayali gerçekleştirmek olmuştur. Tek ihtiyacı olan şey mükemmel kadındı.

Georgia, hayatını kurtaran karanlık ve sorunlu adamın hayaletinden hala kurtulamamıştır. Logan'ı kafasından çıkaramamaktadır. Patronu, yeni yazlık evini dekore etmek için onu Bliss'e getirmiştir, ancak Logan Green kapıdan içeri girdiğinde, Seth'in aklında başka bir şey olduğunu fark eder.

Seth, ikisinin sonsuza kadar mutlu yaşaması için bir plan yapmıştır, ama eve dönmenin hepsinin hayatını tehlikeye atacağını hiç tahmin etmemiştir.

Senin İçinde Kayboldum

Masters and Mercenaries: The Forgotten, Kitap 3

Lexi Blake tarafından

6 Ağustos 2019'da

çıkacak Satın almak için

[buraya](#) tıklayın.

Robert McClellan, anlamadığı bir savaşta asker olarak hizmet etmek zorunda kaldı. McKay-Taggart tarafından kurtarılan Robert, kaybettiği hayatını geri kazanmak ve kardeşleri olarak gördüğü The Lost Boys adlı gruba karşı sorumluluklarını yerine getirmek için her gün mücadele ediyor. Ancak tek bir şey daha önemli: Ariel Adisa. Bu güzel psikolog, tanıştıkları günden beri Robert'ın rüyalarını süslüyor. Görevleri onu sınırlarına kadar zorlasa da, Robert onunla birlikte tüm bunları geride bırakıp yeni bir hayat kurma fırsatını değerlendirmeyi düşünmeden edemiyor.

Ariel Adisa, dikkate alınması gereken bir güçtür. Toronto'daki performansı, onun sadece parlak bir zekadan daha fazlası olduğunu kanıtladı, ancak Robert hala onu korumaya ihtiyacı olan solmuş bir çiçek gibi davranıyor. Münih'e yaptıkları görev, yeteneklerini test etmek ve ilişkilerini sağlamlaştırmak için mükemmel bir fırsat olmalıydı. O ve Robert birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Ancak Robert'ın geçmişinden çarpıcı bir sır ortaya çıktığında, dünyaları altüst oldu ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Robert ve Ariel, Avrupa'da karanlık sırların peşinde koşarken, kim olduğunu bilmemekten daha kötü olan tek şeyin, eskiden kim olduğunu keşfetmek olabileceğini fark ederler...

* * *

Kapısı çalındı. Ariel saate baktı. Saat geç olmuştu. Pizza muhtemelen gelmişti. Pizza istemiyordu. Günü yeniden başlamak ve bunların hiçbirinin üzerlerinde baskı oluşturmamasını istiyordu. Uçağa bindiğinde, beklentilerle doluydu, ama şimdi hepsi gitmişti. Akşam yemeğinin

sadece Robert'la baş başa sakın bir akşam yemeği olmasını bekliyordu. Şimdi Owen ve Dante arasında hakemlik yapmak zorunda kalacaktı. Altta yatan sorunu çözmek için tüm grubu bir araya getirip bir toplantı yapması gerekiyordu.

"Kapatmam gerek
Damon." "Dikkatli ol."

Cep telefonunu kapattı ve cebine koyduktan sonra kapıyı açtı. Rebecca veya Owen'ı bekliyordu, ama kapısında duran Robert'tı.

Ve çok çekici görünüyordu. Seyahat kıyafetlerini çıkarmış, mükemmel ütülenmiş siyah pantolon, bembeyaz gömlek ve mavi kravat giymişti. Bu kıyafet ciddi bir görünüm vermeliyd. Çoğu erkekte öyle olurdu, ama Robert'ta bu kıyafetleri çıkardığında ne göreceğini merak etmesine neden oluyordu.

Psikoloji diploması vardı ama hormonları devreye girdiğinde bunun hiçbir anlamı kalmıyordu.

"Hey, bugün sabah çok pislik gibi davrandığımı biliyorum."

Yüzünde sert bir ifade vardı, ama elini arkasından çıkarıp ona sunduğu mükemmel beyaz gülü gösterdiğinde bu ifade çekici bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu telafi etmeme izin verir misin?"

Hayır demek için binlerce neden vardı. Nazikçe yapabilirdi. İlişkilerini sürdürebileceklerini ve birlikte çalışabileceklerini kanıtlamak için ilk fırsatlarını kaçırdıklarını ona hatırlatabilirdi. Hala bir tedavi umudu olduğunu belirtebilirdi.

Ya da anı yaşayabilirdin, aşkım. Kafanın içindeki düşünceleri bırakıp kendini hissetmeye izin verebilirdin.

Bazen hala babasının bilge sesini kafasında duyabiliyordu. Babası, ailesini daha iyi bir yere getirmek için çok şey yapmıştı, birçok risk almıştı.

"Ariel, lütfen. Sana öyle davrandığım için özür dilerim. Kötü günümü senin üstüne çıkardım ve bu adil değildi. Birlikte bir gece geçirmek istedim. Her şeyi planladım, ama gecenin tek önemli kısmının restoran ya da otel olmadığını unuttum. Önemli olan birlikte olmamızdı. Bir süre benimle kal."

Elinden gülü aldı ve bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm düşünceleri kafasından uçup gitti. "Evet."

Ama o, onun kadar şık giyinmemiştir. "Giysilerimi değiştirmem için bana bir dakika ver."

Adam başını salladı. "Çok güzelsin ve sadece mutfağa gidiyoruz."

"Sen bu duruma uygun giyinmişsin."

"Ben de sahada komutanımın otoritesine karşı gelen pisliktim. İnan bana, yere çöküp sana yüz tane vermekten çok daha çok hoşuma gidiyor bu..." Başını salladı. "O konuya girmeyeceğim."

Kadın araya girerek elini onun yüzüne koydu. "Sorun değil. Görsel kısmı bırak da bana ne hissettiğini anlat."

Yanağını kadının eline dayadı. "Bu gece terapistlik yapma. Söz veriyorum, daha sonra yazıp Kai ile konuşacağım, ama beni bir hasta olarak görmeyi bırakmanı istiyorum. Aksi takdirde bu iş yürümez. Lütfen benimle mutfağa gel. Diğerlerini medya odasına sokmayı başardım. Futbol maçı izliyorlar. Rebecca e-okuyucusunda kitap okuyor ve erkekler ekrana bağırınca gözlerini deviriyor, ama mutfak katın diğer ucunda. Orada sessiz olacağına söz veriyorum."

Hâlâ öğleden sonra giydiği pantolon ve bluzunu giyyordu. Rahat ve konforlu kıyafetlerdi. Kesinlikle bir randevuda giyeceği türden kıyafetler değildi. Robert bu durum için çok daha uygun giyinmişti.

Robert'ın takım elbise giydiği, kendisinin ise hiçbir şey giymediği özel bir akşam yemeği hayali zihninde canlandı. Efendi onun giyinik olmasını istemezdi. Efendi, istediği zaman, istediği yerde ona dokunabilmek için sadece onun tenini görmek isterdi. Böylece uzun saatler geçirebilirlerdi. O, dominant partnerini memnun etmekten başka hiçbir şey için endişelenmezdi.

"Hadi." O, The Garden'da duyduğu o derin sesini ona kullandı. Robert da onun gibi her hafta sonu en az bir gece oyun oynuyordu. Onu bazı arkadaşlarıyla birlikte görmüştü, ama hiç birini özel odaya ya da dairesine götürmemişti.

Uzun zamandır seks yapmamıştı.

Onu koridorda takip etti ve tabii ki, koridorun sonunda birinin hakem kararı hakkında bağırdığını duydu. Zavallı Rebecca.

Robert onu oradan uzaklaştırdı, loaferları halı üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Kulübün bu kısmı rahattı, alt katta olduğundan çok daha fazla ev gibiydiler ve bu, Peter'ın sık sık misafirlerini buraya getirdiğini merak etmesine neden oldu. Adamla kısa bir süre konuşmuştu ve yeni D/s çiftlerini eğitmek ve yetiştirmekle çok ilgileniyor gibi görünüyordu.

O ve Robert bir D/s çifti mi olacaktı?

Bu düşünceyi kafasından çıkardı. Bu, çok sevdiği bir adamla keyifli bir akşam geçirmek için hoş bir yoldu.

Aşık olabileceği bir adamla.

Lexi Blake hakkında

Lexi Blake, çağdaş ve kentsel fantastik romantizm türünde kitaplar yazan bir yazardır. 2011 yılında yayıncılığa başlayan Blake, bugüne kadar iki milyondan fazla kitap satmıştır. Kitapları, *USA Today*, *New York Times* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satanlar listesinde yirmi altı kez yer almıştır. Blake, eşi, çocukları ve iki kurtarılmış köpeği ile Kuzey Teksas'ta yaşamaktadır.

Lexi ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Facebook: [Lexi Blake](#) Twitter:

[authorlexiblake](#)

Web sitesi: www.LexiBlake.net

Instagram: www.instagram.com/lexi4714

Lexi'nin ücretsiz haber bültenine [buradan](#)

kaydolun.

Lexi Blake'in diğerk kitapları

Satın almak için tıklayın

ROMANTİK GERİLİM

Ustalar ve Paralı Askerler

[Beni Seven Dom](#)

[Altın Kelepçeli Adamlar Bir Dom](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Efendisinin Gizli Servisinde](#)

[Sanctum: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Sev
ve Öl](#)

[Koşulsuz: Efendiler ve Paralı Askerler Novella](#)

[Zindan Royale](#)

[Zindan Oyunları: Ustalar ve Paralı Askerler Novella](#)

[Heyecan Verici Bir Manzara](#)

[Sevilen: Efendiler ve Paralı Askerler Novella](#)

[Sadece İki Kez Seversin](#)

[Luscious: Efendiler ve Paralı Askerler~Topped](#)

[Adored: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Efendi
Hayır](#)

[Sadece Bir Tat: Efendiler ve Paralı Askerler~Topped 2](#)

[Sanctum'dan Sevgilerle](#)

[Sadık: Efendiler ve Paralı Askerler Novella](#)

[Hakimiyet Asla Ölmez](#)

[Boyun Eğmek Yeterli Değil](#)

[Master Bits ve Mercenary Bites ~ Topped'ın Gizli Tarifleri Mükemmel](#)

[Eşleşme: Masters and Mercenaries ~ Topped 3](#)

[Sadece Onun Gözleri İçin](#)

[Düzenlenmiş: Bir Ustalar ve Paralı Askerler Novella](#)

[Bir Gün Daha Aşk](#)

[Hizmetinizde: Masters and Mercenaries~Topped 4](#)

[Master Bits and Mercenary Bites~Girls Night](#)

[Kimse Daha İyisini](#)

[Yapamaz Kapat Kapak](#)

[Korunan: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)
[Büyülü: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)

Masters and Mercenaries: Unutulmuş

[Kayıp Kalpler \(Memento Mori\)](#)

[Kayıp ve Bulunan](#)

[Sende Kayboldum](#), 6 Ağustos 2019'da
Çıkacak Uzun Süredir Kayıp, 4 Şubat
2020'de Çıkacak

Kanunsuz

[Acımasız](#)

[Tatmin](#)

[İntikam](#)

Adaleti

Arayış

[Koruma](#) [Emri](#)

[Arzunun Kanıtı](#)

Ménage Ustalar (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından)

[Bakire Esirleri](#)

[Onların Bakire Sırrı](#)

[Onların Bakire Cariyeleri](#)

[Onların Bakire](#)

[Prensesleri Onların](#)

[Bakire Rehineleri Onların](#)

[Bakire Sekreterleri](#)

[Onların Bakire Metresleri](#)

Mükemmel Beyefendiler (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından)

[Skandal Asla Uyumaz](#)

[Oturumda Baştan](#)

[Çıkarma Büyük Kolay](#)

[Baştan Çıkarma Duman](#)

[ve Günah](#)

[Başkanın Zevkine](#)

Hırsızlar

Işığı Çal Günü

Çal Ayı Çal

Güneşi Çal

Geceyi Çal

Ripper

Bağıml

L

Uyuyan

Serseri

LEXI BLAKE, SOPHIE OAK ADIYLA YAZIYOR

Küçük Kasaba

Sireni Şehirdeki

Siren Benden

Uzaklaş Üçlü Siren

Köleleştirilmiş İki

Aşk

Sevgili Siren

Bekleyen Siren

Mutluluğun

İçinde

Kaybolmak

Mutlulukta

Bulunan Çiçek

Açan Siren Saf

Mutluluk

Mutluluğu

Kovalamak

Serbest Bırakılan

Siren

Bir Zamanlar Bliss'te

Bliss'e Dönüş, 10 Eylül 2019'da

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü Bölüm](#)

[Epilog](#)

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü Bölüm](#)

[Son Söz](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

